

Giới thiệu Tình Sử Của Trượng Công Chúa

Bạn đang theo dõi truyện Tình Sử Của Trượng Công Chúa, đây được xem là một tựa ngôn tình cổ đại đặc sắc đến từ tác giả Thụ Tính Đại Phát. Ly Nhục vẫn nghĩ bản thân là người không có tình cảm, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại có một đám người theo đuổi. Ân Dung vẫn nghĩ bản thân sẽ hiến thân cho chiến tranh, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại trở thành một hiền thê lương mẫu. Nàng là một trượng công chúa nữ nhi lạc gia từ nhỏ đã bị cừu hận che mờ hai mắt. Còn chàng lại là một phò mã từ nhỏ đã sống thế thân cho người ca ca song sinh. “Muốn ta cứu ngươi, cũng được, vậy cưới ta đi!” Cứ như vậy, từng bước một nàng bước vào cạm bẫy mà người kia đã sớm bài trí sẵn. Mời bạn đón xem truyện hay này.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Của Trượng Công Chúa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đuổi Giết Trong Đêm

Bóng đêm nồng đậm không xua tan được, mặt trăng sáng ngời treo lơ lửng phía chân trời, buông xuống một tầng sáng mỏng manh, phủ lên cánh rừng rậm có chút quỷ dị bên dưới.

Từng trận vó ngựa vang lên, hàn quang chớp loé, lúc nhìn lại thì ánh đao đã ở trước mắt.

Người đó vốn đang nắm chặt dây cương, cúi rạp kè sát lưng ngựa, gắng sức chạy, mắt thấy lưỡi đao dĩ nhiên đã đến gần liền vội vàng nghiêng người né qua, nhưng những lọn tóc bị lưỡi đao lướt qua đã đứt lìa ngay tức khắc.

Người tới thấy một đao không trúng, thân hình liền trầm xuống, rơi xuống đất, mà người trên ngựa thấy tình hình như thế liền vội vàng giơ trường thương trong tay lên đâm về phía này.

Người đứng dưới đất xoay người tránh né, làm cuộn lên từng đám lá khô, lúc đứng dậy thì người trên ngựa kia đã đi xa chừng một trượng.

“Đuổi theo!”

Một đám hắc y nhân theo sát phía sau lần lượt đuổi tới nơi, người đứng trên đất điểm mũi chân một cái liền xoay người nhảy lên ngựa của mình.

Từng thân ảnh màu đen, khoác ánh trăng lướt đi trong rừng rậm, vùn vụt như tia chớp.

“Bắn tên!” Đi tới một mảnh đất trống trải, thủ lĩnh hắc y nhân gầm lên một tiếng, một bên là cung tiễn thủ đã chuẩn bị sẵn sàng quyết đoán giương cung lên.

Chỉ nghe tiếng tên xuyên qua không khí mà đi, lặng yên cắm vào lớp lông mao đang cuộn lên. Ngựa chấn kinh, hí dài chồm tới, người trên ngựa thấy vậy chỉ đành phải bỏ ngựa, năm trường thương nhảy lên một cành cây thấp gần đó.

Quan sát những kẻ đang chờ đợi, thần sắc Ân Dung đầy ngưng trọng, nhưng cũng chưa hề lộ ra vẻ khiếp đảm gì.

“Rốt cuộc các ngươi là ai!” Vừa dứt lời, một mũi tên lao tới ngay trước mặt, Ân Dung vung trường thương chắn lại, mà nhân một khắc này, hắc y nhân kia không ngờ lại đạp lên lưng ngựa nhảy lên, vung thanh đao bổ về phía hắn.

“Gà gáy chó sủa, không đáng giá nhắc tới!” Gầm lên một tiếng, Ân Dung tay cầm trường thương thẳng tắp mà đâm.

Lần này chẳng qua là do phụ thân bị trọng thương nên hắn mới phải vội vàng từ kinh thành đi đến quân doanh, vì sợ trễ nải việc quân tình nên hắn bỏ lại những người khác, một mình chạy suốt đêm, việc này cũng không nhiều người biết. Nhưng những tên hắc y nhân này thật giống như thể đã thăm dò hành trình của hắn từ trước, đã sớm mai phục trên đường đi, màn đêm vừa buông xuống không lâu liền tập kích hắn bất ngờ.

Vết thương do đao gây ra trên vai làm thấm máu ra ngoài, nhuộm nhum trang trên người một mảnh đỏ sẫm. Trường thương trong tay, Ân Dung không bận tâm đến vết thương trên người, vẫn như trước dùng lực đâm thương.

Trường thương dù sao cũng là viễn công, chỉ hơi kéo ra một khoảng cách với bọn chúng thì cũng sẽ không bị thụ thương.

Lúc đã có thể đối phó được với những kẻ đó, một mũi tên lao vút tới, Ân Dung giơ trường thương lên ngăn, mà ngay khoảnh khắc đó, một thanh trường kiếm thẳng tắp đâm vào thân thể hắn.

Thân kiếm lạnh lẽo, xuyên vào thân thể nóng cháy khiến người ta nhin không được rùng mình. Nhưng ngay sau đó, trường kiếm bị rút ra, Ân Dung chỉ cảm thấy cả người như bị vết sạch.

Máu chảy như suối, nhưng dù thế cũng quyết không thể bỏ tay chịu trôi!

Phải chết thì cũng muốn đâm máu mà chiến, chết ở trên chiến trường!

Cầm chặt trường thương, thần sắc thống khổ lướt qua trên mặt Ân Dung, một khắc sau hắn xoay người bật dậy, đánh bất ngờ người vừa mới đánh lên mình ở phía sau, trường thương cầm trong tay không chút do dự đâm xuyên qua thân thể người nọ.

Thống khổ người đem đến cho ta, ta trả lại toàn bộ!

Rút trường thương ra, xoay người liền đâm về phía người khác, mà lúc này lại càng mau hơn, nỗi căm hận càng nhiều, càng khiến người ta không thể có chỗ trốn.

Máu, dưới ánh sáng mờ ảo mê muội của bóng đêm, nhuộm đỏ hết thảy.

“A.” Lấy trường thương chống đỡ thân thể của mình, Ân Dung vươn tay xoa xoa vết máu trên mặt, cười nhạt nhìn đối diện dĩ nhiên chỉ còn lại rai rác vài hắc y nhân: “Còn muốn tiếp tục sao?”

“Võ công của nhị thiếu gia quả nhiên danh bất hư truyền.” Đầu lĩnh của hắc y nhân vẫn trầm mặc, nay quét mắt nhìn những khối thi thể đã mất đi sinh khí xung quanh, không khỏi cười lạnh: “Bất quá..... nhị thiếu gia đã giết sáu người của ta, còn có sức đâu lại bốn người chúng ta sao?”

“Bọn chuột nhắt! Tiểu gia ta còn đủ sức để mai táng toàn bộ các ngươi!” Tiếng nói vừa dứt, Ân Dung liền phát lực chạy tới trước.

Hắn biết rõ thân thể của mình, hắn sắp không trụ được rồi, mọi khí lực đều bị cạn kiệt đến cùng, nếu lúc này không thể giết hết tất cả bọn họ, như thế.....

A, chỉ có thể tạm biệt cuộc đời này.

Hắc y nhân cũng mệt mỏi, lúc Ân Dung nhằm phía trước lao tới, hắn liền liên tục lui lại, ngay một khắc không còn đường thối lui, chuẩn bị nghiêng người thì không ngờ đầu thương lại chuyển hướng, thẳng tắp hướng lên trên, chính xác đâm xuyên qua cổ họng kẻ kia, đem tên hắc y nhân cạnh đó ghim trên thân cây đằng sau.

Mọi người không ngờ hắn thế nhưng lại lao tới đoạt kiếm, chỉ thấy ánh kiếm nổi lên bốn phía, phản ứng hơi chậm một chút liền bị từng đạo vết kiếm rơi lên người.

Cười lạnh đầy thi thể hắc y nhân vừa giết chết trên thân kiếm xuống, thị huyết cười, dùng tay áo lau khô máu trên thân kiếm, Ân Dung cười: “Còn hai người các ngươi!”

Dứt lời, hắn vận chân khí, nhảy lên.

Còn thiếu một chút, còn thiếu một chút.

Mỗi một kiếm đều tiêu hao thần trí của hắn, mọi vật bắt đầu trở nên không rõ ràng, nhưng còn kém một chút, chỉ một chút.

Lúc cắt qua yết hầu kẻ kia, Ân Dung thoải mái nở nụ cười.

Nhưng mà.....

“Khụ!”

Phun một búng máu lên đất, dưới chân Ân Dung mềm nhũn, không chịu nổi rồi ngã xuống.

Thật sự không còn sức nữa.

“Hao hết khí lực rồi sao?” Hắc y nhân kia cũng không động thủ, chỉ đứng đó im lặng thưởng thức bộ dáng chật vật của hắn. “Xem ra rốt cuộc vẫn là ta thắng.” Nói xong hắn chậm rãi tiến lên, giọng thanh đao trong tay.

Ngay lúc sắp sửa có thể hạ đao xuống, lại nghe thấy tiếng tên ong ong lao tới.

Hắc y nhân nghiêng người tránh thoát, chỉ thấy mũi tên dài vừng vàng cắm trên thân cây đằng sau, đuôi tên lắc lư, nhìn ra được công lực của người bắn tên thâm hậu.

“Ai!” Hắc y nhân rất rõ ràng, trải qua một đêm ác chiến, hắn cũng đã hao hết thể lực, nếu lúc này người đến là một cao nhân thì chắc chắn không có đường sống.

“Ngươi nói xem là ai?” Bên trong đêm tối từ từ truyền đến một chuỗi tiếng cười kiêu my, quanh quẩn bên trong khu rừng âm u.

Nguyên lai là một nữ nhân.

“Cô nương không muốn hào phóng báo tặc danh sao?”

“A, báo thì cũng không ngại.”

Thanh âm tới gần, hắc y nhân có chút tinh táo lui về sau từng bước, ngay tức khắc một mũi tên lại thẳng tắp lao đến, lực đạo không hề kém lúc trước một phần.

Hắn né tránh, nhưng ngay sau đó —

“A!” Không biết lại từ chỗ nào hai quả ám khí bay ra hung hăng đâm vào hai vai hắn.

“Chính là bản cung, chỉ sợ ngươi không có phúc để nghe.” Cười ngửa, chậm rãi thông thả đi ra từ trong cánh rừng âm u, hồng trang mình diễm dưới ánh trăng lơ mờ ánh lên sắc quý dị. Cùng với một mặt tiểu ý, nàng vươn tay, trong ngọc thủ nắm chặt một chiếc phi tiêu ám sắc.

“Trường —” Về mặt thống khổ của hắc y nhân xẹt qua một tia kinh ngạc, nhưng ngay sau đó phi tiêu trên tay người nọ đã phóng tới mình, cho dù né tránh thì vẫn có hai cái cắm vào thân thể.

“Ồ, thế nhưng còn nhận ra được bản cung.” Người nọ cười ngửa tiến lên trước, đảo mắt nhìn qua đồng hồ xung quanh hắn, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Ân Dung đã ngất nằm trên nền đất, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười nghiêm ngặt, hướng về phía sau nói: “Nhìn xem, còn có thể cứu được không?”

“Trường công chúa!”

“Chắc chắc chắc! Đừng nhúc nhích nha.” Ly Nhược quơ quơ phi tiêu trong tay, tựa tiểu phi tiêu nhìn hắn: “Phi tiêu của bản cung cũng không có mất đâu.”

Chỉ một bước nữa thôi là có thể hoàn thành nhiệm vụ, đáng giận!

Hắc y nhân âm thầm siết chặt nắm đấm, đã nghe nói Trường công chúa có võ công khó lường, mà hôm nay nếu nàng đã có lòng muốn cứu Ân Dung, với sức của hắn chắc chắn không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ!

Nghĩ thế, hắc y nhân vụng trộm lấy một cái tì thân hoàn* ở trong tay áo ra, lúc đang bị đặt lên mặt đất thì cảm thấy một trận gió, rồi sau đó hồng y tung bay trước mặt, hắn đã bị người ta bóp chặt yết hầu, móng tay bén nhọn không chút do dự đâm vào da, để lại những vết màu đỏ.

(*chắc là bom khói)

Nhìn hắn, về mặt Ly Nhược đầy tiếc hận: “Sớm đã nói với ngươi đừng nhúc nhích rồi.” Nói xong, phi tiêu trong tay nàng liền đâm vào lưng hắn.

Hắc y nhân bị đau buột lỏng tay, tì thân hoàn liền rơi xuống lăn qua một bên.

“Ta nghĩ.” Nhìn bộ dáng thống khổ nhũn mảy của hắn, Ly Nhược lại nảy sinh hứng thú: “Hiện tại mặc kệ ta ép ngươi thế nào, ngươi cũng sẽ không nói ra là ai phái ngươi tới phải không?” Dừng một chút, thấy người trước mặt quả thật không hề đáp, liền cười nói: “Vậy ngươi nói xem, vì sao lại phải đuổi giết nhị thiếu gia Ân gia.”

“Không.....không biết, ta chỉ phụng mệnh làm việc.”

“Ồ.” Bất đắc dĩ nhũn mảy: “Ta hỏi lại ngươi một lần nữa, thật sự không nói ra là ai phái ngươi tới sao?”

“Ta —”

“Rắc rắc”, chỉ nghe tiếng xương cốt sai lệch vị trí, ngay sau đó, người trước mặt đã như một con cá chết xụi lơ gục xuống.

Chán ghét rút tay lại từ cổ hắn, dùng khăn lau tay: “Đáng tiếc bản cung không muốn nghe.” Nói xong Ly Nhược cắt khăn tay, thông thả xoay người, đi về phía sau.

“Còn có thể cứu được không?” Chậm rãi đi tới, chỉ thấy một cô gái thanh tú mặc đoàn bào màu trắng đang cúi người bắt mạch cho Ân Dung.

“Chỉ mất máu quá nhiều mà thôi, cầm máu là được.” Nữ tử tú lệ ngẩng đầu lên, lộ ra đôi con ngươi trong suốt.

“A.” Ly Nhược liếc nhìn người đang nằm trên mặt đất, thờ ơ nhắc chân lên nhẹ nhàng đá đá chân hắn: “Ân gia nhị thiếu gia này đánh đám đến mức này, sao còn có thể đi biên cương chinh chiến được.”

“Trường công chúa.....” Người đang nửa quỳ cầm máu cho Ân Dung đột nhiên có chút do dự mở miệng nói: “Có chuyện này.....”

“Cái gì?”

“Này.....” Nhìn thoáng qua người nằm kia, lại nhìn thoáng qua Ly Nhược: “Ân gia nhị thiếu gia hẳn phải là Ân gia nhị tiểu thư mới đúng.”

Ân gia nhị tiểu thư?

Ly Nhực tròn tròn mắt, Hồng Hạnh từ nhỏ đã học y bên cạnh Gia Cát Thuần, tuy trình độ không bằng sư phụ thần y, nhưng loại chẩn đoán này hẳn sẽ không sai.

Chỉ là, đường đường nhi tử của đại tướng quân dĩ nhiên lại là nữ nhi, thật mới lạ.

“Khiêng hẳn lên ngựa, chúng ta tới trấn trước nghỉ tạm rồi nói sau.”

Lần này Ly Nhực ra khỏi kinh thành vốn muốn tới thành Bạch Nguyệt gặp cố nhân, lại nhận được tin tức người kia có chút việc có lẽ không về kịp cho nên nàng muốn đi dạo xung quanh, vì thế đi vòng vòng Nhung Châu, lại không ngờ tình cờ gặp phải vở kịch như thế này.

Chẳng qua, vì sao Ân gia nhị thiếu này bị đuổi giết lại không thể khơi dậy sự chú ý của nàng, nàng tò mò là vì.....

Xoay qua nhìn người bị để trên lưng ngựa, đôi mày liễu của Ly Nhực khẽ động, cười kỳ dị.

Thật ra nàng lại rất hiếu kỳ, rốt cuộc vì sao người kia phải giả bộ làm nam nhi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Của Trượng Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nữ Trượng Xuân Phòng

Hồng sắc liềm trượng rủ xuống, hơi nước quần quanh, một mảnh khí trời.

Ly Nhực đùa nghịch nước, thi thoảng giương mắt nhìn về phía người đang lặng im nằm trên giường bên kia.

“Trượng công chúa, thương thế của Ân.....Ân nhị thiếu gia đã xử lý sạch sẽ.” Hồng Hạnh thu thập xong hết thấy rồi thật cẩn thận đi tới phía sau Ly Nhực, hầu hạ nàng tắm rửa.

“Ừ.” Ly Nhực khép hờ mắt, im lặng suy nghĩ: “Phải rồi, chỉ còn một căn phòng này, cho nên tối nay vất vả ngươi phải nằm xoay ngược mà ngủ.”

“Trượng công chúa nói giỡn mà.” Hồng Hạnh cười yếu ớt: “Nô tỳ vốn tới để hầu hạ Trượng công chúa.”

Nghe thế, Ly Nhực đang nhắm mắt dưỡng thần liền vươn tay nhẹ nhàng đặt lên bàn tay đang xoa bóp hai vai nàng, bọt ngược theo đầu ngón tay lăn xuống, lại hoà vào nước.

“Ngươi nên biết, bản cung chưa bao giờ coi ngươi là tỳ nữ.” Ly Nhực thở dài: “Đối với bản cung mà nói, ngươi và Thanh Oanh đều giống như tỳ muội.”

Lời này rơi vào tai Hồng Hạnh nghe thật sự thụ sủng nhược kinh, từ năm mười tuổi được Trượng công chúa cứu về từ chỗ buôn người, nay đã tám năm, Trượng công chúa vẫn giữ hai nàng ở bên cạnh. Mỗi đến ba năm trước, Thanh Oanh đến tuổi cập kê, hoàng đế đăng cơ, Trượng công chúa sợ hậu cung phân tranh, cho nên chọn một người giữa hai nàng để tiến cử vào cung.

Tuy nàng không biết vì sao cuối cùng Trượng công chúa lại lựa chọn Thanh Oanh, nhưng nàng vẫn biết, mọi việc Trượng công chúa làm đều có đạo lý riêng của Người, mà nàng thì không cần bất luận lý do gì cũng sẽ thuận theo vô điều kiện.

Xoa nắn mái tóc dài của người kia, Hồng Hạnh thật cẩn thận cảm thụ được những lọn tóc dài xẹt qua đầu ngón tay, nàng mềm nhẹ nói: “Trượng công chúa, đã lâu người không vào cung gặp Liễu quý nhân rồi.”

“À.” Mờ mắt ra, Ly Nhực như giật mình nhớ tới: “Hình như đã qua nhiều ngày lắm, vậy lần này trở về thì đi thăm nàng một lần.”

Đêm đến, Hồng Hạnh lặng yên khép cửa sổ, quay đầu nhìn hai người trên giường, không biết vì sao, trong lòng đột nhiên xẹt qua dự cảm không lành.

Chỉ sợ do mình nghĩ nhiều quá mà thôi, với tính tình của Trượng công chúa, tất cả mọi việc đều nằm trong tầm khống chế của nàng.

Nghĩ thế cũng liền an tâm ngồi xuống trước bàn, gục lên bàn chợp mắt một lúc.

Ly Nhực nằm trên giường, ngủ bên trong dĩ nhiên là Ân Dung đã đổi một thân xiêm y sạch sẽ, nàng nghiêng đầu nhìn lại, liền thấy một khuôn mặt tú lệ nhưng cũng không mất vẻ anh khí.

Xưa nay vẫn nghe nói, nhị công tử Ân Dung của Đại tướng quân tuổi còn trẻ mà dũng mãnh thiện chiến, hơn nữa còn sinh ra có một “túi da” đẹp đẽ. Cô nương của biết bao hoàng thân quốc thích quý tộc trong kinh thành muốn đề thân với Đại tướng quân, nhưng đều bị Đại tướng quân và nhà thân sinh mẫu của nhị thiếu gia cự tuyệt. Nay hẳn người này đã hai mươi sáu.

Tuổi này, thân là nam tử còn đã đến tuổi thành gia, hưởng chi.

Ánh mắt không nhìn được lướt qua mặt mày, hơi hơi hướng xuống dưới, cuối cùng dừng nơi ngực.

Hưởng chi, nàng lại là nữ tử.

Suy nghĩ dần trôi xa, Ly Nhượng cảm thấy mình có chút buồn cười. Từ khi nào nàng lại bắt đầu quan tâm tới những việc vặt vãnh thế này? Nghĩ vậy, nàng xoay người, mặt hướng ra ngoài, chậm rãi khép hai mắt lại.

Tuy Nhung Châu này là chỗ hẻo lánh, nhưng nhờ có con đường nối thẳng với thành Bạch Nguyệt, nhiều năm qua nhờ thương mại giữa hai quốc gia mà phồn vinh không ít. Nơi này giao thông tiện lợi, từng một thời trở thành trạm điểm trung gian giữa các quân doanh. Nay quốc thái dân an, nhưng cũng vẫn như trước có thể nhìn thấy rất nhiều người trong quân doanh đến nơi này mua vật dụng hằng ngày.

Xung quanh Nhung Châu có ba quân doanh, hướng bắc chính là chỗ đóng quân của Đại tướng quân, nghe nói mấy ngày trước có mấy tên giặc cỏ tập kích thôn xóm bất ngờ, Đại tướng quân dẫn quân đến cũng không ngờ giặc cỏ đánh lên không thành lại sử dụng ám tiễn, cuối cùng khiến Đại tướng quân bị thương, có lẽ cũng vì lý do này nên Ân Dung mới vội vàng từ kinh thành chạy tới đây.

Bất quá.

Một đường này chỉ có mình nàng, theo lý có lẽ vì nàng vội đến quân doanh nên mới một mình chạy đi, vậy sao đám hắc y nhân kia lại biết? Hơn nữa, còn là hắc y nhân có thể nhận ra mình?

Khi đến thôn trước đó, nàng đã kiểm tra những vật dụng trên người tên hắc y nhân, trừ thuốc trị thương và một ít đồ dùng ra thì không có gì để chứng minh thân phận của hắn, có điều nhìn từ xa thì với chiều thức bọn hắn sử dụng tựa hồ cũng không phải nhân sĩ giang hồ.

Từng chiều từng thức, ra có quy luật, rất có lực, là do đặc biệt trải qua quá trình huấn luyện thống nhất mới có thể nhất trí đến thế.

Nghĩ vậy, trong lòng không khỏi có vài suy đoán.

Trời sáng rõ, Ân Dung cảm thấy toàn thân đau nhức, khoảnh khắc mở mắt ra liền cảm giác được ánh mặt trời chói mắt thẳng tắp chiếu rọi, khiến nàng cảm thấy một trận choáng váng.

Nàng đang ở đâu đây?

Chẳng lẽ không phải ở khu rừng kia sao?

Hôm qua, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Đù loại hồi ức, nàng chỉ nhớ mang máng đêm qua nàng giết chết kẻ thứ hai gần cuối, sau đó thì sao? Sau đó hình như vì thể lực chống đỡ hết nổi nên nàng đã té xỉu, nếu thế.nàng.

Ngay lúc Ân Dung đang cố hết sức nhớ lại, một trận tiếng bước chân nhỏ vun rơi vào tai, nàng vội vàng xoay người bật dậy, không ngờ động phải vết thương, trán liền toát ra một tầng mồ hôi lạnh tinh mịn.

“Ồ, người tỉnh rồi.” Ly Nhượng tựa vào khung giường, miễn cưỡng liếc một cái, nói xong liền không chút để ý vươn tay đùa nghịch tóc mình: “Bản cung còn tưởng người không tỉnh lại được chứ.”

“Trường công chúa.” Tuy nỗi đau đớn khiến đôi mày Ân Dung nhíu chặt, nhưng người xuất hiện trước mặt thật sự khiến nàng ngoài ý muốn.

“Sao? Kinh ngạc lắm à?” vén mái tóc, Ly Nhượng khẽ nheo đôi con ngươi xinh đẹp, tựa tiểu phi tiểu cưỡi người sát về phía trước: “Thật ra vận khí của người rất tốt nên mới gặp được bản cung, nếu không.” Liếc mắt cao thấp đánh giá Ân Dung một cái, Ly Nhượng đột nhiên phát hiện khuôn mặt người này quả nhiên rất đẹp. Đừng nói là người khác, ngay chính mình cũng có chút động tâm.

Lúc ý thức được mình lại có ý nghĩ như thế, Ly Nhượng giật mình cả kinh, nhưng lập tức ngay sau đó liền như cơn gió quay người đi: “Được rồi, thu dọn đồ đạc rồi đến quân doanh tìm Đại tướng quân đi, bản cung còn có việc, không có thời gian ở đây lãng nhăng với người.” Dứt lời, vồ vồ tay chuẩn bị ra ngoài: “À phải, vài quần ngực của người đã rách, bản cung đã mua cho người cái mới, treo đằng sau đó.” Chỉ chỉ phương hướng, Ly Nhượng cười giả tạo, nhưng lại không nói gì, chỉ lặng yên xoay người đi ra ngoài.

Thế này Ân Dung mới kinh hãi phát hiện bộ ngực vốn bó kín của mình nay đã trống trơn.

Nàng.

Đến khi ngẩng đầu lên, cũng đã không còn mặt thân ảnh điểm hồng kia nữa.

Nàng ta đã biết.

Trong đôi mắt sáng ngời xẹt qua một tia bất đắc dĩ, bỗng dung khoé miệng cong lên, lộ ra một tia cười khổ. Ân Dung đang chuẩn bị đứng dậy, ánh mắt lại dừng trên lọ thuốc trị thương đặt một bên.

“A.” Nhịn không được cười cười, đi giày lại, nhin đau đứng dậy, cuối cùng đứng trước tấm bình phong, nhìn món xiêm y mới cùng mảnh vải bao ngực thật dài, nụ cười trên dung nhan tú lệ lại thâm sâu thêm vài phần.

Xưa nay nghe nói Trường công chúa hi nộ vô thường, hôm nay gặp gỡ, tựa hồ.....

Bỗng dung Ân Dung đột nhiên nghĩ đến một chuyện cũ. Chuyện khi đó nàng ấy hẳn đã quên. Nghĩ thế, nàng liền đi tới bên cửa sổ, xuyên qua khe hở hơi khép nhìn xuống.

Chỉ thấy một nữ tử xinh đẹp một thân hồng sắc sa y cùng thị nữ đi càng lúc càng xa.

“Trường công chúa, có một chuyện Hồng Hạnh có chút khó hiểu.” Lúc nhận được ánh mắt cho phép tiếp tục nói của Ly Nhựt, Hồng Hạnh mới khó hiểu nói: “Nếu nay Ân Dung thiếu gia đã có nhựt điểm ở trong tay của Trường công chúa, vì sao.....vì sao không mượn tay nàng để đi gặp Thương Lương?”

“A, không cần.” Ly Nhựt miễn cưỡng cười, lúc xoay qua đang muốn nói gì đó lại vô tình ngẩng đầu lên, nhìn về phía sương phòng trên tầng hai của khách điểm.

Nơi đó, như thể có người đang nhìn bọn họ.

Nhưng ngay sau đó, Ly Nhựt liền thu hồi ánh mắt, cười nói: “Nàng còn hữu dụng cho việc khác, không cần phải gấp gáp nhất thời.”

Ánh mặt trời sáng lạn, Ly Nhựt nằm trên lưng ngựa, nhìn về phía bầu trời qua những kẽ ngón tay.

“Trường công chúa, Tô tướng quân xưa nay quật cường, chỉ nghe theo ý của Thánh thượng, nay Thương Lương bị hàng phục trực xuất về nước, người như Tô tướng quân, với tính cách của hắn.....”

“Hắn sẽ đồng ý cho chúng ta gặp Thương Lương.” Ý cười trong đôi mắt đẹp càng đậm, cố nhân mà Ly Nhựt hẹn gặp trong thành Bạch Nguyệt chính là Thương Lương, cũng không ngờ vừa đến thành Bạch Nguyệt không lâu liền nhận được tin tức hắn đã bị bắt, vốn định trở về kinh rồi gặp, không ngờ lại nghe nói Hoàng thượng đã bí mật sai người đuổi hắn trở về Tang quốc.

Dọc đường đi đều có người của Tô tướng quân không chế, nếu Ly Nhựt muốn gặp lại Thương Lương thì quả thật khó khăn, bất quá.....may mắn hôm qua đánh bại đánh bại lại khiến nàng gặp gỡ đám người Ân Dung.

“Đã lâu không gặp Tô tướng quân.” Ngồi bên trong quân doanh, Ly Nhựt cười nói.

“Vi thần tham kiến Trường công chúa.” Tô tướng quân không kiêu ngạo không siểm nịnh, trầm giọng dập đầu làm lễ.

Thần nhiên quét mắt liếc hắn một cái, Ly Nhựt hơi nâng tay ý cho phép nói: “Sao không thấy lệnh công tử đâu?”

“Thần thể tiểu nhi không khoẻ, đang ở trong trướng nghỉ ngơi, nếu Trường công chúa —”

“Không có việc gì.” Đặt chén trà trong tay xuống, Ly Nhựt hơi ngẩng đầu nhìn qua: “Nếu bị bệnh thì nghỉ ngơi đi, bất quá bản cung có chút việc muốn nói với Tô tướng quân.”

Chỉ thấy Tô tướng quân mày kiếm khẽ động, tựa hồ dự cảm được điều gì.

“Bản cung nghe nói Tô tướng quân có một tiểu nữ nhi thanh tú xinh đẹp tuyệt trần, cảm kỳ thư hoạ đều tinh thông.” Đôi mày nhướn lên, Ly Nhựt liếc bộ dáng có chút khiếp sợ của Tô tướng quân, tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn về phía Hồng Hạnh.

Hồng Hạnh thông minh, hiểu rõ liền lui ra ngoài.

“Đã nhiều năm Hoàng thượng không lập phi, bản cung nghĩ để Hoàng thượng —”

“Trường công chúa! Tiểu nữ ngu dốt, thật sự —”

Nhìn bộ dáng gấp gáp khó dần nổi muốn giải thích của Tô tướng quân, Ly Nhựt miễn cưỡng vung tay lên ra hiệu hắn chớ lên tiếng. Mà lúc này Tô tướng quân mới ý thức được hành vi thái quá của mình, thấp giọng nói: “Vi thần lỗi mạng.” Sau đó thần sắc ngưng trọng ngồi xuống một bên.

“Bản cung bất quá chỉ muốn để Tô tiểu thư tiến cử vài nhân tuyển thích hợp mà thôi, Tô tướng quân lo lắng quá rồi.” Thần sắc thả lỏng lướt qua mặt Tô tướng quân, Ly Nhựt cười càng sâu: “Còn nữa, bản cung nghe nói Tô tiểu thư đã có ý trung nhân, đương nhiên bản cung sẽ không ép buộc.”

“Lời này, Trường công chúa nghe từ đâu?”

“Tô tướng quân không biết sao? Một thời gian trước, Tô tiểu thư ở kinh thành từng rất ái mộ nhị công tử của Ân tướng quân đó, chỉ là.....Ân Dung này lại là tên ngọc không hiểu nữ nhi tình trường, tiếc cho một mảnh tình thâm của lệnh thiên kim.”

Thần sắc Tô tướng quân trầm xuống, hiển nhiên không biết việc này, Ly Nhượng lập tức chuyển đề tài: “Phải rồi, hôm qua hình như bản cung thấy mấy người trong quân doanh của Tô tướng quân ở Nhung Châu, sao thế, có việc gì trọng yếu à?”

“Người trong quân doanh?” Tô tướng quân sùng sốt: “Gần đây đúng lúc thời điểm thao luyện, người trong quân doanh không thể ra ngoài, việc này.....” Ngay sau đó, Tô tướng quân giận dữ bật dậy, phần nộ quát về phía ngoài: “Toàn quân tập hợp!”

Quả nhiên trong dự đoán, quân doanh thiếu mười người, tra hỏi ra đều là thiếu tướng bên cạnh Tô Mạc Lân.

Con đường Ân Dung đi, trạm dịch trong phạm vi trăm dặm quanh đây đều là hộ vệ trong quân doanh của Tô tướng quân, nếu muốn biết hành tung của Ân Dung thì rất dễ dàng, hơn nữa thời gian trước Tô Nguyên Nhi chịu nhục ở kinh thành, nay Tô Mạc Lân tất nhiên phải thay muội muội hỏi tội, cho nên mới làm ra việc đó. Chỉ là không ngờ đã qua một đêm nhưng người phái đi lại không một ai trở về, lòng sợ hãi nên đánh cáo bệnh nằm trên giường, không ngờ.....

Thật sự không khéo.

“Nói! Bọn họ đi đâu!”

Nhìn bộ dáng Tô Mạc Lân không muốn nói, Ly Nhượng cười: “Tướng quân không cần tức giận, mặc dù bản cung không biết bọn họ đi làm gì, bắt quá.....bản cung lại biết hiện tại bọn họ ở nơi nào.”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Của Trường Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Mỹ Nhân Say

“Mong Trường công chúa chỉ điểm.”

Ly Nhượng nhướn mày, cười nói: “Trước điện Diêm Vương.”

Vừa nghe Ly Nhượng nói thế, Tô Mạc Lân đột nhiên ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn nàng, mà vẻ mặt Tô tướng quân cũng đầy khó hiểu.

“Sau đó lúc bản cung đi đến khu rừng ở ngoại thành Nhung Châu, có cảm thấy thứ từ trên thi thể bọn họ.” Ly Nhượng cười ý bảo Hồng Hạnh lấy mấy thứ gì đó trong bọc ra.

Chỉ thấy vô số cung tiễn và một thanh trường kiếm rơi xuống đất. Tô Mạc Lân nhìn, vẻ mặt không thể tin được nhủ chặt đôi mày, mà trên mặt Tô tướng quân cũng tràn đầy khiếp sợ.

“Bọn họ.....”

“Lúc bản cung gặp được thì đều đã chết rồi.” Giương mắt nhìn về phía Tô tướng quân, Ly Nhượng cảm thán: “Những người này tự ý một mình rời khỏi quân doanh vốn là trọng tội, nay bọn họ lại đều đã chết, Tô tướng quân, việc này.....”

“Thần có tội!” Tô tướng quân trầm giọng nói rồi quỳ gối.

Ly Nhượng nhìn, gật gật đầu: “Tội đương nhiên có, nhưng bản cung niệm tình Tô tướng quân nhiều năm chinh chiến lập không ít công lao, nếu tướng quân có thể hứa giúp bản cung một chuyện, bản cung đương nhiên sẽ không truy cứu việc này nữa.”

“Ý của Trường công chúa là.....”

“Hoàng Thượng phái người áp giải Thương Lương về nước, bản cung muốn gặp hắn.” Không đợi Tô tướng quân kịp nói gì, Ly Nhượng đã quán mấy sợi tóc nơi đầu ngón tay, cười thoải mái nói: “Nếu Tô tướng quân không tiện, vậy.....”

Tô tướng quân đương nhiên không ngốc, lúc này Ly Nhượng nhắc tới Tô Nguyên Nhi hẳn nhiên là để nhắc nhở mình, nay vốn chỉ mượn việc những người kia tự ý rời khỏi quân doanh làm lý do để hắn hành động thôi. Thấy vậy, Tô tướng quân đành thở dài một tiếng: “Lão thần đa tạ Trường công chúa, sau này lão thần sẽ điều tra rõ việc này, để cho Trường công chúa một lời giải thích.”

Giải thích? Ly Nhượng nhìn lướt qua Tô Mạc Lân, thấy hắn hơi giật mình, liền bỗng cười khẽ xoay người.

Tò tướng quân làm theo lời, dẫn Ly Nhượng đến một góc quân doanh, mấy ngày trước Thương Lương đã sớm được đưa đến nơi này, án theo kế hoạch, ngày mai hẳn sẽ đến quân doanh của Đại tướng quân trước, sau đó Đại tướng quân sẽ phái người đưa hẳn vào khu vực Tang quốc.

“Tiên sinh thật ra rất vui vẻ nhỉ.” Lúc Ly Nhượng đi vào doanh trường liền thấy Thương Lương đáng vẻ tâm tình rất tốt, hai chân vắt chéo nằm trên giường lăm bằm hát, nàng không khỏi cười khò lắc đầu.

Thương Lương liếc nhìn Ly Nhượng, hẳn có vẻ tuyệt đối không kinh ngạc trước sự xuất hiện của nàng, chỉ nói: “Người đến qua thời gian ước định.”

“Nhưng người cũng không đến địa điểm đã hẹn mà.”

Thương Lương xoay người ngồi dậy, sắc mặt không vui: “Việc này muốn trách thì cũng chỉ có thể trách tên đệ đệ kia của người, chẳng qua ta chỉ trộm của hẳn một khối ngọc bội thôi, cần gì hưng sư động chúng phái nhiều người như vậy bắt ta lại, còn muốn trục xuất ta trở về Tang quốc nữa.” Thương Lương cụp mí, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Người nói xem có phải đệ đệ của người nhỏ nhen quá không.”

“Người một mình đêm khuya xâm nhập hậu cung, không thể trách Hoàng thượng nổi giận được.” Ly Nhượng cười ngồi xuống một bên: “Bất quá, tật xấu thích ăn trộm này của người khi nào có thể sửa lại đây? Nếu không có Hoàng tử của người ra mặt, sao người có thể toàn thân trở ra?”

Nghe xong lời này, sắc mặt Thương Lương biến đổi, đột nhiên ngã người nằm xuống.

“Giận à? Cho dù có giận thì cũng trả lời ta trước rồi hẳn lại qua một bên mà giận.” Đầu ngón tay Ly Nhượng lướt qua miệng chén, cuốn lên chút bọt nước, bắn về phía lưng Thương Lương.

“Á!” Thương Lương giật mình bật dậy, vẻ mặt không vui: “Nói gì thì nói đi, người cần gì phải động thủ động cước chứ!” Nói xong còn đổi ngoảnh mặt qua một bên, một lúc sau mới buồn bã đáp: “Độc kia là độc của Tây Vực, bởi vì thời gian qua lâu lắm nên mùi hương tiêu tan còn lại không nhiều, chẳng qua cũng phân biệt đại khái được một chút, hẳn là [Nhiếp hồn] của Tây Vực.” Nói xong thì lấy một gói gì đó từ trong tay áo ra: “Thứ này không phải thứ thường thấy, có thể trộm ra cũng chỉ có ngần này.” Sau đó đưa cho Ly Nhượng.

“Trộm từ đâu thế?”

Thương Lương ấp úng mãi, cuối cùng không kiên nhẫn trợn mắt: “Tẩm cung của Hoàng tử. Được rồi, nói xong rồi đó, ta ngủ.”

Cầm chặt cái gói trong tay, trên mặt Ly Nhượng lướt qua một tia kính nể, nhưng ngay sau đó liền cười cười xoay người, vén màn quân trường lên.

Lúc ra khỏi quân doanh, không ngờ trời đã tối.

“Trông công chúa, chúng ta —”

“Chạy về kinh thành!”

Đón gió, Ly Nhượng vùng roi quát ngựa, thanh thủy vang dội. Ánh trăng chiếu xuống, soi rọi hai mặt thân ảnh chạy như bay.

Ly Nhượng vừa hồi kinh liền ở trà lâu nghe được tiên sinh kể chuyện thuật lại sinh động như thật chuyện Thương Lương vào cung trộm đồ. Thương Lương này cũng không phải nhân sĩ giang hồ, mà chính là thân đệ đệ duy nhất của nữ hoàng Tang quốc, chẳng qua từ nhỏ đã bất hảo, đi theo một sư phụ thần kinh học một động võ công chẳng ra sao, sau đó bắt đầu cuộc sống hành tẩu khắp nơi. Nếu nói vân du tứ phương, xem giang hồ thay đổi thì cũng thôi, nhưng cô tình hẳn lại không học trò hay, cô tình lại thích ăn trộm này nọ.

Trước đây trong khu vực Tang quốc, nhà quan viên và phú hào có ít bảo bối phòng chừng đều bị hẳn ghé thăm, nhưng cũng may hẳn có vị tỷ tỷ là nữ hoàng, nếu không sao hẳn có thể tiếp tục tiêu sái làm ác như thế.

Nay, làm loạn đến tận hoàng của của Ly quốc, chỉ sợ Giang Đỉnh Lam phải lao lực khổ tâm mới có thể trấn an được con phần nộ của Hoàng Thượng.

“Hoàng tử.” Ly Túc đang ở ngự hoa viên ẩm trà, ngẩng đầu thấy Ly Nhượng như một đoàn ánh sáng xuất hiện bên trong tầm mắt, liền cười khanh khách hô.

“Hoàng Thượng vội vã triệu hồi như thế, là có chuyện gì tốt sao?” Ly Nhượng cảm làn váy, cười gia tăng cước bộ, đi tới bên cạnh Ly Túc.

Thân hình Ly Túc nhỏ gầy, rõ ràng đã đầu hai mà ngồi một chỗ lại vẫn giống như một hài tử mười bảy mười tám tuổi. Vừa thấy Ly Nhượng, Ly Túc liền vẫy vẫy tay với người bên ngoài, một khắc sau liền có cung nhân bưng một chiếc hộp gỗ lên.

“Hoàng tử, đây chính là dương chi ngọc bội tốt nhất mà trẫm phái người cố ý tìm cho Hoàng tử, Hoàng tử nhìn thử xem.”

Ly Nhượng liếc nhìn vật trong hộp, ảm áp long lanh, quả thật rất tốt, bất quá Ly Nhượng ngẩng đầu lên, có chút buồn cười nói: “Thương Lương vào cung không phải vì thứ này đây chứ?”

Nhắc tới việc này, Ly Túc tự nhiên nổi giận, không khỏi thao thao bất tuyệt kể. Thương Lương đêm đến lên vào Hoàng cung, tuy đã cầm được dương

chi ngọc bội, nhưng lại rút cuộc chưa ra khỏi hậu cung này liền bị người ta bắt.

“Giang Diễm Lam đáp ứng điều kiện gì?” Ly Nhượng vốn tưởng Ly Túc sẽ thẳng thắn đáp, nhưng không ngờ hần lại cười cười, xoay người nhận trà bánh cung nhân đã sớm chuẩn bị bày biện lên.

Ly Nhượng cụp mắt, đương nhiên không tiếp tục truy hỏi.

“Phải rồi, một thời gian nữa quốc chủ Vu Quốc đến thượng cống, trẫm đang nghĩ xem nên để cho người nào đi tiếp, trong lòng Hoàng tỷ có nhân tuyển nào không?”

Ly Nhượng uống trà, không biết sao trong đầu lại dần dần hiện lên bộ dáng đang say ngủ của Ân Dung, liền không nhanh không chậm nói: “Hoàng Thượng cảm thấy nhi tử của Đại tướng quân thế nào?”

“Ân Cù?”

“Không, Ân Cù nay ở biên cảnh Tân Cương chưa về, ta nói là thứ tử Ân Dung của Đại tướng quân.”

“À.” Ly Túc tựa hồ nhớ ra người này, gật gật đầu: “Hoàng tỷ cảm thấy hần thích hợp?”

Ly Nhượng mím môi ngẫm nghĩ, lại phát hiện căn bản không nghĩ ra gì để nói, vì thế chỉ đành cười khò: “Vẫn cứ để Hoàng Thượng định đoạt đi.”

Ngồi một lúc lâu ở ngự hoa viên, Ly Nhượng nghe Ly Túc thao thao bất tuyệt một ít chuyện vụn vặt trong triều, cuối cùng Hoàng hậu cho người đến thỉnh hần, hần mới đi giả đến Chiêu Nguyệt cung.

Đi trên con đường dài đằng đẵng trong cung, ngón tay Ly Nhượng quán vòng mấy sợi tóc, nhìn chăm chăm mái ngọc lưu ly.

Vì sao Hoàng Thượng không muốn nhắc tới giao dịch với Giang Diễm Lam?

Bỗng dung một cơn ớn lạnh xẹt qua, Ly Nhượng giật mình kinh hãi, đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

Mới chỉ qua mấy ngày mà thôi, dù cho Giang Diễm Lam có thần thông quảng đại đến đâu cũng không kịp chạy từ Tang quốc tới Ly quốc, huống chi còn bàn điều kiện với Ly Túc nữa? Cho nên, khả năng duy nhất chính là hần đã thương lượng, đạt thành điều kiện gì đó với Thương Lương.

Đáng giận!

Âm độc cười, Ly Nhượng lạnh lẽo nhìn thoáng qua hướng Chiêu Nguyệt cung.

Ly Túc, người bắt đầu trở nên thông minh rồi sao? Trở nên thật sự đủ để trở thành đối thủ của ta?

“Hong Hạnh, chúng ta đến chỗ Thanh Oanh nhìn xem.” Thu liễm biểu tình trên mặt, Ly Nhượng vẫn đầy mặt ý cười như trước, chậm rãi đi về một góc trong cung.

Ly Nhượng cho người đến thông báo trước, thấy cửa phòng mở ra liền dẫn theo Hong Hạnh đi vào, nhưng không ngờ trong phòng trống rỗng, ngay cả một cung nhân đều không có.

Đi được hai bước, chỉ nghe từ buồng trong truyền đến một vài tiếng động, Ly Nhượng kỳ quái lần theo tiếng động đi qua. Khoảnh khắc lúc vén rèm lên, người bình tĩnh như nàng cũng không khỏi hoảng sợ.

Chỉ thấy một mỹ nhân da thịt mềm mại trắng trẻo trơn nhẵn, y sam nửa cởi dựa trên giường, thần sắc mị mị, có vẻ như say.

“Thanh Oanh!” Hong Hạnh phản ứng trước, hô một tiếng liền cuống quýt chạy lại.

Ly Nhượng nhìn nàng, mày liễu nhíu càng chặt, đi tới đảo mắt qua chén rượu trên bàn, không khỏi thở dài: “Người làm cái gì vậy? Đường đường phi tử hậu cung, giữa ban ngày ban mặt lại ở đây một mình mua say, việc này nếu để người ngoài biết, sẽ —” Không đợi Ly Nhượng nói hết, liền giật mình thấy một đôi bàn tay lạnh lẽo hướng về phía hai gò má của mình.

Tuy giật mình, nhưng ngay sau đó liền phục hồi tinh thần, Ly Nhượng có chút bất đắc dĩ vươn tay, cầm lấy trán an, xoay qua nói: “Người say rồi.”

Thanh Oanh mở to hai mắt, mãi đến lúc nhức nhối mới có chút luyến tiếc chớp mắt.

Nàng còn tưởng đây bất quá là mình nằm mộng mà thôi.

Lại một lần nữa vươn tay xác nhận người đối diện thực sự tồn tại, Thanh Oanh đột nhiên lộ ra bộ dáng lả chã chực khóc.

“Làm sao thế?” Mặc dù có lòng trách cứ, nhưng Ly Nhượng lại tỏ vẻ đầy sùng nịnh, có phần bất đắc dĩ đỡ Thanh Oanh lên giường, để nàng ngồi xuống: “Hong Hạnh, đi rót nước mang tới đây.”

Hong Hạnh vừa đi, Thanh Oanh vốn đang nhỏ giọng nức nở liền không chút do dự nhào vào vòng tay nàng: “Trưởng công chúa đã lâu lắm rồi không tới

thăm Thanh Oanh.”

Dáng vẻ kia, bộ dáng bất lực hoàn toàn giống một hài tử bị bỏ rơi.

Ly Nhựt cười khổ vô vô đầu nàng: “Mấy ngày trước bọn ba bên ngoài, không rảnh vào cung gặp người thôi.” Một lát sau, thấy nàng không nói, Ly Nhựt mới tiếp tục: “Người làm sao thế, say đến vậy?” Lại một phen nức nở, Ly Nhựt nhủ thầm: “Thế nào, lại có người bắt nạt người? Là Văn Nghệ sao?”

“Không.” Ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần lê hoa đài vũ, nàng cắn môi buồn bã nói: “Chỉ là bọn họ cười ta không có người nhà đến thăm, nói ta.....chẳng qua chỉ là phiên lục bình, căn bản không có chốn về.” Dứt lời, hai hàng nước mắt chậm rãi lăn dài: “Trưởng công chúa, ta.....”

Lời nức nở kể tiếp đã chẳng thể nghe rõ ràng.

Ly Nhựt nhủ thầm, trầm trọng nói: “Lời này là kẻ nào không muốn sống nói ra? Người là người của bản cung, lục bình cái gì, phù của Trưởng công chúa không phải chỗ để người về sao?”

Nghe xong lời này, tiếng khóc của Thanh Oanh ngày càng nhỏ lại, cuối cùng nặng nề ngủ thiếp đi, ngay cả thanh âm lúc Hồng Hạnh vào phòng cũng không nghe thấy.

Ly Nhựt đem người trong lòng an trí trên giường rồi nhẹ nhàng lau rửa giúp nàng, có chút bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Hồng Hạnh, nhưng lập tức trầm giọng hỏi: “Đám cung nhân đâu?”

“Ở khu phòng phía sau ạ, thần đã hỏi qua, họ nói là do Liễu quý nhân phân phó không cần hầu hạ.”

Thần sắc Ly Nhựt biến đổi, hai tròng mắt sáng ngời xẹt qua tia lo lắng, lại nhìn thoáng qua người trên giường, xong nàng mới bước nhanh ra ngoài.

“Liễu quý nhân trong người có bệnh, đám cung nhân cáo người không ở cạnh thì thôi, lại vẫn vi phạm ý chỉ bản cung đưa rượu cho Liễu quý nhân uống!” Trong căn phòng phụ phía sau, Ly Nhựt nghiêm mặt lạnh lùng đặt chén trà lên bàn: “Thái y đã nói, Liễu quý nhân dễ non, tâm tình không ổn định, không thể uống rượu, chẳng lẽ quên rồi sao?!”

Quát một tiếng, cung nhân đều lạnh run, chỉ có thiếp thân cung nữ Tử Sắc hàng ngày thường đi theo bên cạnh Thanh Oanh mới cúi người cung kính nói: “Lời Trưởng công chúa dạy bảo nô tỳ ghi nhớ trong lòng, chỉ là nương nương khóc nháo không thôi, nô tỳ cũng chỉ.....”

Trong lòng Ly Nhựt biết những cung nhân này cũng bất đắc dĩ, nhưng dáng vẻ kia của Thanh Oanh, thật sự là.....

Nghĩ về chuyện này, ánh mắt Ly Nhựt tối sầm, lòng không khỏi có chút hối hận.

Nếu không vì mình, thai nhi trong bụng Thanh Oanh cũng chắc hẳn sẽ không bị chôn vùi như thế, nay nhìn bộ dáng dằng như vậy, thật sự.....

Để mọi người lui ra, Ly Nhựt nhìn Hồng Hạnh, chỉ thấy Hồng Hạnh xoa xoa tay, nói: “Thân thể không sao cả, có điều tâm sự tích tụ thành tật, sợ không thể cứ dễ tiếp tục vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Của Trưởng Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Người Thú Ta Gả

Ly Nhựt nghĩ, liền để Hồng Hạnh ở lại trong cung cùng Thanh Oanh, sau đó một mình trở về phủ công chúa.

Tịch dương cơ hồ đã lặn, trong đêm tối, ánh sáng mờ màu quất giầy dựa nơi đường chân trời, Ly Nhựt ngồi trong sân, nhìn xuyên qua tầng lá rậm rạp của tán cây gần đó, bầu trời loang lổ quả thật khiến người ta có cảm giác buồn vô hạn.

Ly Nhựt chưa bao giờ cảm thấy phủ Trưởng công chúa vắng lặng như thế, nay chẳng qua chỉ là Hồng Hạnh không ở đây thôi, nhưng nàng thật sự cảm thấy toàn bộ phủ công chúa đều không giống bình thường, nơi nơi toát lên lạnh lẽo, thật giống lãnh cung mà nàng đã ở năm đó.

Năm Khang Tuấn hai mươi chín, Thục Đức Hoàng hậu bị phế, mang theo công chúa Ly Nhựt vào ở trong lãnh cung.

Năm Khang Tuấn ba mươi chín, tiền đế băng hà, Thục Đức Hoàng hậu uống thuốc độc tự sát ở hậu cung, năm ấy Ly Túc mười tuổi kế vị, mà Ly Nhựt công chúa đi tới Giang Nam, nhiều năm không về kinh.

Ly Túc thường xuyên hỏi nàng, vì sao năm đó lại chọn rời kinh để đến Giang Nam?

Bởi vì những người chưa từng trải qua giá rét buốt lạnh, thì làm sao biết những người đã từng nếm trải khát vọng ấm áp đến nhường nào.

Nàng nghĩ chỉ cần đến Giang Nam bốn mùa đều như mùa xuân thì sẽ không cảm nhận được rét lạnh nữa, mãi đến sau này nàng mới hiểu được, thì ra đó là nỗi tuyệt vọng đã khắc sâu vào xương cốt mà thôi.

Ngày đó, nàng nhìn hướng kinh thành suốt một ngày.

Những thứ thuộc về nàng, nhất định nàng sẽ đòi về tất cả!

“Trưởng công chúa, Ân Dung công tử đến bái phỏng, vậy.....”

Ly Nhượng nằm trong viện tử, nhắm mắt đánh giá quần gia Cung Thúc, giật mình nhớ ra đã qua một tháng.

“Mời vào đây đi.” Đứng lên, Ly Nhượng đột nhiên nhớ ra chuyện gì, nói với Cung Thúc: “Hong Hạnh đi Dược Vương cốc đã nửa tháng, có báo về cái gì không?”

“Trong thư bỏ câu gửi nói tạm thời còn chưa có tin tức.”

Ly Nhượng phát tay để Cung Thúc lui đi, miễn cưỡng rót cho mình một chén trà.

Bệnh của Thanh Oanh ngày càng nghiêm trọng, bệnh này nếu ngay cả Gia Cát Thuần đều không có biện pháp chữa trị, vậy.....

“Trưởng công chúa thật biết hưởng thụ.” Theo tiếng mà tới, đã thấy Ân Dung một thân bạch y, im lặng đứng cách đó không xa.

“A.” Khoé môi cong lên, không nghĩ người này ngày thường một thân nhung trang, nay thay bằng bạch y lại có dáng vẻ như thế, nàng không khỏi cười: “Thế nào, tới tìm bản cung có chuyện gì?”

“Vi thần đến chỉ là vì tạ ơn Trưởng công chúa lần trước cứu mạng, còn có.....”

“Ừ?” Ly Nhượng ngẩng đầu nhìn qua, thấy bộ dáng ngập ngừng của Ân Dung, đột nhiên hiểu được ý đồ nàng đến, liền cười: “Người có thể yên tâm, chuyện hôm đó ở Nhung Châu bản cung sẽ không để trong lòng, đương nhiên cũng sẽ không truy cứu.”

Ân Dung không nói gì, ý cười trên mặt Ly Nhượng càng sâu: “Thế nào, còn có chuyện gì?”

“Vi thần chỉ cảm thấy chẳng lẽ Trưởng công chúa không muốn biết —”

“Không muốn.” Đặt chén trà trong tay xuống, Ly Nhượng nhìn Ân Dung, mắt sáng như đuốc.

Ân Dung thực có chút ngoài ý muốn, nhưng nếu nàng đã không muốn biết, vậy chính mình tự nhiên cũng không cần nói thêm gì, chỉ cười ôn thuận: “Còn có một chuyện, Hoàng Thượng đã hạ chỉ để cho vi thần đi biên cảnh nghênh đón quốc chủ Vu quốc, nghe nói việc này là ý của Trưởng công chúa, tạ —”

“Cũng không hẳn.” Ly Nhượng ngắt lời nàng, sự tình lần trước, thật ra nàng cũng không biết làm sao lại thế, chỉ là đột nhiên nghĩ đến người này, cho nên mới mạo danh kỳ diệu nói một câu.

“Đó là ý chỉ của Hoàng Thượng, nói đến thì là do Hoàng Thượng cảm thấy người có thể làm tốt việc này, không có quan hệ gì nhiều tới bản cung.”

Đang nói chuyện, Cung Thúc đột nhiên vội vàng chạy tới, không đợi đứng vững đã vội nói: “Trưởng công chúa, Liều quý nhân trượt chân rơi xuống nước.”

“Cái gì?” Trái tim Ly Nhượng nhảy lên một cái: “Hiện tại thế nào?”

“Hoàng Thượng đã phái Thái y tới, nghe nói bị nhiễm phong hàn, phát sốt tới ngắt đi, miệng vẫn gọi Trưởng công chúa.”

Cung Thúc vừa dứt lời, Ly Nhượng liền gấp gấp đứng lên, đi ra phía ngoài.

Không kịp chờ Cung Thúc chuẩn bị xe, Ly Nhượng nhìn thấy một con ngựa cao to đứng trước cửa phủ liền lập tức nhảy lên.

“Trưởng công chúa —”

Nhìn thoáng qua Ân Dung đi theo sau mình ra khỏi cổng, Ly Nhượng bỏ lại một câu: “Mượn ngựa dùng một chút.” liền lập tức chạy đi.

Ân Dung đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng phi như bay kia, chỉ có thể cười khổ.

Vì sao mỗi lần nàng đều đi vội vàng như thế?

“Vậy Ân công tử.....” Cung Thúc có chút khó xử, may mà Ân Dung chỉ ôn nhu cười xoa, nói: “Tự ta về được rồi.”

Bất quá, ngày thường nghe nói Trượng công chúa và Liễu quý nhân tình cảm sâu nặng, nay xem ra quả thật không ít.

Mà ở bên kia, Ly Nhượng gần như cưỡi ngựa chạy như bay vào hoàng thành, không để ý đến sự ngăn trở của hộ vệ, cố ý đi đến cửa cung của Thanh Oanh mới xuống ngựa.

Đẩy cửa ra liền nhìn thấy cung nhân hoang mang rối loạn đứng một bên, bước vội vào phòng, chỉ thấy Từ Sắc bưng chén thuốc có chút gian nan đút cho người trên giường uống.

“Thế nào rồi?”

Từ Sắc lắc đầu: “Bệnh tình của nương nương nghiêm trọng, lúc trước nói chuyện còn có thể hợp được hai ngụm thuốc, nay khớp hàm lại cắn chặt –”

“Để bản cung!” Ly Nhượng cầm bát, nhẹ nhàng ngồi xuống, không chút do dự uống một ngụm.

Ngay lúc Từ Sắc đang khó hiểu, Ly Nhượng lại cúi người về phía trước, khó khăn hôn lên môi người kia, đầu lưỡi nhẹ nhàng tách mở răng nanh, đem thuốc trong miệng truyền qua.

“Trượng công chúa, nương nương nhiễm phong hàn.”

“Không sao.” Mớm xong một ngụm, Ly Nhượng xoa xoa miệng, lại hợp thêm một ngụm nữa tiếp tục mớm.

Chén thuốc cạn thấy đáy, Ly Nhượng đã mớm đến bốn năm lần, bởi vì sợ người kia đau, Ly Nhượng không thể không cẩn thận mọi bề, nay mớm năng uống xong thuốc, không ngờ đã một thân ướt đầm mồ hôi.

“Chăm sóc tốt cho quý nhân.” Đưa bát không cho Từ Sắc, Ly Nhượng chuẩn bị uống chút thuốc để tráng miệng, lại bất ngờ thấy Ly Túc về mặt âm trầm đứng ở cửa, đang nhìn bên này, nàng cũng không kịp châm trà liền cười nói: “Hoàng Thượng đến khi nào thế?”

“Một lúc rồi.” Ly Túc lạnh lùng nói, khoanh tay bước đến.

Hiếm khi hần bày một bộ bất cận nhân tình thế này, Ly Nhượng liếc nhìn Thanh Oanh nằm trên giường, trong lòng thầm đoán có lẽ hành vi vừa rồi khiến lòng hần không vui, liền cười cười rót trà đưa qua: “Vừa rồi chẳng qua Liễu quý nhân bị bệnh ngắt đi, không uống thuốc được nên mới –”

“Hoàng tử thân thể ngàn vàng, việc nhỏ thế nào sao có thể để Hoàng tử tự mình làm được?” Dứt lời liền đáp bàn nói: “Thân là thị nữ bên cạnh quý nhân, nay ngay cả việc nhỏ này cũng làm không tốt, phải nhận tội gì!”

Từ Sắc ở một bên đột nhiên tay chân mềm nhũn, chiếc bát trong tay liền rơi xuống đất vỡ vụn, mà theo tiếng vỡ, Ly Túc trầm giọng nói: “Người bên cạnh quý nhân nhưng lại không phụng dưỡng quý nhân cho tốt, kéo ra ngoài đánh hai mươi đại bần!”

“Hoàng Thượng.” Ly Nhượng còn muốn cầu tình, nhưng về mặt Ly Túc cương quyết lạnh lẽo, chắc chắn sẽ không nghe lời nàng nói, nghĩ thế nên cũng không nói gì nữa.

Ngoài phòng vang lên tiếng gậy đánh lên đánh xuống, Ly Nhượng nhìn Ly Túc chỉ có thể bất đắc dĩ cười: “Hoàng Thượng, đừng nên tức giận làm gì.”

“Hoàng tử nói phải.” Ly Túc nhìn Ly Nhượng, nhìn vị tỷ tỷ thân cận của hần ở trước mặt, người tỷ tỷ cùng hần lớn lên này, Ly Túc không biết tại sao lại cảm thấy một cổ giận dữ trong lòng. Hần tức cái gì? Bởi vì hành động vừa rồi của nàng với Liễu quý nhân sao? Hay vẫn là bởi.

“Hoàng tử vội vàng lại đây, chắc hần còn chưa dùng bữa.” Né tránh ánh mắt của Ly Nhượng, Ly Túc quay đầu nhìn về phía cung nhân: “Phân phó cung nhân, chuẩn bị thức ăn ngay chỗ Liễu quý nhân này đi.”

Ly Nhượng nhìn Ly Túc, với sự hiểu biết của nàng về hần, nàng cũng chú ý tới biểu hiện khác thường vừa rồi của hần, chỉ là không nói gì thêm, vẫn cười, làm bộ như không biết.

“Hoàng tử, Hoàng hậu có thai.” Trên bàn ăn, Ly Túc đang ăn cơm, băng quơ nói: “Trẫm định lập một trường sinh vị cho hài tử trong bụng Hoàng hậu, Hoàng tử cảm thấy thế nào?”

Chiếc đũa trong tay đột nhiên khựng lại, Ly Nhượng còn tưởng mình nghe lầm.

Vân Ngê có thai?

Nhưng ngay sau đó, nàng thu liễm biểu tình, Ly Nhượng cười nói: “Hoàng Thượng thật có tâm, đây là hài tử đầu tiên của Hoàng Thượng, dụng tâm một chút cũng tốt.”

Nói đến đây, tựa hồ Ly Túc nhớ tới Thanh Oanh, mấp máy môi: “Đây cũng không phải hài tử đầu tiên của trẫm, còn có thai nhi bạc mệnh không thể xuất thế trong bụng Liễu quý nhân, lần này để tang nhân trong chùa siêu độ đi.”

“Vây thần thay Liễu quý nhân tạ ơn Hoàng Thượng.” Ly Nhượng gật đầu, trên mặt mang theo ý cười, nhưng đáy mắt lại một mảnh lạnh lẽo.

Lúc hồi phủ, trời đã tối, Ly Nhựt cười ngửa, đi được nửa đường mới nhớ đến chủ nhân của thót ngựa này, lại đành cười khổ đi vòng, hướng về phía phủ Đại tướng quân.

“Nhị thiếu gia còn chưa trở về, nếu Trường công chúa có việc, tiểu nhân sẽ chuyển đạt thay Người.” Đến phủ Đại tướng quân mới biết nàng không ở trong phủ, Ly Nhựt không nói gì, chỉ đưa ngựa qua, sau đó một mình chậm rãi đi về phía phủ Trường công chúa.

Một đường này cũng xem như không nhàm chán quá mức, từ phủ Đại tướng quân đi ra, không bao lâu sẽ đến chợ. Ly Nhựt hiếm khi đi ra ngoài, đương nhiên cũng hiếm khi đi dạo chợ.

Đi tới chỗ đông người dày đặc, Ly Nhựt vừa định nhìn xem mấy trò vui ở đây, lại không ngờ nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

Đó là.....Ân Dung?

Bạch y pháp phối, quả là một công tử ôn nhuận như ngọc, bỏ đi nhưng trang, nay một thân bạch y lại càng tô điểm khiến nàng thêm văn nhã.

Bất quá còn chưa chờ Ly Nhựt mở miệng kêu, đã thấy người kia hoang mang rối loạn hoảng hốt lẫn vào đám người, đến lúc ngẩng đầu nhìn lại nơi nàng mới bước ra, không ngờ là Xuân Phong Lâu?

Thật mới lạ.

Nghĩ vậy, Ly Nhựt đuổi theo, dần dần bóng người thưa thớt, mặt bạch ảnh kia lại càng nổi bật chọc người ta chú ý, mãi đến khi quẹo vào một ngõ nhỏ.

“Ài!”

Ly Nhựt tựa tiểu phi tiểu đi qua, một chuỗi kiếm không hề bắt ngờ loé lên đặt trên vai nàng, nàng cười vờn tay qua: “Thế nào, ngay cả bản cung cũng muốn giết?”

“Trường công chúa.”

Theo ánh sáng từ xa nhìn lại, Ly Nhựt kinh ngạc phát hiện vật áo Ân Dung tán loạn, tựa hồ.....

Đào qua từng chỗ trên người nàng, Ly Nhựt cong khoé miệng cười nói: “Sao, người còn tới thanh lâu?” Nói xong, đột nhiên bước từng bước lại, ngửi ngửi nơi cổ nàng, mùi hương phấn nồng đậm quả thực khiến người ta chán ghét.

“Không nghĩ Ân Dung công tử người lại tiêu sái đến thế.” Ly Nhựt ý cười càng đậm, vờn tay giữ cằm Ân Dung: “Như thế thực khiến bản cung có chút giật mình.”

“Trường —”

“Thế nào, còn muốn phủ nhận sao?” Kéo kéo đai lưng vốn không buộc chặt của Ân Dung, cổ áo xộc xệch liền lỏng ra, cuối cùng để lộ mảnh vải bao ngực màu trắng.

Nhẹ nhàng xoa bóp, cảm giác đầy đặn khiến Ly Nhựt không khỏi nở nụ cười, mà càng khiến ý cười trên mặt nàng càng sâu là tiếng tim đập bình bịch kịch liệt bên dưới tay nàng.

“Tim đập nhanh vậy.” Ly Nhựt trêu ghẹo, mà lúc này chỉ thấy thần sắc Ân Dung biến đổi, vung tay kéo người nàng qua một bên.

Ly Nhựt hoàn hồn nhìn lại, phát hiện nàng nhũn chặt đôi lông mày, gắt gao nhìn một đám người trên đường.

Người dẫn đầu đám người kia Ly Nhựt đã gặp qua, là gã sai vặt bên người Kiều Vân Lâu.

“Đang tìm người?”

Chờ bọn họ đi rồi, Ly Nhựt không cười, nhìn chằm chằm người trước mặt, mà lúc này nàng mới phát hiện, dưới ánh sáng mờ nhạt, người trước mặt mê người thật giống như —

“Bọn họ gài bẫy, phát hiện ra ta.....” Trong đầu Ly Nhựt còn chưa kịp tìm được từ có thể hình dung được người trước mặt, mà những lời của người kia đã lập tức ngắt đứt dòng suy nghĩ của nàng.

“Phát hiện ra thân phận của người?”

“Phải.”

Sắc mặt Ly Nhựt đột nhiên ngưng trọng, đây là kết quả nàng không muốn nhất.

Trong triều lấy hai đại thế lực của Tể tướng và Đại tướng quân cầm đầu, đối chọi nhau rất nhiều năm, nay Đại tướng quân trấn thủ biên cảnh, thế lực của Tể tướng ở trong triều lại càng không lộ không thể khinh thường, nếu nay vì chuyện của Ân Dung mà liên lụy đến Đại tướng quân, thế thì.....

Nhìn bộ dáng sầu khổ của Ân Dung, Ly Nhựt chớp chớp mắt, cười đưa tay mon trón cằm của Ân Dung: “Muốn bản cung giúp ngươi không?”

Ân Dung sững sờ: “Trưởng công chúa có thể sao?”

“Muốn ta cứu ngươi, có thể, vậy cưới ta đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Của Trưởng Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đối Chọi Gay Gắt

Ngon nền trong đèn lồng khẽ lay động, đột nhiên vụt tắt.

Bàn tay Ly Nhựt vẫn còn nhẹ nhàng đặt trên ngực nàng, tiếng tim đập mạnh mẽ hữu lực dưới bàn tay, qua thật lâu mới lại bình ổn xuống.

“Sau khi Kiều Vân Lâu biết việc này đương nhiên sẽ báo cáo với phụ thân của hắn, ngươi cảm thấy Tể tướng đại nhân sẽ áp chế việc này xuống sao?” Ly Nhựt rút tay lại, nhân tiện còn giúp nàng chỉnh cổ áo, sau đó thất lại đai lưng.

“Ân Dung, vì sao ngươi phải nữ giả nam trang, bản cung sẽ không hỏi, bất quá nay thân phận ngươi bị bại lộ, đó là tội khi quân, Ân gia sẽ chịu liên lụy vì ngươi, ngươi cảm thấy —”

“Trưởng công chúa muốn làm thế nào?” Người vẫn một mực trầm mặc kia đột nhiên khàn khàn mở miệng nói.

Sự run rẩy trong giọng nói của Ân Dung khiến Ly Nhựt hơi cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng ngay sau đó nàng liền cười xoay người đáp: “Mặc xiêm y vào, cùng bản cung ra ngoài.”

Đi ra từ trong bóng tối, Ly Nhựt nhìn pho xá sầm uất phồn hoa, khoe miệng hơi cong lên, lộ ra ý cười như có như không.

“Trưởng công chúa.” Chính trang lại gọn gàng, Ân Dung nhẹ giọng đi tới bên cạnh Ly Nhựt, Ly Nhựt quay qua liếc một cái, sau đó khẽ cười thân nhiên vươn tay ra, dưới ánh mắt bất ngờ của Ân Dung mà dịu dàng khoát lấy tay nàng.

“Đi thôi.”

Ân Dung cũng không biết rốt cuộc Ly Nhựt muốn làm gì, chỉ đi theo bên cạnh nàng, tùy ý để nàng dẫn mình đi tới.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, chuyện tình đã giấu diếm suốt hai mươi mấy năm, nàng chưa bao giờ nghĩ sau này sẽ bại lộ. Xưa nay Kiều Vân Lâu không hoà hợp với nàng, nhưng nàng không ngờ hắn lại ti tiện đến mức lừa gạt nàng tới thanh lâu, ý đồ hủy danh dự của nàng, do đó khiến cho —

Ân Dung còn chưa nghĩ xong liền bị kéo một cái thật mạnh, giật mình bừng tỉnh mới phát hiện không biết khi nào mình và Ly Nhựt đã tới Quê Hoà Trai.

Đây là, đến ăn cơm?

Ân Dung có chút khó hiểu, nhưng cũng chưa nói gì, chỉ đi theo Ly Nhựt lập tức lên lầu. Không ngờ vừa mới tới chân cầu thanh liền bị một gã ăn mặc giống kẻ sai vặt chặn đường.

“Trên lầu không cho phép lên!”

“Sao lại không cho?” Ly Nhựt giương mắt cười khinh miệt, vung tay đẩy kẻ ngăn cản nàng ra, trong khoảnh khắc người nọ liền lập tức bắt được bả vai nàng, phần nộ quát: “Triệu Vương gia đang gặp khách, ngươi dám mạo phạm!”

Mặt không chút thay đổi xoay qua, trên mặt Ly Nhựt phủ đầy vẻ âm trầm: “Vậy ngươi cũng biết ta là ai chứ?”

“Ngươi —”

Kẻ kia còn muốn kêu gào thì nghe từ trên lầu đột nhiên truyền đến một giọng nói trầm thấp: “Chuyện gì ồn ào thế?”

Ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một trung niên nam tử đang đứng trên lầu, một thân hoa phục tinh xảo, bên hông đeo noãn ngọc, một bộ tư thái quý tộc. Ly Nhựt nhìn hắn mỉm cười: “Hoàng thúc.” Dứt lời, cổ ý rút bàn tay không biết đã mười ngón đan xen với bàn tay Ân Dung từ khi nào ra.

Ly Nguyên không ngốc, đương nhiên nhìn thấy động tác nhỏ nhất quái dị đó, nhưng hắn không nói gì, chỉ cười: “Đã trễ thế này sao nha đầu nguoi còn chưa trở về? Lên ngồi đi.”

Ly Nguyên có tiếng là tao nhã, hắn thông thả đi, mà Ly Nhượng lại tựa tiểu phi tiểu lồi kéo Ân Dung cùng đi qua.

“Đã lâu con không đến thăm ta.” Toàn bộ tầng lầu trống không, chỉ có mình Ly Nguyên, hắn ngồi bên giường, im lặng châm trà.

“Hoàng thúc nói giỡn mà, lần trước lúc ta tìm ngài, hạ nhân nói ngài đã đi Cửu Hoa Sơn.”

Ly Nguyên ngẫm lại, tựa hồ quả thật có việc này, cũng không nói gì. Lúc đưa trà lên, hắn liếc mắt đánh giá Ân Dung ngồi bên cạnh Ly Nhượng, lập tức lộ ra một nụ cười ái muội.

Ly Nguyên là vị Hoàng thúc ít tuổi nhất trong số Hoàng thúc, cũng là người hiểu rõ Ly Nhượng nhất. Năm đó Hoàng hậu qua đời, cũng nhờ có hắn hỗ trợ nàng mới có thể ra khỏi lãnh cung.

Suốt cả tối Ly Nhượng và Ly Nguyên trò chuyện vui vẻ với nhau, mà Ân Dung chỉ ngồi một bên cười yếu ớt, nghe bọn họ kể vài chuyện thú vị thời thơ ấu của Ly Nhượng. Chỉ là khiến nàng có phần ngoài ý muốn là không ngờ người bị thế nhân nói có phần âm tình bất định, lúc nói về mình thế nhưng cũng sẽ lộ ra nụ cười ngây thơ như thế.

Đến lúc Ly Nhượng và Ân Dung rời đi, chợ đã tàn, đầu đường cũng chỉ còn lại thấp thoáng mấy bóng người.

“Sợ sao?” Trên đường trở về, Ly Nhượng đột nhiên cười hỏi.

“Hả?” Ân Dung sững sốt, nhưng ngay sau đó liền nghiêm trang nói: “Nếu Trùng công chúa hỏi chuyện bị phát hiện thân phận, quả thật lòng vì thân khiếp đảm, chỉ sợ sẽ liên lụy—”

“Bản cung nói là chuyện kết hôn với bản cung, nguoi sợ không?” Ly Nhượng xoay qua, ánh mắt sáng quắc. Người trước mặt tuy nàng chỉ mới gặp vài lần, nhưng nàng cũng có thể rõ ràng cảm giác được mình có hứng thú đặc biệt với người này, muốn tìm tòi đến tột cùng.

“Trùng công chúa, là thật sao?” Ngữ khí Ân Dung tràn ngập hoài nghi, hết lần này đến lần khác Trùng công chúa cứu mình mà không hề giải thích, nay chẳng lẽ còn sẽ vì mình mà hy sinh lớn đến thế?

Ly Nhượng khẽ cười: “Nguoi cảm thấy bản cung đang nói giỡn?”

Xác thực không giống, Ân Dung nhìn ra được, Ly Nhượng đã sớm biết chỗ Triệu Vương gia cho nên có ý dẫn mình đến gặp Triệu Vương gia, có ý để hắn hiểu quan hệ giữa hai người.

Nhưng mà, rõ ràng nàng đã biết rõ thân phận của mình, vì sao.....

“Nếu Trùng công chúa không chê, Ân Dung tự nhiên nguyện ý.” Nếu nàng cũng không hỏi nguyên nhân mình nữ giả nam trang, nếu nàng nguyện ý giúp đỡ mình, vậy mình còn cần lo lắng gì đây?

“Tốt lắm, vậy hôm nay ở lại phủ Trùng công chúa đi.”

Ly Nhượng quyết đoán nói, không cho Ân Dung thời gian tự hỏi, nàng đã lôi kéo người ta đi đến phủ công chúa.

Lúc vào cửa, Cung Thúc nhìn thấy Ân Dung thì hiển nhiên ngẩn ra một lát, Ly Nhượng cũng không giải thích, chỉ kéo nàng đi về phòng của mình.

“Ngủ đi.” Một đường hấp tấp vào phòng, Ly Nhượng trực tiếp đẩy cửa, vén bức rèm che lên liền lập tức chỉ tay về phía giường, về mặt cười kỳ lạ nói với Ân Dung.

Ân Dung bất ngờ, chỉ một khắc sau Ly Nhượng đã cười cười tiến sát lại, nàng chỉ cách gần trong gang tấc, điềm nhiên chiếm cứ toàn bộ tầm mắt của Ân Dung.

“Chẳng lẽ còn muốn bản cung cởi xiêm y cho nguoi?” Ly Nhượng lại cười, Ân Dung nhìn mà đáy lòng chợt lạnh, thoáng giây nàng liền kinh hãi phát hiện có một đôi bàn tay trắng nõn đã đặt lên ngực mình.

“Trùng công chúa!” Lần này Ân Dung khéo léo né tránh, nhưng ngẩng đầu nhìn ánh mắt Ly Nhượng, Ân Dung chỉ đành nghiêng người, nhẹ giọng nói: “Đề vì thân tự mình làm.”

Ly Nhượng tựa tiểu phi tiểu lồi nhìn bộ dáng xấu hổ của người kia, không khỏi có chút hứng thú chếp chếp miệng: “Nguoi đỏ mặt?”

Một câu hỏi đột ngột khiến Ân Dung vốn đang suy nghĩ lung tung lập tức không kịp phản ứng: “Hả?” Nàng xoay lại, nhưng ngay sau đó ý thức được Ly Nhượng nói gì, liền xấu hổ cười cười, hai gò má nóng bỏng, mặt thật sự đỏ lên.

“Được rồi, nguoi ngủ đi, bản cung còn có việc.” Nhìn nàng cười ngoại ý, Ly Nhượng miễn cưỡng phát tay, đi ra ngoài.

“Trùng—” Nàng cứ tưởng người kia sẽ ở lại.

Nghĩ thế, Ân Dung đột nhiên kinh hãi, hoàn toàn thật không ngờ mình lại có suy nghĩ như thế. Mà chờ đến khi nàng lấy lại tinh thần, Ly Nhựt đã đi rồi.

Sáng sớm lúc Ly Nhựt tiến cung liền nhận ra cảnh tượng vội vàng gấp gáp của những cung nhân, có vẻ như có mưa rền gió dữ quét đến. Trước đó nàng đã để Cung Thúc đến thăm dò, hôm qua suốt đêm Kiều Chấn vào cung gặp Thánh Thượng, nhưng Hoàng Thượng mệt, để hẳn sáng sớm hôm sau lại vào cung, thế nhưng thật ra lại giúp nàng một đại ân.

Ly Nhựt cũng không gấp, con đường ngày thường bắt quá đi chi chốc lát lại bị nàng đi lòng vòng mất đến nửa canh giờ, lúc đến cửa Ngự thư phòng liền nghe thấy một trận ồn ào truyền ra từ bên trong.

“Hoàng Thượng, việc này không phải tin đồn vô căn cứ, mong Hoàng Thượng mau chóng phái người đến phủ Đại tướng quân bắt giữ Ân Dung!” Thanh âm vang vọng mà hữu lực của Kiều Chấn truyền ra từ bên trong, Ly Nhựt nghe thế, mỉm cười nở nụ cười.

“Tể tướng đại nhân lại có đại sự gì thế?” Ly Nhựt đẩy cửa vào liền nhìn thấy vẻ mặt hung thần của Kiều Chấn, mà Ly Túc lại vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn nơi khác, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Nhiều năm trước, sau khi Ly Nhựt hồi kinh, Ly Túc bó tay không có cách giải quyết vấn đề lũ lụt, Ly Nhựt ở Giang Nam một thời gian, hiểu rõ cách người nông dân địa phương ngăn chặn nước lũ, cho nên giúp hắn giải quyết một mối họa lớn, mà từ đó về sau Ly Túc đặc biệt cho Ly Nhựt tham dự triều chính, tuy thế, Ly Nhựt cũng không thích tham dự những việc vặt vãnh, lại sẽ càng không xuất hiện ở Ngự thư phòng.

Ly Nhựt xuất hiện quả thực khiến Ly Túc và Kiều Chấn có chút ngoài ý muốn.

“Không biết sao hôm nay Trượng công chúa lại –” Kiều Chấn ngao ngễ, mặc dù vẫn cung kính đúng mực, nhưng trong ngữ khí lại vẫn cao ngạo như cũ.

“Chỉ là đột nhiên muốn đến nhìn xem mà thôi, lại đâu phải đến gặp Tể tướng đại nhân?” Ly Nhựt nhìn Kiều Chấn, làm như không thấy ngọn lửa giận bốc lên trong mắt hắn, cười nói: “Từ xa đã nghe thấy thanh âm của Tể tướng đại nhân, xem ra sự tình không nhỏ nhỉ.”

“Thứ tử Ân Dung của Đại tướng quân phạm tội khi quân, Hoàng Thượng sẽ lập tức phái người –”

“Từ khi nào Hoàng Thượng làm việc lại cần Tể tướng đại nhân hạ lệnh thế?” Lại một lần nữa ngắt lời Kiều Chấn, Ly Nhựt thản nhiên thấy chòm râu hoa râm của hắn hơi run rẩy, nhưng lại làm bộ như không biết: “Còn nữa, rốt cuộc Ân Dung phạm vào tội khi quân gì?”

Về mặt Kiều Chấn biến đổi, ngày thường hắn kiêu căng ngạo mạn, Ly Túc luôn không thèm để mắt tới hắn, nhưng Ly Nhựt này tới rất hiển nhiên là muốn gây bất hòa với hắn.

“Ân Dung kia thật ra là nữ tử, nhưng nhiều năm qua vẫn giả trang nam tử tràn trề trong quân doanh, đây chẳng lẽ không phải tội khi quân?” Ngữ khí Kiều Chấn chậm lại, hắn biết rõ mục đích đến đây hôm nay, quả quyết sẽ không vì tức giận với con nhà đầu này mà làm lỡ đại sự.

“Nữ tử?” Ly Nhựt như thế nghe được chuyện gì đáng cười, lắc lắc đầu: “Tể tướng đại nhân thế nhưng lại nói hắn là nữ tử?”

“Trượng công chúa có cái nhìn bất đồng sao?”

“Đương nhiên!” Ly Nhựt thu lại ý cười, nhìn thẳng Kiều Chấn, nói: “Ân Dung có phải nữ tử hay không, bản cung rất rõ ràng, Tể tướng nói những lời miệt thị như thế, có phải có điểm quá phận không?”

“A, ý tứ của Trượng công chúa, vì thần không hiểu.”

“Không hiểu, vậy bản cung nói cho ngươi biết, Ân Dung và bản cung giao hảo nhiều năm, hắn là nam hay nữ, chẳng lẽ bản cung lại không biết?”

“Nàng giỏi ngụy trang, nếu muốn qua mặt Trượng công chúa, Trượng công chúa sao có thể nhận ra.”

“Ngươi.....” Ly Nhựt tức giận, nhìn bộ dáng đắc ý dạt dào của Kiều Chấn, lạnh lùng nói: “Việc này bản cung vốn định qua một thời gian nữa mới nói, nhưng một khi Tể tướng đã bức, vậy bản cung không thể không ngay hôm nay thỉnh Hoàng Thượng tứ hôn.” Dứt lời liền quay xuống: “Mấy năm qua, ta và Ân Dung làm bạn, tình cảm yên ổn, thỉnh Hoàng Thượng ân chuẩn, tứ hôn cho ta và Ân Dung.”

Kiều Chấn sững sốt, nhưng lập tức liền cười nói: “Nếu Trượng công chúa muốn thành thân với Ân Dung, vậy kiểm tra rõ ràng không phải rất tốt sao? Chỉ sợ thành thân rồi mới phát hiện –”

“Đù!” Ly Túc vẫn không nói gì đột nhiên đứng lên, một chương vỗ lên bàn, lập tức mọi người im lặng, nhìn qua: “Lời Tể tướng đại nhân nói có chút quá phận!” Ly Túc trừng mắt, nhìn Kiều Chấn đến nỗi lưng chợt lạnh, hắn cuối cùng cung kính cúi đầu.

Chương 6: Nghiệm Thân

“Trầm mặt rồi.” Qua thật lâu Ly Túc mới thu hồi ánh mắt, chậm rãi ngồi xuống. Hắn nhìn Ly Nhượng, trên mặt không biểu tình, hần như thế khiến Ly Nhượng cảm thấy có chút xa lạ, mà hần lại không nóng không lạnh thốt ra vài chữ: “Tề tướng về trước đi.”

Kiều Chấn mất hứng, nhìn Ly Nhượng, vẻ phẫn hận trong mắt vừa nhìn là hiểu, nhưng ngoài miệng lại vẫn cung kính nói: “Hoàng Thượng, việc này không phải chuyện nhỏ, mong rằng—”

“Việc này để sau lại bàn!” Lần này Ly Túc rống lên, bộ dáng như muốn xé nát kẻ trước mặt thành mảnh nhỏ.

Thấy tình hình như thế, Kiêu Chấn cũng biết có nhiều lời cũng vô ích, liền cung tay hành lễ, lui ra ngoài.

Ly Nhượng đứng tại chỗ, nhìn bộ dáng tức giận không thôi của Ly Túc, đợi một lúc lâu mới chậm rãi đi tới, châm một chén trà dâng lên: “Hoàng Thượng.”

“Hoàng tử, là thật sao?” Ly Túc ngẩng đầu lên, con ngươi lộ ra chút thần thái mà Ly Nhượng nhìn không thấu. Trong ấn tượng của Ly Nhượng, người trước mặt vốn hi vọng vô thường, cũng có phần tính tình hài tử, ngày thường tỏ vẻ chu toàn với triều thần, nhưng khi ở trước mặt mình thì oán giận họ, nếu..... nếu không có mọi việc lúc trước, có lẽ nàng có thể thật sự thành một vị tỷ tỷ tốt, sẽ yêu thương hần, nhưng sự thật luôn rất tàn nhẫn.

“Hoàng Thượng chỉ chuyện gì?”

“Chuyện tứ hôn.”

Ly Nhượng cười yếu ớt, gật đầu: “Đương nhiên là thật.”

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, thư phòng to như thế đột nhiên lâm vào tĩnh mịch, Ly Nhượng nhìn Ly Túc, ý muốn từ vẻ mặt của hần nhìn ra được chút gì, nhưng lại không nhìn ra được bất cứ điều gì.

Ly Túc mặt không chút thay đổi ngồi đó, ngón tay thì thoàng vuốt ve chén trà, hần đột nhiên cử động tay, cầm lấy thoi mực ở bên cạnh, mài mực.

Đợi nghiền mực ướt nước, Ly Túc cầm bút lông, ngẩng đầu lên: “Hoàng tử, trăm có thể tứ hôn, nhưng.....lời của Tề tướng cũng không phải tin đồn vô căn cứ, trăm cảm thấy hần nên là—”

“Hoàng Thượng muốn nghiệm thân cho Ân Dung?”

“Hoàng tử cảm thấy thế nào?”

Ly Nhượng phủ tay áo, cười yếu ớt gật đầu: “Hoàng Thượng đương nhiên là muốn tốt cho Ly Nhượng, có điều việc này liên quan đến mặt mũi, nếu thực sự làm như thế, Ly Nhượng chỉ hy vọng việc này không cần khoa trương, mặt khác hãy để tự Ly Nhượng nghiệm thân.”

Nhìn dáng vẻ kiên định của Ly Nhượng, Ly Túc chỉ đành gật đầu.

Chuyện nghiệm thân, Ly Nhượng tất nhiên sẽ không lo lắng, chỉ sợ Kiêu Chấn sẽ không vì việc đó mà bỏ qua, đến lúc ấy thêm nhiều việc vụn vặt ngược lại càng khiến người ta đau đầu.

Nghĩ vậy, Ly Nhượng liền bước nhanh ra khỏi cung.

“Ngươi sợ sao?” Ngồi trên xe ngựa, Ly Nhượng nhìn người ngồi bên cửa sổ mà tâm thần không yên vẫn chăm chú nhìn bên ngoài kia, có chút buồn cười đưa điểm tâm qua, thấy nàng quay đầu lại, nhân tiện nói: “Hay là sợ bản cung xuống tay với ngươi?”

Ân Dung ngẩn ra, nhận lấy điểm tâm rồi cũng không nhắm nháp: “Vi thần lo lắng với tính tình của Tề Tướng, có lẽ hần sẽ không từ bỏ ý đồ.”

“Phải không?” Ly Nhượng cười lạnh: “Việc bản cung muốn làm, còn chưa có chuyện gì không làm được.” Nhìn ra ngoài cửa sổ, nỗi lo lắng của Ân Dung đương nhiên Ly Nhượng hiểu.

Kiều Chấn nắm trong tay hơn phân nửa triều chính, Đại tướng quân là thiên địch của hần, nay lại có nhượng điểm, hần sao có thể dễ dàng buông tha, trừ khi.....

Vào cung, Ly Túc đang ở ngự hoa viên ẩm trà, một nữ tử vận cẩm phục tử sắc ngồi bên cạnh, mái tóc đen dài được vấn bằng chiếc trâm kim sắc, bộ dáng ung dung ẩn chứa chút tùy ý, phối hợp với vẻ mặt tao nhã kia lại có một phong vị riêng.

“Đã lâu không gặp, khí sắc của Hoàng Hậu ngày càng tốt.” Ly Nhực tiến lên, thấy Vân Nghê vén mái tóc dài qua bên tai, ôn nhu che miệng cười: “Hoàng tử không biết đó thôi, từ khi Thái y chẩn đoán được hi mạch của bản cung, Hoàng Thượng liền để người ngày ngày mang đồ bổ đến, chưa được mấy ngày, rất nhiều xiêm y đều cần phải đem sửa.”

“A, Hoàng Thượng thật yêu thương Hoàng hậu.”

Vân Nghê là tiểu nữ nhi của Kiêu Chấn, mười một năm trước, Ly Túc kể vị không lâu liền đưa nàng vào cung lập thành Hoàng Hậu. Nếu mà nói thì, mới vài năm đầu, Vân Nghê ở trong cung im lặng không lên tiếng, ngày thường cũng chỉ ở Chiêu Nguyệt cung của mình đọc sách mà thôi, khi đó Ly Túc còn nhỏ đương nhiên cũng không quá để ý tới nàng, cứ như thế trôi qua nhiều năm. Sau đó, Ly Túc lớn hơn một chút, Thái Hậu liền tuyển phi đầy hậu cung, từ đó không biết vì sao Vân Nghê liền chậm rãi thay đổi.

Ly Nhực nhìn người trước mặt, tuy nói nàng không quá mức quen thân với Vân Nghê, nhưng tính ra cũng gặp vài lần trước kia, so sánh nàng ngày nay với trước kia, Ly Nhực thực sự cảm thấy kinh ngạc, rốt cuộc chuyện gì khiến cho tiểu cô nương năm đó biến thành vị Hoàng hậu khiến lòng người sợ hãi ngày nay đây?

Ly Túc ngồi đó, không nhiều lời, đợi Ly Nhực và Vân Nghê trò chuyện băng quơ một chút xong liền để Lý công công dẫn Ly Nhực và Ân Dung đi qua một bên.

“Trưởng công chúa, lão nô ở bên ngoài chờ.” Đưa hai nàng đến một viện tử, Lý công công kính cẩn dứt lời liền thối lui qua một bên, mà Ly Nhực về mặt lạnh nhạt đẩy cửa, đi vào.

“Trưởng —”

“Thế nào?” Ly Nhực liếc nhìn bên ngoài, sau đó ý bảo Ân Dung đi vào buồng trong, rồi cẩn thận khoá cửa lại. Đợi tới lúc vào trong, nàng mới cố ý hạ giọng nói: “Ngồi đi.”

“Nhưng.” Ân Dung có chút khản trương, tuy biết để Ly Nhực nghiệm thân cho mình cũng sẽ không khiến thân phận mình bại lộ, nhưng nhìn người trước mặt, nàng vẫn có chút do dự.

Chỉ là, mặc dù làm bộ, nhưng chẳng lẽ thật sự chỉ cần ngồi ở đây là được sao?

Trong lòng Ân Dung tràn đầy nghi vấn, lại thấy Ly Nhực lững thững đi qua đi lại trong phòng, tựa hồ đang đợi cái gì. Sau một lúc lâu, Ân Dung vừa mới chuẩn bị mở miệng liền nghe thấy một loạt tiếng bước chân truyền đến từ bên ngoài, đang định đứng dậy ra xem thì Ly Nhực vươn tay ngăn cản đường đi của nàng.

“Sao lại —”

Không đợi Ân Dung nói xong, Ly Nhực đã cường ngạnh vươn tay kéo y phục của nàng, chờ đến khi Ân Dung phản ứng lại, muốn đưa tay ngăn cản thì cánh cửa đang đóng chặt lại đột nhiên bị gõ vang.

“Trưởng công chúa, Hoàng Thượng có chỉ, mời Trưởng công chúa và Ân công tử đến điện thánh.”

Điện thánh?

Bàn tay đang giơ lên liền khựng lại, mà động tác của Ly Nhực cũng dừng, cuối cùng chỉ trầm giọng đáp: “Bản cung đã biết.” Dứt lời, liền nói với Ân Dung: “Nếu Hoàng Thượng đã vội vã truyền triệu, vậy thì vừa đi vừa chỉnh trang lại đi.” Thanh âm rất lớn, như cố ý, dứt lời liền không đợi Ân Dung kéo y phục lại đã kéo nàng ra ngoài.

Đẩy cửa ra, Lý công công đứng một bên, nhìn y phục hơi lộn xộn của Ân Dung, gật nhẹ đầu cung kính nói: “Hoàng Thượng đang đợi.”

“Ta biết.”

Dọc đường, Ly Nhực không hề nói gì, mà Ân Dung lại vội vàng chỉnh lại y phục trên người.

“Tay.” Tới gần Ngự hoa viên, Ly Nhực thấp giọng nói, Ân Dung sững sốt, có chút thật thà vươn tay ra, trong khoảnh khắc một bàn tay ngọc thon gầy bất ngờ nắm chặt tay nàng. Ân Dung chỉ cảm thấy thân thể cứng đờ, lòng trống rỗng, đến lúc phản ứng lại thì Ly Nhực đã mười ngón đan xen cùng nàng.

Tuy hôm qua Ly Nhực đã từng làm thế, nhưng mà.

Không biết vì sao, Ân Dung cảm thấy tim đập tăng tốc.

Phải chăng do Hoàng Thượng đột nhiên triệu, cho nên ả ả cảm thấy khản trương?

Không đợi nàng nghĩ nhiều, Ly Nhực đã cùng nàng tới Ngự hoa viên, trong lương đình vốn chỉ có Ly Túc và Vân Nghê, nay lại có thêm một người.

Ân Dung cẩn thận nhìn lại, thế này mới nhận ra là Triệu Vương gia mới gặp hôm qua.

Chỉ thấy Triệu Vương gia vẻ mặt không vui, đến lúc vào mới nghe thấy thanh âm trầm thấp của hắn: “Hoàng Thượng làm thế, sẽ khiến lòng Ân Dung nghĩ thế nào? Đường đường là đấng nam nhi thân cao bảy thước, lại bởi vì mấy lời đồn đại mà bị hiểu lầm là nữ tử, càng buồn cười hơn khi Hoàng Thượng thế nhưng lại dễ tin những lời đồn đó mà muốn nghiệm thân!” Triệu Vương gia càng nghiêm khắc nói: “Ly Nhượng tính nết ôn hoà mới chịu đáp ứng việc này, nhưng bốn vương tuyệt đối không đồng ý!”

“Hoàng thúc.” Thấy Triệu Vương gia tức giận, Ly Nhượng vội vàng mở lời gọi một tiếng, chỉ sợ hắn và Ly Túc xảy ra tranh chấp, ngược lại làm lỡ chính sự.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, thấy Ly Nhượng và Ân Dung mười ngón nắm chặt, một trước một sau đi tới.

“Hoàng thúc, chớ tức giận.” Ly Nhượng cúi đầu, tỏ vẻ bất đắc dĩ nói: “Sở dĩ Hoàng Thượng làm vậy cũng là vì Ly Nhượng, Hoàng Thúc chớ nên trách tội Hoàng Thượng.”

Triệu Vương gia nhìn thoáng qua Ân Dung, lại nhìn về phía Ly Nhượng, khuôn mặt vốn đầy tức giận đột nhiên trở nên nhu hoà: “Việc này Hoàng thúc làm chứng cho con, Ân Dung này một thân chính khí, sao lại có thể nói là nữ giả nam trang được.” Nói xong, hắn bình tĩnh quay đầu về phía Ly Túc: “Hoàng Thượng, còn muốn truy cứu sao?”

“Nếu Hoàng thúc đã nói thế, vậy trăm đường nhiên tin tưởng đó bất quá chỉ là lời đồn đãi thôi.”

“Vậy chuyện tứ hôn.....”

“A, ý chỉ đã nghĩ rồi, trăm có thể phái người chiếu cáo thiên hạ.”

Nghe thế, Triệu Vương gia không khỏi ha ha phá lên cười, trái ngược với khuôn mặt không chút thay đổi của Ly Túc và vẻ mặt có phần không cam lòng của Vân Nghê.

Vân Nghê đương nhiên đại biểu cho Kiều Chấn, nghĩ muốn xem trò hay, bất quá trò hay còn chưa được một nửa liền bị Triệu Vương gia phá hỏng, như thế đương nhiên không vui. Mà Ly Túc.....Hắn chỉ nhìn Ly Nhượng, ánh mắt dần ảm đạm, cuối cùng quay đầu đi, bỏ lại một câu: “Có tấu chương cần phê duyệt”, rồi đi mất. Mà Vân Nghê tất nhiên thấy Ly Túc đi rồi liền nói thân thể không khoẻ, trở về Chiêu Nguyệt cung, lúc gần đi thì liếc Ly Nhượng một cái, ánh mắt độc ác, mà Ly Nhượng chỉ cong khóe môi, lộ ra một tia cười lạnh.

Triệu Vương gia có việc trong phủ nên vội vàng đi, Ân Dung vốn tưởng Ly Nhượng cũng sẽ đi, nhưng không nghĩ Ly Nhượng lại đến Lạc Mai điện.

“Vi thần chờ ở đây.” Vì có điều e ngại, Ân Dung đứng ở cửa nói.

“Ừ.”

Ly Nhượng đi vào liền thấy Từ Sắc đang tưới hoa, liền hỏi: “Liễu quý nhân đâu?”

Từ Sắc ngẩng đầu thấy là Ly Nhượng, thần sắc liền tối sầm lại, nhưng lập tức cười nói: “Liễu quý nhân đang ở trong phòng nghỉ ngơi, thời gian qua có Hồng Hạnh cô nương chiếu cố, nay thân thể nương nương đã khá hơn trước kia nhiều.”

Nghe vậy, Ly Nhượng cũng yên tâm hơn một chút. Vào phòng liền thấy Thanh Oanh ngồi kia, đang thêu gì đó, đến lúc vào mới nhận ra là một chiếc yếm cho hài tử. Khóe môi Ly Nhượng co rút, một tia cười khổ bị nàng che dấu đi.

“Khí sắc của người nhìn khá hơn nhiều lắm”

Thanh Oanh đang thêu chuyên chú, vừa phân tâm liền bị kim đâm vào ngón tay, nhưng gương mặt thấy Ly Nhượng đến liền vui sướng không thôi, bất chấp không lau máu trên tay đã đứng dậy, nhưng Ly Nhượng tinh mắt, vội vàng đề tay nàng lại.

“Nhìn người kia.” Ly Nhượng lấy một chiếc khăn tay giúp nàng cầm máu, ánh mắt từ trên đầu ngón tay thu hồi lại, liền phát hiện người đối diện đang nhìn mình chăm chú, cũng nhìn nàng, hơi nở nụ cười sùng nịnh: “Tay bị thương thì phải bôi thuốc, nếu không sẽ đau lâu lắm”

Ngựa quen đường cũ đi qua, đang chuẩn bị mở ngăn tủ lấy thuốc, lại bị một bàn tay mềm mại không xương túm lấy cổ tay, Ly Nhượng quay lại liền nhìn thấy một đôi mắt đáng thương tội nghiệp nhìn chăm chăm mình không rời.

“Làm sao thế?”

Thanh Oanh lắc lắc đầu, thật giống như một hài tử: “Chỉ là đã lâu không thấy Trương công chúa đến đây, có chút nhớ nhung.”

Ly Nhượng chỉ cười không nói gì, cũng không nhắc lại lần trước đến đây gặp nàng thì nàng say rượu, chỉ cười khê, lấy thuốc trị thương trong tủ ra, thật cẩn thận đắp lên miệng vết thương của nàng.

“Nếu thân mình không khoẻ thì đừng làm những việc tổn hao tinh thần nữa.” Bỏ châm tuyền qua một bên, Ly Nhượng nhìn Thanh Oanh, tuy khí sắc khá hơn trước kia, nhưng dù sao cũng gầy yếu hơn lúc đầu rất nhiều.

Từ nhỏ Thanh Oanh nói không nhiều lắm, gầy yếu hơn những hài tử cùng tuổi, nay lại càng gầy hơn, khiến người ta có cảm giác tùy tiện một cơn gió cũng

sẽ mang nàng đi mất.

“Ngươi nha, nên ăn nhiều một chút.”

“Dạ.” Thanh Oanh ngoan ngoãn gật đầu, sau đó ngây ngô cười lấy điểm tâm để bên cạnh, hé miệng cắn một miếng.

Nhìn dáng vẻ kia của nàng, Ly Nhượng luôn có cảm giác như lúc mới mang nàng về, lại kim lòng không được nở nụ cười.

“Nay Hồng Hạnh đi tới chỗ Gia Cát Thuần tìm dược, cố gắng trong mấy ngày tới sẽ trở lại, sau khi nàng trở về ngươi phải nhớ kỹ uống thuốc đó.”

“Dạ.”

Trò chuyện với Thanh Oanh một lát, Ly Nhượng liền để nàng lên giường nghỉ tạm, đỡ nàng ngủ, nhìn bộ dáng nàng ngủ, Ly Nhượng thực có chút đau lòng. Nhưng có đau lòng thì phải làm thế nào đây? Nếu đã đi tới bước này, đã không còn đường lui nữa rồi.

“Một lát à?” Đi ra thấy Ân Dung dựa vào tường, ngăn người nhìn xa xa, Ly Nhượng cười cười đi tới.

“Không mệt.”

Ngay lúc Ly Nhượng chuẩn bị mở miệng, Ân Dung lại bất ngờ vươn tay, nhẹ nhàng phát phát trên vai nàng.

“Có phiền lá rụng.” Vô cùng đơn giản nói, Ân Dung nhún mảy, cười thu hồi tay lại.

Ly Nhượng nhìn nàng, hơi ngần ra, nhưng lập tức liền quay đầu: “Đi thôi, trở về phủ Công chúa.”

Trên đường trở về, Ân Dung muốn nói lại thôi, tựa hồ có gì muốn hỏi. Ly Nhượng nhìn nàng, trong lòng đoán được nàng muốn hỏi chuyện gì, liền cười nói: “Ngươi muốn hỏi vì sao Triệu Vương gia lại đến lúc đó phải không?”

“Không.” Ân Dung cười nhạt: “Triệu Vương gia tới chắc là do Trường công chúa cố ý phái người đi thông báo, chỉ là... chỉ là Ân Dung khó hiểu, nay Hoàng Thượng để Trường công chúa nghiệm thân cho vi thần, theo lý nên rất thông dong, điều vi thần khó hiểu là vì sao Trường công chúa lại làm thế.”

Hôm qua lúc đưa mình đến gặp Triệu Vương gia, Ân Dung đã thập phần khó hiểu, việc hôm nay lại càng khiến nàng không thể không nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Của Trường Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Đêm Trời Trong

“Hoàng hậu là nữ nhi của Tể tướng, ngươi cảm thấy nàng sẽ giúp ai?” Ly Nhượng không chút để ý nhìn ngoài cửa sổ: “Nếu nàng muốn khiến ngươi bại lộ thân phận, chỉ cần mua chuộc vài thái giám trong lúc vô ý đẩy ngươi ngã xuống nước, rồi sau đó lúc ngươi đang thay y phục thì xông làm vào là được.” Nói xong, nàng xoay đầu, ánh mắt thâm thúy xa xôi: “Bản cung không phải muốn ngăn cản Hoàng Thượng, mà là Tể tướng và Hoàng hậu.”

Ly Túc vốn kính trọng Triệu Vương gia, năm đó nếu không có hấn ủng hộ thì lúc ấy Ly Túc tuổi còn nhỏ căn bản không thể sống yên trên triều, cho nên Ly Nhượng bắt đầu đi đàn đưa Triệu Vương gia tới, lấy uy danh của hấn để kìm hãm Tể tướng và Vân Nghê, chẳng qua đây cũng không phải kế lâu dài, dù sao.....

Ly Nhượng nhìn Ân Dung, dù sao chỉ cần người này còn sống, việc đó sẽ có khả năng bị vạch trần.

Nếu nói lúc trước sẽ chỉ liên lụy cả nhà Đại tướng quân, như vậy... nay, bây giờ nàng còn có thể nguy trang mình không biết gì, nhưng nếu thật sự thành thân, thế thì —

“Hôm nay Trường công chúa phải đi gặp Liễu quý nhân sao?” Lời Ân Dung nói kéo Ly Nhượng ra khỏi dòng suy nghĩ, nhìn nàng, Ly Nhượng hơi gật đầu, không nhiều lời.

“Liễu quý nhân có khỏe không?”

“Cũng tốt.”

Trong khoảng thời gian ngắn, lại một lần nữa rơi vào trầm mặc.

Ân Dung đánh giá người trước mặt, một thân hồng y tựa hồ chưa từng thay đổi, nàng thật giống mặt trời đỏ rực rỡ, luôn khiến người ta chú ý. Khuôn mặt mộc mạc, không thể nói rất đẹp, chỉ là mang theo thứ thần thái thâm sâu khiến người ta không nắm rõ, làm cho người ta muốn ngừng mà không được, muốn nhìn thêm lần nữa.

Ân Dung vẫn nhớ rõ, sau khi Ly Nhượng rời khỏi lãnh cung liền đi Giang Nam, đi một lần liền nhiều năm, chờ đến khi trở về thì thế này, lúc lặng im thì một bộ lưới biếng, một thân hồng y, còn có... một thân võ công cao cường khiến người ta khó có thể nắm lấy.

“Phải rồi, qua mấy ngày nữa bản cung sẽ cùng người đi gặp sứ thần Vu quốc.” Lúc xuống xe ngựa, Ly Nhượng vén rèm, vẻ mặt mệt mỏi nói.

“Ừ.” Nhìn dáng vẻ mệt mỏi của nàng, Ân Dung không nhịn được cong khóe môi.

Ly Nhượng bận ba suốt một đêm không ngủ ngon, sau khi hồi phủ liền sớm đi ngủ, Ân Dung suốt một đêm chưa về, nay chuyện Hoàng Thượng chiếu cáo tứ hôn đương nhiên đã rơi xuống phủ Đại tướng quân, nghĩ đến hẳn là loạn lắm, nên tạm biệt Ly Nhượng rồi liền một mình trở về dàn xếp mọi việc.

Quả nhiên, Ân Dung vừa bước vào đại môn của phủ Đại tướng quân liền nghe thấy quần gia hô to gọi nhỏ vọt tới, nói cái gì mà không tốt, nhị phu nhân nghe xong chuyện tứ hôn liền đòi chết muốn treo cổ tự sát.

Ân Dung vội vàng chạy qua, xuyên qua dãy hành lang dài, đi thật xa, còn chưa đi vào đã nghe thấy một đám người đang xô xao ồn ào nhốn nháo bàn tán chuyện gì đó bên trong.

“Nương.” Vào phòng, nhìn người tay cầm dải lụa trắng, một bộ không thèm để tâm đến sự ngăn cản của người khác mà đòi tự sát kia, Ân Dung hít một hơi, có phần bất đắc dĩ gọi một tiếng.

Mà Vương thị vốn ôm quyết tâm hẳn phải chết, quay đầu vừa nhìn thấy Ân Dung thì thần sắc đại biến, lập tức quăng đồ trên tay đi, sau đó nghiêng ngả lao đảo chạy qua giữ chặt cổ tay Ân Dung: “Trời ơi, con còn về làm gì!”

“Nương!” Chỉ sợ nàng nói ra lời gì không nên nói, Ân Dung vội vàng lớn tiếng quát bảo ngưng lại. Nhìn một vòng những người xung quanh, Ân Dung chỉ đành vỗ vỗ vai Vương thị trấn an: “Nương, người mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi trước đi.”

Vương thị tuy lỗ mãng, nhưng ý tứ Ân Dung rõ ràng như thế, đương nhiên cũng hiểu dụng ý của nữ nhi, liên tục “ah ah” hai tiếng liền để nha đầu tùy thân đỡ đi vào buồng trong, để lại một đám người không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì tại đó hai mặt nhìn nhau. Cuối cùng vẫn là Lâm thị thân là chủ mẫu ho nhẹ một tiếng, nói: “Được rồi, nếu nhị phu nhân đã không có chuyện gì, mọi người liền giải tán đi.”

Đợi mọi người đi hết, Ân Dung mới về mặt bất đắc dĩ đi tới trước, gật đầu thờ dãi với Lâm thị: “Mấy ngày nay mẫu thân mắc bệnh, mong đại nương tha thứ cho, Ân Dung đa tạ.”

Lâm thị cũng không hà khắc, chỉ liếc nhìn buồng sau một cái, cười khẽ lắc đầu: “Thôi, lão gia cũng không ở trong phủ, việc này coi như chưa xảy ra.” Trải qua một trận âm ỹ như thế, Lâm thị vốn yếu ớt chỉ cảm thấy sức cùng lực kiệt, đương nhiên cũng không hỏi thêm gì, trở về biệt viện của mình.

Lâm thị vốn định hỏi Ân Dung vài câu chuyện tứ hôn, nhưng ngẫm lại việc này liên quan tới hoàng tộc, có chút thân bất do kỷ, nghĩ chờ đến khi Đại tướng quân hồi kinh rồi lại bàn bạc sau, cho nên cũng không mở miệng hỏi gì.

Tiến bước Lâm thị, Ân Dung ôm trán, có chút đau đầu trở vào phòng.

Vào phòng liền thấy Vương thị trợn mắt, vẻ mặt kinh ngạc khó hiểu nhìn mình, Ân Dung bất đắc dĩ cho mọi người lui ra hết, vừa định mở miệng thì Vương thị đã khẩn cấp nói: “A tỳ, con nói thật cho ta biết, không phải con thật sự thành thân với Trương công chúa đây chứ?”

“Dạ, phải—”

“A tỳ, con điên rồi sao, con... con chẳng lẽ không biết con...” Vương thị hỗn hển, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra câu tiếp, chỉ về mặt hối hận nhìn phía khác: “Nếu sớm biết con sẽ gặp phải chuyện như thế thì lúc trước ta không nên để con thay thế thân phận Dung nhi!”

“Nương, chuyện không nghiêm trọng như người tưởng đâu.” Tuy lời Vương thị nói khiến lòng Ân Dung hơi chua xót, nhưng vẫn nhu hoà trấn an: “Trương công chúa biết thân phận của con, chúng ta làm vậy cũng chẳng qua là việc bất đắc dĩ mà thôi.”

“Cái gì mà việc bất đắc dĩ?” Vương thị về mặt không thể tin được nhìn Ân Dung: “Trương công chúa đường đường là kim chi ngọc diệp, biết rõ chân tướng lại vẫn nguyện ý thành thân với con, thế chẳng phải là—”

“Nương! Trương công chúa làm thế hoàn toàn là giúp ta! Nếu không có nàng thì hôm nay phủ Đại tướng quân đã vì phạm tội khi quân mà bị tống vào ngục rồi!” Ân Dung găm lên khiến Vương thị sững người, qua một lúc lâu mới giật giật môi có chút khó hiểu nói: “Con nói gì?”

“Kiều Vân Lâu lập bầy muốn khiến con gặp rắc rối, nhưng không ngờ lại vừa vặn khiến hần phát hiện ra thân phận của con, hôm nay Tể tướng thượng tấu nói ra việc này, nếu không có Trương công chúa giúp đỡ thì chỉ sợ con và nương nay đã ở bên trong lao ngục.” Ân Dung cẩn thận kể lại việc hôm nay, lúc này Vương thị mới mơ màng cái hiểu cái không.

“Thế hai đứa thật sự muốn thành thân sao? Thành thân rồi thì phải làm gì bây giờ?” Vương thị lo lắng cũng là điều Ân Dung lo lắng, nay Trương công chúa quả thật kiềm chế được Tể tướng và Hoàng hậu, nhưng sau này thì sao? Những ngày sau này nên làm gì bây giờ?

“Nương, người an tâm đi, con sẽ an bài hết mọi chuyện ổn thoả.” Ân Dung nhìn bộ dáng lo lắng của Vương thị, chỉ đành gượng cười: “Mọi việc đều sẽ ổn thôi, cũng như hai mươi năm trước, chuyện gì cũng đều sẽ qua.”

Thật sự sẽ trôi qua sao?

Lời này ngay cả chính Ân Dung cũng đều có chút hoài nghi.

Nhiều năm trước, Vương thị sinh hạ một đôi long phượng, Đại tướng quân đặt tên là Ân Dung và Ân Lạc. Dân gian thường có câu, nói song sinh long phượng khó nuôi sống, nam tử bạc mệnh, nữ tử trắc trở nhấp nhô. Vì thế, Vương thị nghe những lời người xưa nói liền ngay từ nhỏ đã coi Ân Lạc như nam tử, muốn lừa gạt thần linh, để tránh bọn họ thấy hai người là song sinh long phượng.

Nhưng chưa quá hai năm, Vương thị mang theo hai hài tử ngồi thuyền du ngoạn, Ân Dung vô ý ngã xuống nước chết đuối, mà Vương thị lo lắng không có nhi tử khó có thể sống yên ổn ở phủ Đại tướng quân, nên nói dối là Ân Lạc rơi xuống nước bỏ mình, rồi để Ân Lạc thay thế thân phận Ân Dung.

Cho đến giờ Ân Dung vẫn còn nhớ rõ ràng dáng vẻ mình lúc nhỏ quên khóc ôm vai mẫu thân, khi đó nàng còn nhỏ, không biết chuyện người lừa ta gạt trong phủ Đại tướng quân, mà khi đó là lần đầu tiên nàng thấy mẫu thân bắt lực đến thế. Mẫu thân sợ hãi lạnh run, y phục trên người ướt đẫm vì vừa mới ôm thi thể của ca ca, nhưng lại tỏ vẻ không có chuyện gì, chỉ là ánh mắt tan rã, không ngừng lặp đi lặp lại một câu: “Nhớ kỹ, con là Ân Dung, Ân Lạc đã chết, Ân Lạc rơi xuống hồ, chết đuối!”

Ân Dung và Ân Lạc vốn là song sinh, bề ngoài cực kỳ giống nhau, hơn nữa hai người đều được cho là nam tử, người ngoài căn bản không nhận ra, trong một khoảng thời gian ngắn coi như lừa gạt được.

Chẳng qua từ đó về sau, Vương thị ngày ngày không thể an tâm, lo lắng hãi hùng sẽ có một ngày sự việc bại lộ, từ đó về sau tính tình đại biến, âm tình bất định không nói, đôi khi còn hồ ngôn loạn ngữ khiến mọi người trong phủ thực đau đầu.

Đại tướng quân cực kỳ bất mãn với việc này, nhưng may mà hàng năm hầu đều ở bên ngoài, mọi việc trong phủ đều do đại phu nhân Lâm thị làm chủ, mà Lâm thị từ lúc tam phu nhân đâm đầu xuống giếng tự sát liền một lòng hướng Phật không muốn tranh chấp, cho nên một khoảng thời gian lâu dài Vương thị có gây loạn vô số, nhưng vẫn an an ổn ổn.

Chỉ là chung quy giấy không thể gói được lửa, không biết về sau.....

Ân Dung một mình ở trong phòng dẫn đo cân nhắc một đêm cũng không có kết quả. Nay chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.

Ly Nhượng vừa tỉnh ngủ, mở mắt ra liền thấy Hồng Hạnh, không khỏi bất ngờ: “Không phải nói còn hai ngày đường à?”

“Nghe nói đến ý chỉ của Hoàng Thượng, cho nên chạy suốt đêm gấp gấp về đây.” Cẩm khăn lông ướt trong tay đưa qua, Hồng Hạnh do dự nói: “Trưởng công chúa thật sự muốn thành thân cùng Ân Dung?”

“Chỉ dụ của Hoàng Thượng cũng đã truyền xuống, chẳng lẽ còn giả?” Sửa sang lại y phục, Ly Nhượng nhìn về phía Hồng Hạnh, hỏi: “Đã lấy được thuốc chưa?”

“Đã lấy được.” Nói xong, Hồng Hạnh lấy một lọ dược từ trong tay áo ra: “Thuốc này dược tính rất mạnh, sư phụ nói vẫn cứ đợi đến lúc bắt đắc dĩ hãn dùng.”

Ly Nhượng nhìn lướt qua chai thuốc, đáp lại một tiếng, rồi để Hồng Hạnh thu lại.

“Nếu Trưởng công chúa thật sự thành thân, đến lúc đó nếu thân phận của nàng bị lộ, vậy...” Đi theo phía sau Ly Nhượng, Hồng Hạnh cẩn thận nói.

“Việc này để sau hãn bàn.” Ly Nhượng hít sâu một hơi: “Tể tướng khí thế bức người, nếu Đại tướng quân thật sự xảy ra chuyện, vậy thì trong triều đình chẳng phải là để Tể tướng một mình độc chiếm sao.” Đây là điều vạn vạn lần không thể.

“Đề Hoàng thượng tứ hôn chẳng qua cũng chỉ là kế tạm thời.” Đứng trong viện, Ly Nhượng nhặt một hòn đá đùa giỡn trong tay: “Bản cung không thể để một Ân Dung nhỏ làm hỏng đại sự của bản cung, cho nên... nếu muốn thân phận của nàng ta vĩnh viễn cũng không bị ai khác biết được, cũng chỉ có thể khiến nàng vĩnh viễn biến mất.”

“Ý của Trưởng công chúa là...”

Nhìn hòn đá trên đầu ngón tay, trong đầu Ly Nhượng đột nhiên hiện ra bộ dáng Ân Dung, lông mi cong cong, nhắm mắt lại im lặng hít thở, thật sự.....

“Khụ.” Thu lại ý cười không tự kìm được, ánh mắt Ly Nhượng tối sầm lại, trầm giọng nói: “Qua một thời gian nữa khi nàng đi tiếp kiến Quốc chủ Vu quốc thì hãy động thủ!”

Ném viên đá như phi tiêu xoay tròn đánh trúng thân cây cách đó hơn ba trượng, để lại một đường thật sâu.

“Rõ...”

“Tìm một khối thi thể nam tử, lại phóng một mồi lửa, để những người tò mò về thân thể của nàng vĩnh viễn biến mất.” Xoay người đi, ý cười trong đáy mắt bị một tầng lãnh ý bao phủ, Ly Nhượng sắc mặt không chút thay đổi đi ra ngoài.

Ân Dung, đừng trách bản cung nhẫn tâm, tuy làm thế tâm bản cung cũng không đành lòng, nhưng nếu không đành lòng chuyện nhỏ sẽ loạn đại mưu, nếu để một mình ngươi làm rối loạn toàn bộ ván cờ, thế thì nhiều năm ân hận liền trở thành vô giá trị.

Ly Nhượng bắt đầu đi nhếch môi: “Làm lưu loát một chút.”

“Vâng.”

“Phải rồi, hành tung của Thương Lương sau khi trở về Tang quốc đã phái người đi theo dõi chưa?”

“Bẩm, đã cho người đi theo.”

“Thế nào?”

“Sau khi hắn bị trục xuất khỏi cung, nữ hoàng cấm hắn mười ngày, sau đó hắn đi Giang Nam.”

“Giang Nam?” Ly Nhượng nghĩ một chút, hắn đến đó làm gì?

“Phải, đến một trấn nhỏ xa xôi, một nơi gọi là Khang Kiều trấn.”

Khang Kiều trấn? Ly Nhượng nhíu chặt đôi mày, trong lúc hoảng hốt cảm thấy cái tên trấn này tựa hồ có chút quen thuộc.

“Năm đó nơi bản cung gặp các người có phải chỗ đó không?”

Hồng Hạnh nhớ lại một lát, cười nói: “Trưởng công chúa nhớ lắm rồi, đó là Vĩnh Kiều trấn, cách Khang Kiều trấn còn vài dặm đường.”

Ồ? Phải không? Nhưng sao nàng lại ần ần cảm thấy hình như đã đi qua nơi đó rồi?

“Để người theo sát một chút, xem hắn làm cái gì.”

Ánh mặt trời giờ ngọ thấp phần tươi đẹp, Ly Nhượng nằm nghỉ ngơi ở hoa viên một lát liền để Hồng Hạnh lấy bút và mực ra. Đúng lúc vừa động được hai bút, Cung Thúc liền đến truyền, nói Ân Dung đến.

Ly Nhượng cười khổ, đành buông bút, chỉ thấy Ân Dung đã thay một thân bạch y mọi ngày ra, trang phục hôm nay thật ra lại đặc biệt trầm ổn.

“Sao người lại tới đây?”

“Sau khi Hoàng Thượng chiếu cáo thiên hạ, đại môn của phủ Đại tướng quân liền sắp bị người ta đập nát, nghĩ chỗ Trưởng công chúa sẽ thanh tịnh một chút, cho nên đến đây né tránh.”

Đối với Ân Dung không mời mà tới, Hồng Hạnh có vẻ không ưa, nhưng chỉ bĩu môi, rồi lập tức liền theo ý Ly Nhượng thu dọn bút nghiên, thay bằng trà bánh.

Nhoáng một cái, hai người nhân tản trò chuyện, ngồi một chút đã qua buổi trưa, trời tối dần, Ly Nhượng liền phân phó người dọn bữa, nhân tiện còn để Hồng Hạnh bưng hai hũ rượu ngon lên.

“Tư lượng của Trưởng công chúa, Ân Dung đã sớm được nghe.”

Ly Nhượng cười không nói, chỉ rót đầy chén rượu trước mặt Ân Dung, sau đó bưng ly của mình lên, mỉm cười uống trước.

“A.” Nhìn dáng vẻ sáng khoái của nàng, Ân Dung dờ khóc dờ cười, cũng chỉ đành ngửa đầu lên uống một chén.

Ánh trăng sáng rọi, hiếm khi có đêm trời sáng sủa, sao trời lấp lánh, thật ra lại là một phong cảnh đẹp.

Ly Nhượng đã lâu không uống rượu, uống xong nửa bình cũng có chút choáng váng, chỉ nắm chặt chén rượu nhìn người trước mặt.

Cách ăn mặc hôm nay khiến vẻ mặt anh khí của Ân Dung, cũng dung nhan tú lệ tản ra quang mang dự hoặc dưới ánh trăng, Ly Nhượng ngẩn ngơ, có chút kim lòng không được vươn tay ra nheo một cái.

A, thật mềm.

Nhìn như thế, khuôn mặt này thật sự đẹp.

Ân Dung hàng năm hành tẩu bên trong quân doanh, tửu lượng đương nhiên khỏi phải nói, nhưng chẳng qua chỉ tốt hơn người thường một chút mà thôi, nay Ly Nhựt cứ rót chén này tới chén khác, mà mình cũng vì dưỡng bệnh nên đã lâu không uống, không chịu nổi sức rượu, cũng có chút say.

Nàng tựa lên bàn nhìn người đối diện, bốn mắt nhìn nhau, tuy ý để nàng mặc danh kỳ diện néo mình một cái rồi nhìn mình chăm chăm hồi lâu.

Đôi mắt sáng ngời kia như những ngôi sao lấp lánh, mà —

“Uống!” Ly Nhựt hét lớn một tiếng, khiến Ân Dung vốn đầu chứa ngàn vạn suy nghĩ sợ tới mức rụt cổ nhảy dựng lên, kết quả không ngờ va phải Hồng Hạnh đang bung canh giải rượu đến. Trong khoảnh khắc chỉ nghe thấy một tràng âm thanh vỡ vụn cùng tiếng rên của Ân Dung vang vọng khắp hoa viên, mà Ly Nhựt ở một bên nhìn Ân Dung bị phóng cổ nhảy dựng lên, cười đến nỗi nằm úp sấp lên bàn.

“Ân công tử!”

Ân Dung bị nóng, tự nhiên thanh tĩnh rất nhiều, bà vai run rẩy cố nhìn con đau, cúi đầu nhìn thì thấy canh giải rượu chỉ sợ có lẽ hơn phân nửa đều đổ lên người mình.

“Để Hồng Hạnh đưa công tử đi thay y phục!”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Của Trùng Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Biếm Vào Lãnh Cung

Ân Dung đầu vầng mắt hoa, đi theo sau Hồng Hạnh, cũng khiến biết vòng vo mấy vòng mới đến nơi Hồng Hạnh nói.

“Ân công tử tắm rửa ở chỗ này đi.” Hồng Hạnh đưa một bộ y phục sạch sẽ cho Ân Dung rồi lui xuống. Ân Dung mơ màng ra sau bình phong, hai tay luống cuống cời ngoại y trên người, hương vị canh giải rượu nồng đậm áp vào mặt, khiến nàng không kiềm được nhủ chặt mày.

Bỏ y phục dơ qua một bên, Ân Dung vừa mở y phục sạch sẽ ra, còn chưa kịp mặc vào, lại bỗng nhiên nghe được tiếng mở cửa, một trận gió nhẹ xẹt qua, khiến nàng bỗng lạnh người.

“Ai!” Ân Dung cảm y phục giấu vào người, thật cẩn thận nghiêng người đi sát theo bình phong để có thể nhìn rõ tình hình bên ngoài, nhưng bình phong lại ở trong góc, nhìn thấy cũng chỉ là một mảng tường trắng mà thôi.

Tiếng bước chân cực kỳ nhẹ nhàng, xem qua là người tập võ, chẳng qua bước chân hỗn loạn, hình như.....

Ngay lúc Ân Dung nhìn quanh bốn phía, tìm kiếm vũ khí thì một đôi bàn tay trắng nõn đột nhiên tóm lấy mép bình phong, Ân Dung giật mình kinh hãi, một giây sau liền nhìn thấy Ly Nhựt đôi mắt mập mờ say loạn choạng đi ra.

“Trùng công chúa.” Ân Dung thở phào nhẹ nhõm một hơi, từ sau khi Ly Nhựt nói chuyện chẳng may có người nhân lúc nàng thay y phục rồi xâm nhập, lúc Ân Dung thay đồ liền đặc biệt cẩn thận, sợ lộ sơ hở.

“Sao lại là ngươi?” Nhìn bộ dáng Ly Nhựt tựa vào bình phong nghiêng nhiên muốn ngủ, Ân Dung thực bất đắc dĩ lại gần đỡ nàng: “Trùng công chúa, người tới đây...”

“Đừng phá!” Lời Ân Dung định nói bị tiếng găm của đột ngột của Ly Nhựt khiến sợ tới mức phải nuốt trở lại vào bụng. Nhìn người hai mắt khép hờ kia, Ân Dung thật sự bất đắc dĩ, chỉ đành cúi người: “Thứ cho vì thân vô lễ.” Nói xong liền ngồi xuống bên Ly Nhựt.

Ly Nhựt chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, mơ mơ màng màng mở mắt ra, đập vào mắt là khuôn mặt tuấn mỹ của Ân Dung bên cạnh, không kìm lòng được liền vươn tay áp lên, lạnh lạnh, rất thoải mái.

Động tác lơ đãng của Ly Nhựt khiến Ân Dung đang đi được một nửa liền sững sờ đứng ngẩn tại chỗ, nàng nghiêng đầu nhìn người trong lòng, thần thái dễ chịu, hoàn toàn không giống bộ dáng ngày thường nhìn thấy.

“A.” Không nhìn được nở nụ cười, Ân Dung bước nhanh đi tới bên giường thả nàng nằm xuống, chỉ thấy Ly Nhựt xoay người một cái liền cuộn thành một đoàn, vừa định lấy chăn đắp cho nàng, lại nghe thấy âm thanh Hồng Hạnh truyền đến từ phía sau.

“Trùng công chúa!” Vừa dứt lời, Hồng Hạnh đã chạy tới, cao thấp đánh giá Ân Dung một vòng, sau đó sắc mặt không đổi nói: “Làm phiền Ân công tử, để Hồng Hạnh đến đi.”

Ân Dung ngượng ngừng cười cười, cúi đầu nhìn mảnh vải bó ngực trên người mình, đột nhiên ý thức được điều gì, vội vàng bước ra sau bình phong, mặc

y phục sạch sẽ chỉnh tề rồi mới lại đi ra.

Mà lúc này Hồng Hạnh đã an trí tốt cho Ly Nhượng, Ân Dung nhìn lướt qua người trên giường, bất đắc dĩ nói: “Một khi đã như vậy, ta về phủ trước.”

Hồng Hạnh không nói gì, lập tức dẫn Ân Dung ra ngoài.

Trước khi khép cửa lại, Hồng Hạnh lại nhìn thoáng qua người trên giường, rõ ràng nàng cảm giác được Trường công chúa không hề sau, nhưng vì sao lại phải giả vờ say? Lại nhìn thoáng qua Ân Dung, Hồng Hạnh yếu ớt cười đi trước, một ý nghĩ mực cười vụt loé lên trong đầu.

Chẳng lẽ, Trường công chúa làm thế vì người này?

Mà người nằm trong phòng, nghe tiếng bước chân dần dần đi xa liền lặng yên mở mắt. Đôi mắt sáng ngời bao phủ một tầng sương, nhưng nàng lại tỉnh tường biết rõ mình không hề say.

Ân Dung, vì sao bản cung nhìn người lại luôn có một thứ cảm giác không hiểu rõ trong lòng? Cúi đầu nhìn bàn tay, lúc mới áp lên gò má nàng, cảm giác ấy cho tới tận giờ cũng vẫn rõ ràng.

Lúc Hồng Hạnh trở về thì thấy Ly Nhượng ngồi trên giường nhìn chằm chằm tay mình, vẻ mặt kia nàng chưa từng thấy bao giờ.

Chờ Hồng Hạnh đến gần, Ly Nhượng mới hoảng hốt phản ứng lại, xoay qua mơ hồ cười cười, cũng không nói gì.

“Ân công tử đã đi rồi?”

“Ừ.” Ly Nhượng có chút mơ hồ đứng lên, chậm rãi đi tới trước cửa sổ, nhìn mặt trăng sáng ngời trên bầu trời thật lâu, cuối cùng thở dài một hơi.

“Đã lâu Trường công chúa không thở dài, nay...”

“Ân Dung nàng...” Ly Nhượng dừng một chút, cũng không tiếp tục nói.

Mặc dù Ly Nhượng chỉ bất quá khẽ nhắc một tiếng, nhưng Hồng Hạnh vẫn nghe được tên người kia rõ ràng.

Ân Dung, Ân Dung. Nàng rốt cuộc có bản sự gì, thế nhưng lại khiến Trường công chúa trở nên tâm thần bâng hoàng không yên đến thế?

“Hồng Hạnh, phái vài người theo dõi quanh phủ Đại tướng quân.” Qua thật lâu, Ly Nhượng xoay người ra khỏi phòng, đi về phía phòng mình: “Tề tướng nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Đêm dài lê thê, Ly Nhượng luôn nhìn không được nhớ tới khuôn mặt của người kia, lại để tay lên ngực tự hỏi, nếu thật sự cứ khiến nàng chết đi, nàng... trong lòng thế nhưng lại trào dâng một tia chua xót mãnh liệt.

Đã bao lâu rồi không có cảm giác như vậy? Hoặc là nói đã bao lâu rồi mọi cảm giác với những người bên cạnh đều chết lặng đến không còn cảm giác?

Chẳng qua chỉ là một phó tướng nho nhỏ mà thôi. Lại thế nào đây?

Cứ thế suy nghĩ suốt một đêm, Ly Nhượng cả đêm khó ngủ, mãi đến qua nửa đêm mới có chút buồn ngủ, nhưng trời mới tờ mờ sáng, Hồng Hạnh liền vội vàng gõ cửa phòng.

“Làm sao vậy?” Ly Nhượng cảm thấy mỗi một không chịu nổi, mở cửa ra thấy Hồng Hạnh vẻ mặt sầu khổ, liền không khỏi khẽ nhíu mày, mà trong lòng cũng cảm giác được một chút bất an.

“Liều quý nhân, Liều quý nhân nàng... bị biếm vào lãnh cung.”

“Cái gì?” Ly Nhượng không thể tin cao giọng: “Chuyện xảy ra từ khi nào?”

“Tôi qua, Hoàng hậu áp chế việc này không cho phép người bên ngoài truyền ra, mãi đến khi thủ vệ ban đêm thay ca, lúc này mới...” Hồng Hạnh còn chưa nói hết lời, Ly Nhượng đã trở vào phòng thay y phục, mày liễu nhíu chặt, vẻ mặt ngưng trọng nói một tiếng “Đi”, rồi vội vàng đi ra ngoài.

Hồng Hạnh đã sớm kêu Cung Thúc chuẩn bị sẵn xe ngựa, Ly Nhượng ngồi vào, không nói một lời.

Thanh Oanh bị biếm vào lãnh cung, đương nhiên không thể không liên quan với Vân Nghê!

“Sớm như thế Hoàng tử đã tới Chiêu Nguyệt cung, thật đúng là ngạc nhiên mà.” Vân Nghê ngáp, vẻ mặt buồn ngủ vén rèm đi ra, mà cung nhân ở một bên cung kính dâng trà tráng miệng.

“Hoàng hậu thật ra lại thật thoải mái, nay đã không còn sớm nữa.”

Vân Nghê liếc bên ngoài một cái, cười duyên hai tiếng: “Hình như quả thật còn sớm, hôm qua bị kinh hãi, uống canh an thần nên ngủ yên ổn quá mức, ngay cả giờ giấc cũng quên.”

“A, Hoàng hậu quả thật bị kinh hãi sao?” Nhìn bộ dáng đặc ý của nàng, làm sao giống như lời bên ngoài đồn đại, nói cái gì mà Liễu quý nhân tức giận đẩy Hoàng hậu, Hoàng hậu đau bụng khó nhin, suýt nữa khó giữ được long thai.

Khó giữ được long chủng? Nực cười!

Ly Nhượng nhìn cái bụng bằng phẳng của Vân Nghi, chỉ cảm thấy khoe miệng co rúm, lộ ra một tia cười lạnh.

“Đó là đương nhiên, Liễu quý nhân như thể bị điên rồi, bản cung đương nhiên đã bị kinh hãi.” Thu ánh mắt lạnh lẽo của Ly Nhượng vào mắt, Vân Nghi thờ ơ cười nói: “Hoàng tử đến giờ này là có chuyện gì?”

“Hoàng hậu cảm thấy sao?”

“Lời này của Hoàng tử nói thật sự là... Ha ha, khiến người ta không hiểu được.” Phất tay cho cung nhân ở bên lui xuống, căn buồng to như vậy lập tức cũng chỉ còn lại Vân Nghi và Ly Nhượng: “Nay không còn ai cả, sao Hoàng tử không nói thẳng ra?”

“Tốt lắm.” Đứng thẳng dậy, ánh mắt Ly Nhượng sáng quắc như hai ngọn lửa, đi từng bước tới chỗ Vân Nghi: “Rốt cuộc người muốn thế nào!”

“Lời này của Hoàng tử nói, bản cung không hiểu. Mới sáng sớm ra, Hoàng tử đến Chiêu Nguyệt cung tìm bản cung, sao lại hỏi bản cung muốn thế nào đây? Phải nói, Hoàng tử muốn thế nào mới phải chứ.”

“Kiểu Vân Nghi!” Ly Nhượng gầm lên một tiếng, nhưng lập tức lại che dấu vẻ giận dữ, chỉ cười lạnh như mây đi qua: “Nghe trong cung nói là người đã đến Lạc Mai điện gặp Thanh Oanh.”

“Liễu quý nhân bị bệnh lâu đến vậy, bản cung chương quản hậu cung, tới vấn an nàng một chút, chẳng lẽ không phải là chuyện đương nhiên sao?”

“Vậy... có ý nói với nàng chuyện Hoàng Thượng từ hôn thì sao?”

“A, trước khi Liễu quý nhân tiến cung là nha đầu đi theo bên cạnh Hoàng tử mà, nay Hoàng tử sắp thành hôn, nói chuyện này cho nàng biết, hình như không có gì không đúng nhỉ.”

Vân Nghi càng thêm kiêu căng, từng chữ như châu ngọc, mỗi lời nói ra đều không có vấn đề gì. Nhưng rõ ràng nàng biết từ sau khi Thanh Oanh bị bệnh nặng liền vạn phần sợ hãi sẽ bị vứt bỏ mà không có chốn quay về, nay lại đe dọa nói một khi Ân Dung và Ly Nhượng thành thân rồi Ly Nhượng sẽ không bao giờ nhớ tới vị quý nhân bị lạnh nhạt vắng vẻ như nàng nữa, nếu thế...

Trong lúc Thanh Oanh thất thần chẳng may đụng phải Vân Nghi một chút, bất quá may mà cung nhân nhanh tay lẹ mắt nên cũng không để nàng té ngã, nhưng chờ đến lúc Ly Túc đến, Vân Nghi lại một mực nói lúc ấy Thanh Oanh mất trí phát cuồng đụng ngã nàng, nghe được lời này Ly Túc nói giận liền đem Thanh Oanh nhốt vào lãnh cung.

“Vân Nghi, ta biết tâm tư của người, nhưng đừng nghĩ muốn dùng cách thức đó báo thù ta.” Ly Nhượng hiểu rõ trong lòng, nhìn về phía Vân Nghi: “Thanh Oanh không có ý, lúc trước người đã hại nàng mất hài tử, nay đừng làm quá đáng quá.” Bỏ lại những lời này, Ly Nhượng không chút do dự xoay người đi ra ngoài.

Trong phòng, ánh nắng chiếu vào hình thành một cái bóng kéo dài, kéo dài đến dưới chân Vân Nghi, thật giống như kết giới giữa quang minh cùng hắc ám, mà nàng, vẫn còn nghi chân bên trong phiên âm u kia.

Lúc Ly Nhượng đi tìm Ly Túc, Lý công công nói Hoàng Thượng đang nghỉ ngơi, không muốn gặp bất kỳ ai. Thấy vậy, nàng chỉ đành đi lãnh cung trước, mỗi một góc ngách nơi đó, nàng đều quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Lại đặt chân đến nơi này, Ly Nhượng chỉ cảm thấy dường như đã cách mấy đời, nơi này rốt cuộc đã bao lần xuất hiện trong giấc mộng của nàng, trở thành nguồn gốc cho những cơn ác mộng, là nơi ác mộng xây tổ,

Mỗi một viên ngọc, mỗi một dấu vết, Ly Nhượng tựa hồ nhắm mắt lại đều có thể biết rõ.

Khoảnh khắc lúc đẩy cửa ra, Ly Nhượng hoảng sợ trông thấy một khối thi thể không chút sinh khí, người nọ trắng bệch như có bệnh, trón trên chiếc giường trong góc phòng, cuộn mình lại như một đứa nhỏ.

Ly Nhượng vốn tưởng nàng ngủ, nhưng chờ đến khi nàng lại gần mới phát hiện, thì ra người kia đang nức nở khóc.

“Thanh Oanh.” Ly Nhượng thấp giọng gọi một tiếng, mới thấy Thanh Oanh tội nghiệp ngẩng đầu lên, mà lúc nhìn rõ người tới, Thanh Oanh liền lập tức bật dậy, vươn hai tay ôm chặt Ly Nhượng vào lòng.

Thanh Oanh cũng không nói gì, chỉ vẫn thấp giọng nức nở.

Nhất định nàng rất sợ hãi, Ly Nhượng bắt đầu dĩ vươn tay vỗ nhẹ vai Thanh Oanh, nàng vừa định mở miệng, Thanh Oanh đã lại nức nở nói: “Đừng thành thân, được không?”

Chương 9: Thái Hậu Trở Về

“Thanh Oanh.” Ly Nhượng gọi một tiếng, mà Thanh Oanh như thể không nghe thấy, vẫn thấp giọng lầm bầm.

“Thanh Oanh!” Giữ chặt bả vai gầy yếu của nàng, Ly Nhượng nhìn dáng vẻ nàng vừa đau lòng lại bất đắc dĩ nói: “Mặc kệ thế nào, bản cung cũng sẽ không bỏ lại ngươi một mình, ngươi biết không? Bản cung sẽ không bỏ ngươi lại!”

Lúc Ly Nhượng nói những lời ấy, hốc mắt vốn ửng đỏ của Thanh Oanh đột nhiên như bờ đê chống đỡ đã lâu nay sụp đổ, nước mắt cuộn cuộn tuôn rơi, thấm ướt hai gò má.

“Ta và Hồng Hạnh vẫn sẽ bên ngươi.” Nhìn dáng vẻ đó của nàng, Ly Nhượng cũng không cứng rắn nổi, chỉ đành nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về, trấn an: “Bản cung sẽ xin Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, ngươi không—”

“Ta muốn trở về phủ Trùng công chúa với người, ta...” Thanh Oanh khóc như một hải tử bất lực, hai tay tóm chặt tay áo của Ly Nhượng: “Ta không muốn ở lại nơi này.”

“Sẽ không, sẽ không.”

“Ta muốn trở về, trở lại quá khứ, trở—”

“Đừng nói những lời ngốc nghếch nữa.”

“Trùng công chúa, nơi này lạnh quá, ta cảm giác mình sắp chết, làm sao bây giờ?” Thanh Oanh thấp giọng lầm bầm, mà Ly Nhượng nhất thời không nói gì, chỉ xoay qua Hồng Hạnh đứng bên cạnh.

“Có mang theo được không?”

Câu hỏi của Ly Nhượng khiến Hồng Hạnh ngẩn ra, nhưng lập tức hiểu được: “Trùng công chúa, thật sự muốn...”

Ly Nhượng bình tĩnh gật gật đầu, Thanh Oanh đã mất tinh tảo rồi, nếu cứ để tiếp tục, tất sẽ điên cuồng. Nay chính mình cũng vô lực mang nàng ra khỏi cung, mặc dù già chết, nếu có hơi sai lầm liền có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng, hơn nữa Vân Nghê kia...

Ngay lúc Ly Nhượng đang đắn đo không thôi, Hồng Hạnh đã lấy bình thuốc ra: “Sư phụ nói, thuốc này sẽ—”

“Đưa cho ta.” Ly Nhượng mặt không chút thay đổi cầm lấy, nhưng giây lát lúc đối mặt với Thanh Oanh lại thay bằng vẻ mặt đầy sùng nịnh: “Thanh Oanh, nào, uống thuốc đi, bản cung dứt cho ngươi.”

Đối mặt với Ly Nhượng, Thanh Oanh luôn nhu thuận như thế, nàng dịu ngoan mở miệng, cho dù khoé mắt còn vương nước, nhưng đáy mắt lại lộ ý cười không che dấu được.

“Ngaoan.” Mắt thấy Thanh Oanh nuốt viên thuốc kia xuống, Ly Nhượng cong khoé môi vỗ về trấn an dỗ nàng đi vào giấc ngủ: “Ngủ đi, tỉnh dậy mọi chuyện đều sẽ tốt hơn.”

Ánh mặt trời giữa trưa, phá lệ nóng rực, nhưng cuộn mình ở trong một góc sáng sủa nơi lãnh cung, lại không hề cảm thụ được một chút hơi thở ấm áp nào.

Ly Nhượng đứng trong viện, phía sau là Hồng Hạnh và Từ Sắc: “Chờ sau khi Liễu quý nhân tỉnh lại, không được nhắc tới những chuyện trước kia!” Cố ý nhấn mạnh mấy chữ cuối cùng, Ly Nhượng đột nhiên xoay lại nhìn về phía Từ Sắc đang đứng cúi đầu: “Từ Sắc, ngươi vừa vào cung bản cung liền cho ngươi đi theo bên cạnh Liễu quý nhân hầu hạ, Liễu quý nhân tính tình ôn hoà, nghĩ mấy năm nay cũng không bạc đãi ngươi, nhưng nay Liễu quý nhân không được ân sủng, ngươi muốn tìm chủ tử khác cũng là chuyện có thể hiểu được.”

Ly Nhượng nói cực chậm rãi, mà Từ Sắc nghe xong, thần sắc đại biến, đột nhiên quỳ xuống.

“Ngươi không cần khấn trương như thế.” Ly Nhượng tỏ vẻ không sao cả phát phát tay, chỉ là ánh mắt lạnh lẽo nói: “Chuyện ngươi đầu nhập vào phe Hoàng hậu, bản cung nếu muốn trừng trị ngươi thì đã sớm có thể sai người đem cả nhà ngươi xử lý, làm gì cần ở đây nhiều lời vô nghĩa với ngươi?”

Lời Ly Nhượng nói khiến sắc mặt Từ Sắc càng thêm trắng bệch, nàng quỳ rạp xuống đất, lạnh run.

“Chỉ cần ngươi có thể chăm sóc Liễu quý nhân cho tốt, bản cung tất nhiên sẽ không bạc đãi ngươi, lần trước Hoàng Thượng trách phạt ngươi, bản cung biết ngươi uỷ khuất, vốn định cho cha ngươi làm một ít chuyện gì đó, kết quả ngươi.....”

“Trưởng công chúa, nô tỳ sai rồi, nô tỳ thật sự biết sai rồi.” Từ Sắc khóc không thành tiếng, bò đến dưới chân Ly Nhựt: “Nô tỳ chỉ vì trong nhà xảy ra biến cố, nhu cầu cấp bách cần ngân lượng nên mới có thể bị ma quỷ mê hoặc hồn, nô tỳ—”

“Bản cung không muốn nghe người giải thích.” Chấn ghét nhìn người dưới chân: “Bản cung nói, chỉ cần người hầu hạ Liễu quý nhân tốt, bản cung sẽ không bạc đãi người, nhưng nếu lại để bản cung phát hiện người làm một động tác nhỏ nào, thì đừng trách bản cung vô tình, cho người ném thử cái gì gọi là đau đến không muốn sống!” Dứt lời, Ly Nhựt không chút lưu tình đá văng người dưới chân, ánh mắt ác liệt: “Bản cung nói được thì làm được!”

“Dạ, dạ, dạ, nô tỳ đã biết, tạ Trưởng công chúa khai ân, tạ Trưởng công chúa khai ân.” Chặt vật bò dậy, Từ Sắc hèn mọn không ngừng gặt đầu.

“A.” Cười lạnh xoay người, bỏ lại một bóng hình rực lửa nơi lãnh cung lạnh lẽo.

Vân Nghi, bản cung sẽ không để người kiêu ngạo lâu đâu.

Lúc Ly Nhựt lại đi tìm Ly Túc thì biết tin Thái Hậu đột nhiên từ Đại Lý tự trở về cung, Ly Túc đã đến Vĩnh Nguyên cung quỳ thỉnh an. Ly Nhựt ngẫm nghĩ, chỉ đành chuyển hướng đi đến Vĩnh Nguyên cung.

Không lâu sau khi Ly Túc kể vị, Thái Hậu liền dốc lòng hướng Phật, dọn ra ở Đại Lý tự cách xa hoàng cung, nay đột nhiên trở về chắc là nghe nói chuyện Vân Nghi có thai, hơn nữa trước đó Ly Túc muốn lập một Trường sinh vị cho thai nhi trong bụng đó, Thái Hậu có chút lo lắng cho nên mới vội vàng trở về cung.

“Thái Hậu hỏi cung, Ly Nhựt nghe được tin liền vào cung thăm Người.” Vào Vĩnh Nguyên cung, chỉ thấy Ly Túc vẻ mặt bình tĩnh, không biết đang nói gì, Ly Nhựt cũng chỉ làm bộ không thấy, cười yếu ớt tiến lên hành lễ.

“Ly Nhựt ngoan.” Thái Hậu cười ngoác tay, để Ly Nhựt lại gần: “Đã lâu không gặp, thế nào trông người lại như gầy đi thế?”

“Thái Hậu không ở đây, Ly Nhựt nhớ thương Người quá, nên gầy là phải.”

“A, bản cung nghe nói, Hoàng Thượng đã vì người tứ hôn, chỉ sợ không phải là nhớ bản cung, mà là nhớ Ân Dung kia quá mà thôi.”

“Sao Thái Hậu có thể nói vậy? Không tin Người hỏi Hoàng Thượng đi, mấy ngày trước Ly Nhựt còn muốn đến Đại Lý tự thỉnh an Người đó.”

Thái Hậu nhìn thoáng qua Ly Túc, Ly Túc chỉ một mực không lên tiếng, gặt đầu, nhìn dáng vẻ tựa hồ có phần không vui.

“Hoàng Thượng làm sao vậy?” Ly Nhựt trừng mắt nhìn, cười đến vô tội: “Là ai chọc Hoàng Thượng không vui sao?”

“Là bản cung.” Nhìn Ly Túc, Thái Hậu vốn khuôn mặt còn mang ý cười đột nhiên xụ xuống: “Bản cung nghe nói Hoàng Hậu có thai liền vội vàng hỏi cung, nhưng không nghĩ Hoàng Hậu lại không thêm đặt bản cung vào mắt, lại để cung nhân truyền lời nói đang nghỉ ngơi, không muốn gặp bản cung—”

“Mẫu hậu, Vân Nghi là vì hôm qua bị kinh hải—”

“Kinh hải, cái gì mà dọa sợ đến mức thế, năm đó cùng Liễu quý nhân ngã xuống vách núi đen cũng chưa thấy nàng bị dọa kinh hải đến thế, nay bất quá chỉ bị đụng phải một chút liền bị kinh hải thành vậy sao?”

“Mẫu hậu, nàng không...” Ly Túc vẻ mặt khó xử, muốn giải thích thay Vân Nghi nhưng lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Ngay lúc Thái hậu chuẩn bị trách cứ tiếp, chợt nghe Lý công công kinh hô xông vào, Ly Túc đang muốn trút cơn giận lên người tên nô tài lỗ mãng này lại bỗng nhiên nghe hắn kêu to: “Không tốt, Hoàng Thượng không ổn, Hoàng Hậu nương nương ra máu!”

“Cái gì?” Ly Túc bật dậy: “Sao lại...” Không đợi nói xong, Ly Túc đã lao ra ngoài, có thể vì vội vàng nên mắt thẳng bằng, lao đảo suốt ngã, may mắn Lý công công nhanh tay lẹ mắt đỡ, nhưng ngay sau đó Ly Túc liền đẩy hắn ra, bước nhanh ra ngoài.

“Này...” Thái Hậu cũng sững sờ: “Quên đi quên đi, cùng đến Chiêu Nguyệt cung nhìn xem.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Của Trưởng Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Gian Kế Ngoan Độc

Đọc đường đi, Ly Nhựt tâm tư trầm trọng, luôn có dự cảm không lành, mà lúc nàng vào Chiêu Nguyệt cung nhìn thấy thần sắc kích động của Thái y thì rốt cục cũng lờ mờ đoán ra.

Vân Nghê, người cũng thật quá độc ác.

Không ngoài ý liệu, viện sĩ Thái y viện Cố thái y đập đầu quỳ xuống đất: “Hoàng Thượng, lão thần tội đáng chết vạn lần!”

Lời này vừa nói ra, Ly Túc đã dự kiến được kết quả, sắc mặt thoáng chốc tối sầm, đôi mắt vốn tràn ngập giận dữ lại bị phủ kín một tầng thất vọng cùng mất mát nhàn nhạt.

“Trẫm...” Ly Túc ngừng hồi lâu, cũng không nói được gì, cuối cùng chỉ bỏ lại một câu “Chăm sóc Hoàng hậu cho tốt.”, rồi phất tay áo rời đi.

Để lại Thái Hậu đứng đó, nhìn bóng dáng Ly Túc, thần sắc biến đổi. Cuối cùng, chỉ thấy bà có chút vô lực phát phát tay: “Cố Thái y, đứng lên đi.” Nói xong chuẩn bị đi vào trong: “Hoàng Hậu thế nào rồi?”

“Thái Hậu!” Lúc Thái Hậu chuẩn bị vén màn lên, Cố Thái y liền vươn tay ra ngăn cản: “Trong phòng rất lộn xộn, Thái Hậu chớ vào.”

Thái Hậu ngẫm nghĩ, gật gật đầu, lại hỏi: “Hoàng Hậu sao rồi?”

“Hoàng Hậu chưa hết kinh hãi, nay long tử khó giữ được, rất cần nghỉ ngơi, nếu không...”

“Ai gia biết.” Những lời này đã sớm được Thái y nói y đúc lúc Thanh Oanh sảy thai lần trước, Thái Hậu cũng không muốn nghe lại lần nữa, chỉ miễn cưỡng phẩy tay, có vẻ bất đắc dĩ xoay người: “Vậy thì cứ làm theo lời Hoàng Thượng nói, chiếu cố Hoàng Hậu cho tốt, ai gia...” Chậm chạp quay đầu lại thoáng nhìn căn buồng phía trong, tựa hồ muốn xuyên qua bức rèm nhìn người trong ấy, ánh mắt vốn bất đắc dĩ, nay lại càng bi thiết: “Ai gia giờ trở lại Khôn Ninh cung.”

Ly Nhượng đứng một bên, ngay lúc Thái Hậu đi qua trước mặt, gật đầu nhẹ giọng: “Thái Hậu yên tâm, Ly Nhượng sẽ xử lý tốt hết thảy.”

“Ừ.” Thái Hậu thấp giọng lên tiếng, rồi để người bên cạnh đỡ rời khỏi Chiêu Nguyệt cung.

Vốn căn phòng đầy một đám người cực kỳ náo nhiệt, nay yên tĩnh chỉ còn lại vài người. Bất quá chỉ thoáng chốc, Ly Nhượng liền có ảo giác như từ nơi náo nhiệt đến chốn lạnh lùng.

Nhìn bức rèm, khoe miệng Ly Nhượng khẽ cong lên, để Hồng Hạnh chờ bên ngoài, còn mình thì đi vào.

Vén rèm lên, vài người cung nhân phụng dưỡng Vân Nghê nghe tiếng liền dừng động tác, xoay qua nhìn lại, Ly Nhượng tựa tiểu phi tiếu: “Đi ra ngoài đi.”

Cung nhân bất động, người nằm trên giường chậm rì rì vươn đôi tay thon gầy xuyên qua bức màn hướng ra ngoài khẽ vẫy. Cũng không cần nhiều lời, đám nô tài rất nghe lời liền theo thứ tự đi ra ngoài.

“Cố Thái y!” Ly Nhượng đứng đó, nhìn người nằm trên giường, lớn tiếng quát.

Ngoài phòng, Cố Thái y nghiêng ngả lão đảo đi vào trong, vừa đến trước mặt Ly Nhượng liền lập tức quỳ xuống: “Trưởng công chúa minh xét.”

“Thân thể Hoàng hậu rốt cuộc thế nào?”

“Hoàng hậu kinh hãi quá độ, sảy thai không khoẻ, cần tĩnh tâm điều dưỡng.”

“Ồ?” Ly Nhượng quay đầu lại, nhìn chằm chằm Cố Thái y thật lâu, mà nụ cười trên mặt cũng trở nên có chút đáng sợ, nhưng cuối cùng nàng chỉ nhoen miệng cười: “Vậy Cố Thái y đi kê phương thuốc đi.”

Cố Thái y nhìn không ra thâm ý trong ánh mắt Ly Nhượng, chỉ đành run rẩy hành lễ, sau đó im lặng đi ra ngoài. Ra khỏi phòng, hạ xuống vài nét bút ít ỏi, dặn dò cung nhân xong liền vội vàng mờ mịt trở về Thái y viện.

Chỉ là vừa đặt chân vào cửa Thái y viện, liền thấy một thân ảnh gầy gò lọt vào tầm mắt, người nọ cười yếu ớt: “Cố Thái y, kích động cái gì?”

Mà ở Chiêu Nguyệt cung, Ly Nhượng đứng tại chỗ, nhìn bức rèm che kín giường: “Hoàng Hậu, có khoẻ không?”

Bàn tay trắng nõn lặng yên vén rèm lên, Vân Nghê thần sắc như thường, khoe môi lộ ý cười: “Đa tạ Hoàng tỷ lo lắng.”

“A.” Quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, ánh mắt Ly Nhượng thâm thúy khó dò, nở nụ cười có chút âm lãnh, chậm rãi đi qua: “Một bước này của người, quả thực làm người ta chuẩn bị không kịp!”

“Hoàng tỷ là đang khen bản cung sao?” Vân Nghê khinh miệt cười, không nhanh không chậm ngồi dậy: “Bất quá tất cả những điều này đều là học được từ Hoàng tỷ đó, nói đến vẫn do Hoàng tỷ là một lão sư giỏi.”

“A, Vân Nghê, năm đó người ở hậu cung không được ân sủng quả thật phần nhiều là do bản cung can thiệp, nhưng mà... người cũng không cần ghi hận trong lòng như thế—”

“Bản cung ghi hận trong lòng?” Vân Nghê cười lạnh, dáng vẻ kia khiến Ly Nhượng cảm thấy xa lạ, nụ cười tuyệt tình của nàng khiến Ly Nhượng cảm thấy

như đã từng thoáng gặp qua.

Phải rồi, nụ cười đó, bản thân nàng cũng từng có.

Nhiều năm trước, bên trong lãnh cung lạnh lẽo ấy, ngồi canh giữ bên thi thể mẫu hậu, lúc cửa phòng bị chậm rãi mở ra, tiếng thét chói tai của cung nhân hỗn loạn hoà với ánh mặt trời xuất hiện, mà nàng khi ấy khoé môi lại cong lên lộ ra nụ cười giống vậy.

Nụ cười đó, tràn đầy tuyệt vọng.

Ly Nhượng đã quên mất, lúc đó mình rốt cuộc nghĩ gì mới có thể lộ ra nụ cười đó. Nay nàng nhìn Vân Nghiê, nàng không hiểu rốt cuộc người ở trước mặt đã xảy ra chuyện gì.

Bất quá chỉ bị vắng vẻ mấy năm, nhưng lại —

“Hoàng tử có phải đã quên chuyện gì không?” Nhìn Ly Nhượng, Vân Nghiê mỉm cười cong, cười mê người: “Liều quý nhân còn ở lãnh cung đó, không phải Hoàng tử rất muốn đi cầu tình với Hoàng Thượng sao?”

Nhìn Vân Nghiê kiêu ngạo như thế, Ly Nhượng đương nhiên không vui, nhưng cuối cùng chỉ cười yếu ớt lắc đầu: “Một chiều này của người thật sự rất ngoan độc, nay ta nói cái gì, Hoàng Thượng cũng không có khả năng tha thứ Thanh Oanh.” Dừng một chút, Ly Nhượng cười khổ lắc đầu: “Người ngay từ đầu đã làm bộ có thai để đẩy nàng vào chỗ chết.”

“Lời Hoàng tử nói, Vân Nghiê cũng không hiểu.” Vân Nghiê thu liễm nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc: “Nói bản cung làm bộ có thai, thế không phải nói bản cung khi quân sao? Lời này, cũng không thể nói lung tung được.”

“A, Hoàng hậu nghĩ ngợi cho tốt đi.” Ly Nhượng không muốn nói thêm nữa, xoay người rời đi.

Mà Vân Nghiê ngồi trên giường, nhìn bóng hồng y kia, hé nở nụ cười không rõ nghĩa, chỉ là ánh mắt âm trầm, tựa hồ đọng đầy đau thương qua bao năm tháng.

Hoàng hậu sảy thai, trong cung chỉ náo loạn một lát rồi tĩnh lặng. Thái y nói Hoàng hậu sảy thai là vì bị kinh hãi, mà nguyên nhân gây ra kinh hãi đương nhiên không phải ai khác mà chính là Thanh Oanh. Với tình hình này, nếu Ly Nhượng đến cầu tình giúp Thanh Oanh, vậy chẳng khác nào tìm đường chết.

“Thái Hậu, Liều quý nhân thật sự bệnh không nhẹ, nhưng ở lãnh cung mãi cũng không phải biện pháp hay, năm đó từ sau khi nàng sảy thai thân thể vẫn không tốt, chỉ sợ vào lãnh cung không chịu nổi mấy ngày.” Ly Nhượng đến Vĩnh Nguyên cung, bẩm báo vài sự vụ ở Chiêu Nguyệt cung với Thái Hậu xong liền bắt đầu nói: “Nay Hoàng Hậu sảy thai, Liều quý nhân tất nhiên có tội, nhưng cũng là do nàng bị kích thích khiến thần chí có chút không rõ, chẳng bằng để nàng theo Thái Hậu đến Đại Lý tự, cầu phúc siêu độ cho hai hài tử chưa xuất thể của Hoàng Thượng, coi như chuộc lỗi.”

Thái Hậu cup mi suy nghĩ, gật gật đầu tựa hồ ân chuẩn, nhưng mở miệng lại nói: “Nhượng nhi à, nhiều năm qua như vậy, ai gia vẫn coi người như hài tử từ thân sinh của mình mà đối đãi. Năm đó là do ai gia thương nghị cùng người rồi mới để Liều quý nhân, đứa nhỏ ấy vào cung, bất quá là để kiểm chết Tể tướng, sợ Hoàng Hậu đắc thế, Tể tướng quá mức kiêu ngạo mà thôi. Chẳng ngờ hài tử này một đường gian khổ, thật vất vả mới hoài long thai, ai ngờ lại bất cẩn đánh mất, sau lại còn...” Thái Hậu dừng một chút, Ly Nhượng nhìn nàng, đương nhiên biết nàng còn có lời muốn nói.

“Nay Hoàng Hậu càng được sủng ái, Tể Tướng trên triều đường cũng càng kiêu ngạo, ai gia thật sự có chút lo lắng, cho nên...” Nàng nhìn Ly Nhượng, Ly Nhượng hẳn có thể hiểu được thâm ý của nàng.

“Thái Hậu muốn tuyển phi cho Hoàng Thượng?”

“Phải.” Thái Hậu gật gật đầu: “Hậu cung của Hoàng Thượng ít ỏi, nay tần phi của hần tới giờ trong bụng cũng không có tin tức, Hoàng Thượng qua mấy năm cũng không có con nối dõi, đại thần trong triều cũng không phải không chê cười. Hôm nay Hoàng hậu sảy thai, người cũng nhìn thấy dáng vẻ của Hoàng Thượng đó, cho nên ai gia nghĩ lại tuyển thêm vài vị phi tử cho Hoàng Thượng.”

“Thái Hậu có người vừa ý sao?”

“Nữ tử của đại thần trong triều ai gia thấy cũng không nhiều, đơn giản cũng chỉ nghe bọn họ nói thôi nên cũng không thể coi là thật, nhưng Hồng Hạnh bên cạnh người, ai gia nhìn thuận mắt, hơn nữa cũng là người nhu thuận nghe lời đi theo bên cạnh người mấy năm.”

Lời này không cần Thái Hậu nói rõ, Ly Nhượng dĩ nhiên hiểu được, gật đầu cười nói: “Ly Nhượng đã hiểu.”

“Phải rồi, hài tử Hồng Hạnh kia đâu?”

“À, vừa mới có người thông báo nói trong phủ có một số việc cần giải quyết, cho nên để nàng trở về phủ.”

Thái Hậu cười gật đầu: “Ly Nhượng người là hài tử hiểu chuyện, nên biết nỗi khổ tâm của ai gia.”

“Dạ.”

Nói với Thái Hậu vài chuyện vụn vặt gần đây trong kinh thành và về Ân Dung, Ly Nhượng chiếu cố để Thái Hậu uống xong trà an thần, thấy nàng ngủ rồi liền một mình rời khỏi cung.

Ra cửa cung, Ly Nhượng ngẩng đầu nhìn ánh nắng chiều, trong lòng nặng nề, càng đi càng chậm.

Để Thanh Oanh theo Thái Hậu tới Đại Lý tự là biện pháp cuối cùng của nàng, chỉ là ý tứ của Thái Hậu...

Để Hồng Hạnh vào cung, kiềm chế Hoàng Hậu thì nàng mới có thể đưa Thanh Oanh ra khỏi cung.

Chẳng lẽ...

Lúc Ly Nhượng đang cố hết sức suy nghĩ liền chợt nghe một trận tranh cãi âm ỹ, thì ra bất tri bất giác đi tới một đám đang gây lộn.

“Ân Dung, ngươi phải nói rõ ràng cho ta.” Tiếng ồn ào càng lúc càng lớn, mà Ly Nhượng còn thoáng nghe thấy tên Ân Dung trong mớ tranh cãi âm ỹ kia. Ngay thường nàng đương nhiên sẽ không quan những việc vụn vặt đó, chẳng qua nay sự tình liên quan đến Phò mã của mình, Ly Nhượng đương nhiên muốn lên coi một chút.

Xuyên qua đám người, Ly Nhượng chỉ nghe thấy người bên ngoài thì thầm nói cái gì mà Tô gia tiểu thư và Kiều gia thiếu gia, đợi nàng đứng vững, vừa định nhìn xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì, lại không ngờ thấy một cái ghế bay đến trước mặt, liền vội vàng vờn tay ra cản.

Đây là cái tình huống gì?

Chăm chú nhìn qua, mới phát hiện ở giữa một đồng hỗn độn, một nữ tử mặc tử sắc tiểu bào hai tay chống eo đứng trên một chiếc bàn đã bị chặt đứt một chân, ngạo nghễ mườì phân nhìn hai người đang đánh nhau trước mặt.

“Ân Dung, ngươi phải nói rõ cho ta, ngươi thật sự không có một chút tình cảm gì với ta cả sao!”

“Vân Nhi, ngươi nói những lời vô nghĩa với hấn làm gì, hấn sắp thành thân cùng Trương công chúa, ngươi —”

“Câm miệng!”

Người đứng trên bàn hấn là Tô Vân Nhi, thế thì... Ly Nhượng xoay qua nhìn về phía người vừa mở miệng, không khỏi nở nụ cười, thì ra Tô Mặc Lân đã trở lại kinh thành.

Hai người đang đánh nhau, ai cũng không nhường ai, chỉ một lát đã huy mấy cái bàn. Ly Nhượng hai tay khoanh trước ngực, chỉ đứng xem kịch vui.

“Này! Kiều Vân Lâu, nếu ngươi thực sự đã thương hấn, ta sẽ không để yên cho ngươi!” Tô Vân Nhi gắt gao nhìn chăm chăm hai người kia, bộ dáng khấn trương thực khiến người ta cảm thấy có chút buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Của Trương Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Loạn Đấu Trên Đường

“Ân Dung, huynh nói rốt cuộc có phải Trương công chúa ép huynh hay không?” Dải lụa màu tím đem mái tóc của Tô Vân Nhi buộc lên cao, để lộ vàng trán trơn bóng cùng khuôn mặt thanh tú, chỉ thấy nàng nhú đôi mày hờn dỗi đậm chân kêu.

“Vân Nhi, muội đang nói nhằm gì thế!” Tô Mặc Lân nghe những lời đó, vẻ mặt lập tức đầy hoảng sợ vội tiến lên kéo Tô Vân Nhi xuống: “Trước công chúng mà muội nói những lời đó chẳng phải là —” Tô Mặc Lân còn chưa nói xong, đôi mắt đang nhìn chăm chăm đám người xung quanh, đột nhiên liền khựng lại: “Nàng.....”

Tô Vân Nhi theo hướng đầu ngón tay của Tô Mặc Lân chỉ nhìn qua, chỉ thấy một hồng y nữ tử cao gầy đứng giữa đám người đặc biệt chói mắt.

“Ca, làm sao thế?”

“Trương công chúa.” Tô Mặc Lân vừa mở miệng liền chuẩn bị lôi kéo Tô Vân Nhi rời khỏi nơi đó, nhưng không ngờ Tô Vân Nhi dằng co làm loạn không ngừng ngược lại khiến Ly Nhượng chú ý.

“A.” Thấy Tô Mặc Lân nhìn mình, đương nhiên cũng đoán ra hấn đã nhận ra mình, Ly Nhượng liền mỉm cười chậm rãi đi về phía hai người bọn họ.

“Ca, huynh buông tay!” Mắt thấy Ân Dung lui lại từng bước, cũng sắp trốn vào đám đông, Tô Vân Nhi liền giẫy dụa muốn đi theo, nhưng Tô Mặc Lân lại nắm chặt cổ tay nàng khiến nàng không thể động đậy, vì thế đang muốn nổi giận, lại không ngờ mới xoay đầu liền thấy người kia mới rồi còn cách đó vài thước nay lại đã xuất hiện ngay bên cạnh: “Ngươi...”

“Trưởng công chúa!” Tô Mạc Lân cả kinh, hai chân mềm nhũn quỵ xuống, mà Tô Vân Nhi đầu tiên là ngẩn người, Tô Mạc Lân kéo kéo ống tay áo của nàng muốn nàng quỵ xuống, nhưng ngay sau khi Tô Vân Nhi lấy lại tinh thần thì đột nhiên mày liễu nhướn lên, chỉ vào Ly Nhượng phẫn nộ quát: “Chính là ngươi, ngươi đoạt Ân Dung ca ca của ta!”

Ly Nhượng nhìn ngón tay tinh xảo kia, cũng không giận, chỉ mím môi nhìn lướt qua Tô Mạc Lân quỵ dưới đất, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm chạp nói: “Tô tướng quân mấy ngày gần đây ổn chứ?”

Thân mình Tô Mạc Lân cứng đờ: “Phụ thân rất tốt, đa tạ Trưởng công chúa để tâm.”

“Này!” Thấy Ly Nhượng không để ý đến mình, Tô Vân Nhi có chút khó thở lao tới túm y phục của Ly Nhượng: “Ngươi chưa trả lời ta!”

Cười như không cười xoay qua, như nàng mong muốn đáp lời: “Là bản cung đoạt Ân Dung ca ca của ngươi đó, ngươi làm khó dễ được ta sao?” Đây từ thái nói dứt lời, Ly Nhượng liền nheo mắt cười quay đầu nhìn về phía hai người vẫn còn đang đánh nhau.

Chỉ thấy Kiều Vân Cửu ra tay tàn độc, tràn đầy sát ý như thể muốn người đối diện phải chết, may mà Ân Dung lấy lui làm tiến nên cũng không tính gian khổ.

“Này! Ngươi—”

“Tô tiểu thư, bản cung nhường nhịn lần nữa cũng không có nghĩa bản cung sẽ không nổi giận.” Ly Nhượng vốn muốn tiến lên liền khựng lại, trên khuôn mặt mộc mạc tuy rằng vẫn mang theo ý cười như trước nhưng đôi mắt lại thâm tối sâu thẳm, nàng chờ, chờ khoảnh khắc Tô Vân Nhi chủ động buông tay ra liền lập tức xoay người, không chút do dự đi về phía hai người đang đánh nhau cách đó không xa.

Tô Vân Nhi nhìn chằm chằm bóng dáng Ly Nhượng thật lâu, người kia... vì sao cho dù không cần nhiều lời, chỉ cần một cái nhìn mảy may hay một nụ cười cũng có thể khiến lòng nàng sợ hãi e ngại, không dám nói nữa? Đó chính là Trưởng công chúa, chính là người mà Ân Dung ca ca muốn cưới.

Trong khoảnh khắc ấy, từ đáy lòng Tô Vân Nhi trào dâng vô hạn tuyệt vọng. Mặc kệ mình cố gắng đến đâu, có lẽ cũng không thể thắng nổi người kia...

Chuyện trong lòng Tô Vân Nhi có thứ từ Ân Dung của Đại tướng quân, trước kia từ lúc nàng đứng trong lầu lớn nhất kinh thành lớn tiếng thông báo, người người ở kinh thành gần như đều biết việc này. Mà chuyện từ Kiều Vân Cửu của tể tướng này sinh tình cảm ái mộ mờ ám với tiểu thư Tô gia...

“Ân Dung, ngươi đừng nghĩ mình trốn được một lần còn có thể tránh được lần thứ hai!” Một quyền đánh thẳng vào mặt, Kiều Vân Cửu hung tợn nhìn chằm chằm người trước mặt, hẳn muốn xé nát kẻ đó! “Yên ổn làm một nữ nhân thì không, đừng có ra ngoài lừa gạt người khác, ta mặc kệ ngươi và Trưởng công chúa diễn thế nào, dù sao nếu ngươi dám làm tổn thương Vân Nhi, ta sẽ không để yên cho ngươi!”

“Kiều Vân Cửu, nếu ngươi muốn Tô Vân Nhi thì đi mà nói với nàng, có liên quan gì với ta.” Nghiêng người né tránh, Ân Dung tỏ vẻ không kiên nhẫn, nhưng hẳn nàng có ý muốn rời đi, ngay sau đó sẽ bị Kiều Vân Cửu tóm trở về, tiến thoái lưỡng nan quả thật bất đắc dĩ.

“Ngươi biết rõ trong lòng Vân Nhi chỉ có ngươi, cái gì mà gọi là không quan hệ?” Kiều Vân Cửu thân mình gầy nhỏ, bộ dáng thanh tú cũng tương xứng với Ân Dung, chẳng qua trụ cột của Tể tướng không tốt lắm, cũng không khiến Kiều Vân Cửu có một đôi mắt sáng ngời động lòng người đầy sinh động như Ân Dung, về phần thân thể.....

“Kiều Vân Cửu, ngươi đừng ép ta động thủ!” Bị bức vào góc, Ân Dung thật sự không thể lui nữa, chỉ đành lách mình đánh trúng ngực của Kiều Vân Cửu.

“Khụ!”

Một chương này tuy Ân Dung đã thu một chút lực, nhưng vẫn khiến Kiều Vân Cửu ôm ngực lui lại hai bước, mà lúc này Ân Dung nhìn thấy Ly Nhượng đứng sau Kiều Vân Cửu, liền không khỏi khựng lại định mở miệng, nhưng Kiều Vân Cửu thấy nàng mất tập trung thì chuẩn bị nén nhịn cơn khó chịu trong lòng ngực, gằn dữ định xông tới, nhưng không ngờ lại bỗng nhiên cảm giác sau cổ căng thẳng, chờ đến khi hắn lấy lại được tinh thần thì cảm nhận được một trận cuồng phong tới, khi xoay người lại đã không còn kịp.

“Công phu kém như thế còn cậy mạnh ra mặt, thật không hiểu cha ngươi dạy ngươi thế nào.” Thu hồi cuồng, Ly Nhượng tràn đầy khinh thường liếc nhìn người sắc mặt xanh lét ngã ngồi trên đất: “Thế nào, muốn đánh bản cung sao?” Không đợi Kiều Vân Cửu kịp phản ứng, Ly Nhượng đã lập tức một cước đá văng hắn ra: “Vậy thì cũng phải xem ngươi có bốn sự này hay không.”

Không để ý tới Kiều Vân Cửu, Ly Nhượng mặt âm trầm đi về phía Ân Dung, đến trước mặt đánh giá nàng một phen từ đầu tới chân, nhưng lại không nói một lời.

Ân Dung có chút xấu hổ đứng đó, không biết phải làm sao, nàng vốn nghĩ chuyện đêm qua cũng chẳng có ý nghĩa gì, nhưng giờ nhìn thấy Ly Nhượng rồi nghĩ tới chuyện đêm qua, thế nhưng nàng lại không tìm được lòng xoay đầu nhìn sang chỗ khác.

Thu động tác của Ân Dung vào mắt, Ly Nhượng ngoái đầu thoáng nhìn Kiều Vân Cửu ngồi dưới đất, sau đó lại nhìn về phía Tô Mạc Lân và Tô Vân Nhi đứng bên cạnh, cuối cùng cười lạnh một tiếng: “Đi thôi.”

Đi được hai bước, Ly Nhượng nhìn Ân Dung còn chưa cất bước, thân nhiên nói: “Thế nào, định chờ quan phủ đến mới có thể chấm dứt trò khôi hài này?”

Nghe vậy, Ân Dung lại cảm giác xấu hổ, cuối cùng đi theo sau Ly Nhượng xuyên qua đám người.

“Chỉ là tình cờ gặp phải ở quán trà, ta –” Đi cách một khoảng xa, Ân Dung cũng có thể cảm giác được Ly Nhượng tức giận, nàng mở miệng muốn giải thích nguyên do cho trò khôi hài ngày hôm nay, lại không ngờ người phía trước đột nhiên dừng bước.

“Bản cung không muốn biết rốt cuộc vì nguyên nhân gì.” Xoay người lại, Ly Nhượng nhìn Ân Dung, đáy mắt bình thản như nước: “Bắt quá làm Phò mã của bản cung, về sau hẳn ngươi phải biết cái gì gọi là tị hiềm.”

“Ta...” Ân Dung còn muốn giải thích, nhưng cuối cùng nghĩ lại thôi, chỉ nhếch khóe môi cười yếu ớt gật đầu.

Ly Nhượng im lặng đi tới, Ân Dung liền im lặng theo sau, khoảng cách giữa hai người sẽ không vượt qua chiều dài của một cái bóng.

Cứ như vậy, một đường đi tới phủ của Trương công chúa.

“Chủ tử đã trở lại.” Hồng Hạnh đã sớm đứng chờ trước phủ Trương công chúa, nhìn thấy thân ảnh Ly Nhượng liền vội vàng bước nhanh nghênh đón, nhưng ngay sau đó lại chú ý thấy người ở phía sau Ly Nhượng, không khỏi thu liễm nụ cười, có chút khó hiểu hỏi: “Sao Ân Dung công tử lại tới nữa?”

“Ta...” Lời Ân Dung muốn nói lại bị tắc ở yết hầu, đột nhiên không biết nói gì cho phải, chỉ đành cười khổ hai tiếng.

“Hồng Hạnh, không được vô lễ.” Ly Nhượng cười ngắt lời, quay qua nhìn Ân Dung: “Hôm nay trong phủ không tiện lưu ngươi lại dùng bữa, bắt quá vẫn là lời đó, bản cung không muốn nhắc lại lần thứ hai.”

“Được.” Ân Dung nhẹ giọng đáp, hơi gật đầu nói: “Vạy vì thân hồi phủ trước.”

Nhìn theo Ân Dung rời đi, bóng dáng của nàng được khắc hoạ dưới ánh chiều tà có một thứ ý tứ hàm xúc không nói rõ được. Trong lúc hoảng hốt, Ly Nhượng như lại nghĩ tới đêm qua...

“Trương công chúa.” Mắt thấy Ân Dung đã đi xa mà Ly Nhượng vẫn đứng tại chỗ nhìn, cũng không biết đang nhìn cái gì.

“Bản cung có chút không...” Lời vừa ra khỏi miệng, Ly Nhượng liền vội vàng ngừng lại, cuối cùng lại tỏ vẻ như không có gì xảy ra, hết thảy đều bình thường xoay người đi vào phủ.

Hồng Hạnh theo sau, lời vừa rồi đương nhiên nàng nghe được, chỉ là nàng cảm thấy rất kỳ quái, rất ít khi Trương công chúa do dự thế, rốt cuộc Người...

Quay đầu thoáng nhìn qua, thân ảnh của Ân Dung đã không còn nữa.

Hồng Hạnh chỉ cảm thấy lòng nặng nề, dự cảm không lành từ sau khi gặp Ân Dung liền ngày càng mãnh liệt, mà thái độ của Trương công chúa lại khiến nàng lo lắng.

Cả đêm Hồng Hạnh mặt co mày nhíu, Ly Nhượng đương nhiên hiểu.

Đêm dài, Ly Nhượng ngồi trước bàn viết này nọ, Hồng Hạnh mãi mực không nói gì, chỉ khi ánh nến lay động mới lặng yên tiến lên hơi khơi dậy bắc đèn đã bị cháy sạch.

“Hồng Hạnh.” Buông bút, Ly Nhượng ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

“Chủ tử.” Thu lại cây trâm khêu bắc đèn, Hồng Hạnh vừa quay đầu liền đối diện với đôi mắt của Ly Nhượng, không khỏi có chút kỳ quái hỏi: “Làm sao thế?”

“Ngươi đã mười tám rồi.”

Hồng Hạnh sững sờ, tựa hồ nhận ra Ly Nhượng muốn nói gì, rồi lại hơi ngượng ngùng nghiêng người gật gật đầu, nhưng lại lập tức nói: “Hồng Hạnh chỉ nguyện làm bạn bên cạnh Trương công chúa, không muốn...”

“Thái Hậu muốn ngươi.” Ly Nhượng nói ra từng từ đầy gian khổ: “Cho Hoàng thượng để bổ sung vào hậu cung.”

Hồng Hạnh lặng người, cây trâm trong tay còn chưa kịp bỏ xuống đã đột nhiên lỏng tay rớt xuống đất.

“Hồng Hạnh...” Ly Nhượng vốn định mở miệng ngờ ý sẽ không cưỡng cầu, nhưng Hồng Hạnh đã cười xoay người nhặt cây trâm lên, sau đó nói: “Nay ở trong cung cũng không có ai có thể giúp Trương công chúa, Thái Hậu nếu muốn ta vào cung, ta tự nhiên nguyện ý, như thế có khi còn có thể giúp...”

“Hồng Hạnh.” Ly Nhượng trầm giọng ngắt lời, chỉ cảm thấy con dao đầu mũi nhọn không biết từ đâu ập tới.

Ngay từ đầu để Thanh Oanh vào cung thật sự đúng là muốn để nàng giúp mình điều tra chân tướng, nhưng mà... nay nhìn thực tại lại khiến Ly Nhượng có cảm giác đau lòng.

Nhắm mắt lại, qua thật lâu Ly Nhượng với thờ dài một hơi: “Chuyện vào cung, nếu ngươi không muốn thì bản cung sẽ có ý tưởng khác. Bắt quá, nếu

ngươi thật sự vào cung, chỉ cần nhớ rõ để bản thân sống an ổn là được, những chuyện khác không cần bận tâm.” Dứt lời, Ly Nhượng có chút vô lực đứng lên, đi ra khỏi thư phòng.

Bầu trời đêm tối đen một mảnh, mây đen che trời, ngay cả một chấm nhỏ cũng không nhìn thấy.

Mười mấy năm trước, cũng một đêm như thế, Lữ công công bên cạnh Hoàng thượng ban cho mẫu hậu một chén canh, nói là Hoàng Hậu tuy ở trong lãnh cung, nhưng Hoàng Thượng vẫn nhớ kỹ, giữa trời đông tặng canh cho nàng sưởi ấm thân mình.

Lữ công công đi rồi, mẫu hậu bụng chén canh đứng trong viện nhìn chăm chăm phương xa thật lâu.

Ánh mắt như thế, Ly Nhượng nhìn không hiểu.

Bất quá khi đó nàng còn nhớ rõ. Khi ấy nàng đòi muốn uống canh, nhưng mẫu hậu lại nhất định không chịu, cuối cùng từng ngụm uống hết bát canh kia, sau đó thẳng lưng, đặc biệt trang nghiêm đi vào phòng.

Hoàng Thượng băng hà, Hoàng hậu tự tử, Lữ công công đau đớn không chịu nổi nên treo cổ tự tử trong phòng.

Đêm hôm đó, đã xảy ra rất nhiều chuyện. Chỉ là, chân tướng rốt cục thế nào, ai biết được?

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Của Trường Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Lễ Loì Một Mình

Sáng sớm, Ly Nhượng bị tiếng mưa to ngoài cửa sổ đánh thức. Đẩy cánh cửa sổ ra, cơn mưa thu tí tách rơi, đánh vào bụi hoa vôn đã điêu linh hơn nửa, huy đi một phiến kiều diễm.

Lúc Ly Nhượng đang nhíu mày nhìn bầu trời âm u, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy một thanh sắc thân ảnh nơi góc khuất, không khỏi sùng sốt, nhẹ giọng gọi: “Hong Hạnh?”

“Chủ tử đã dậy.” Hong Hạnh đột nhiên giật mình phản ứng. Ly Nhượng nhìn thấy mặt thân ảnh kia ở bên ngoài góc phòng khẽ động, sau đó là tiếng cửa phòng mở ra: “Chủ tử muốn ăn chút gì không, Hong Hạnh sẽ đi chuẩn bị.”

Hong Hạnh vội bước đi tới trước mặt Ly Nhượng, chỉ thấy vẻ mặt nàng tiêu tụy, có vẻ như suốt đêm không ngủ.

“Đứng ở ngoài suốt đêm sao?” Ly Nhượng có chút đau lòng vươn tay vén tóc mai bên tai cho Hong Hạnh, thấy nàng không trả lời liền lên tiếng: “Đi nghỉ ngơi đi.”

“Không, Hong Hạnh muốn ở bên cạnh Trường công chúa.” Quyết đoán ngẩng đầu lên, nhưng ngay sau đó nàng lại cúi thấp đầu, ní non: “Cũng không biết sau này còn có cơ hội có thể ở bên cạnh Trường công chúa không nữa.”

Viên mặt Hong Hạnh ửng đỏ, có lẽ khóc suốt một đêm. Trong ấn tượng của Ly Nhượng, Hong Hạnh vĩnh viễn thành thực hơn Thanh Oanh một chút, đáng vẻ ngày thường luôn tỏ vẻ thân nhiên, đi theo bên cạnh mình cũng xử sự không chút nào sợ hãi, cho nên Ly Nhượng chưa bao giờ trông thấy bộ dáng tiêu tụy vô lực như thế của Hong Hạnh. Nhìn nàng, Ly Nhượng chỉ cảm thấy có chút đau lòng, vừa đau đớn lại bất đắc dĩ.

Nhìn Hong Hạnh, Ly Nhượng nghĩ đi nghĩ lại mới nâng tay nhẹ nhàng khoác lên đầu vai Hong Hạnh: “Hong Hạnh, nếu ngươi cảm thấy uỷ khuất, bản cung...”

“Trường công chúa nói đùa rồi, từ ngày Trường công chúa cứu Hong Hạnh về, tính mệnh của Hong Hạnh đã là của Trường công chúa. Hong Hạnh không uỷ khuất, có thể làm chút gì đó cho Trường công chúa, Hong Hạnh rất vui mừng.”

Mỗi một lời nàng nói, đều có cảm giác như nuốt phải một cây châm, cổ họng đau đớn, đau đến mức tựa hồ cảm nhận được vị huyết tinh nồng đậm, nhưng nàng lại vẫn cười.

Cả đời này, yêu cầu của Trường công chúa là phương hướng cho nàng nỗ lực cố gắng.

Mỗi một ánh mắt, mỗi lời nói, nàng đều muốn khắc ghi trong tâm khảm.

Vốn tưởng sau này cuối cùng sẽ làm bạn cả đời, nay có thể nhìn nhiều thêm một cái thì nhìn nhiều thêm một cái, sau này gặp lại chỉ sợ.....

Ly Nhượng muốn nói không cần tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục như thế, nàng có thể nghĩ ra biện pháp, có thể...

Nhưng rốt cuộc nàng lại không nói gì, chỉ thở dài một hơi, xoay người nói: “Vậy tiến cung đi.”

Trước khi đi, Ly Nhựt cầm bộ y phục mới mà mình đã đặt mua cho Hồng Hạnh nhưng chưa kịp đưa để nàng thay, sau đó tự tay đeo trang sức cho nàng, thật giống ngày Thanh Oanh vào cung, mưa tí tách tí tách rơi, thiếu chút nữa là làm phai hết hoá trang trên mặt nàng mà Ly Nhựt đã đích thân tự tay tô điểm. Mà nay Ly Nhựt lại tay cầm mi bút, mềm nhẹ hoạ mi cho người trước mặt.

“Người biết không? Gà các người đi, bản cung cứ cảm thấy như gà nòi của những nhà binh thường, nuôi dưỡng nhiều năm đến thế, lại cũng phải đưa vào tay người khác.” Lấy gương đồng tới, để Hồng Hạnh soi, Ly Nhựt nhìn nàng không nhịn được nở nụ cười.

Ngắm lại lúc trước khi còn ở Giang Nam, các nàng vẫn còn là mấy hài tử, vẻ mặt non nớt phôi thêm một đôi mắt sợ hãi rụt rè, thực khiến người ta đau lòng.

“Thật đẹp.” Từ nhỏ đến lớn, Hồng Hạnh chưa bao giờ điểm trang mình như thế, nàng cam tâm canh giữ bên một người, liền yên lặng cam tâm làm một phiến lá xanh, không son phấn, lặng im chờ đợi.

Hồng Hạnh chưa bao giờ nghĩ sẽ rời xa Ly Nhựt, từ ngày nàng được cứu, trong nhận thức của nàng bản thân đã không có nhà để về, mà từ khi coi Ly Nhựt là người thân của nàng, nàng liền chưa bao giờ nghĩ sẽ rời xa Ly Nhựt. Mà nay, nhìn mình trong gương, Hồng Hạnh giật mình cảm thấy mấy năm trôi qua như một giấc mộng, chỉ là nháy mắt đã trôi qua.

Nàng muốn bắt lấy, nhưng lại phát hiện trong lòng bàn tay bắt quá chỉ là không khí mà thôi.

Lúc vào cung, Ly Nhựt ngồi trên xe ngựa lặng lẽ đưa cho Hồng Hạnh một chiếc vòng ngọc tốt nhất.

“Vòng này vốn là một đôi, bản cung vốn chuẩn bị làm đồ cưới cho người và Thanh Oanh, lúc trước đã đưa cho Thanh Oanh một chiếc, nay...” Nói được một nửa, Ly Nhựt đột nhiên hít một hơi rồi không nói nữa, chỉ đặt vòng ngọc vào tay Hồng Hạnh.

Xuống xe ngựa, Ly Nhựt vẫn không nói gì, thẳng đến khi tới Vĩnh Nguyên cung, nàng mới thấp giọng dặn dò: “Hoàng Hậu đắc thế, đừng cậy mạnh.”

“Dạ.” Hồng Hạnh thông tuệ, không cần nhiều lời cũng hiểu ý tứ của Ly Nhựt, thấy vậy đương nhiên Ly Nhựt không nhiều lời.

Vào Vĩnh Nguyên cung, Thái Hậu đang một mình chép kinh, thấy Ly Nhựt vào liền cười nói: “Quốn kinh này chép cả trăm lần, cũng từ trăm lần đều hiểu được thêm điều mới.”

“Thái Hậu đây là lại tìm hiểu được điều gì?”

“Phật nói đại từ đại bi, người nói xem thế nào là đại từ, thế nào là đại bi?”

“Ly Nhựt ngu dốt, thỉnh cầu Thái Hậu chỉ điểm.” Đỡ Thái Hậu ngồi xuống ghế, Ly Nhựt cười truyền người bên ngoài dâng trà an thần, sau đó thật cẩn thận thối cho người mới dâng qua.

“Đại từ nghĩa là gần gũi với những niềm vui của chúng sinh, mà đại bi là gạt bỏ hết thấy nỗi khổ ải của chúng sinh.” Nhấp ngụm trà, Thái Hậu từ mi thuận mục cảm khái: “Phật Đà phổ độ mọi người như thế, nên mới tới Tây phương cực lạc.”

Tiếp lấy chiếc chén không, Ly Nhựt cười: “Thái Hậu nói rất đúng, Ly Nhựt không có tuệ căn nên không biết đạo lý này. Ly Nhựt chỉ biết phải làm thật nhiều việc thiện, phải mang lòng từ bi đối diện chúng sinh.”

Thái Hậu cười, liền tục gật đầu: “Kỳ thật chính là đạo lý này.” Nói xong liền nhìn về phía Hồng Hạnh ở một bên, vui vẻ nói: “Ồ, đây là Hồng Hạnh phải không. Ngày thường đã xinh đẹp, nay điểm trang lên lại cũng không thua bất cứ vị phi tử nào trong cung.”

“Thái Hậu nói đùa rồi.”

Nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của Hồng Hạnh, ý cười trên mặt Thái Hậu càng sâu, vẫy vẫy tay với người bên ngoài: “Gọi Hoàng Thượng tới đây.”

Thái Hậu tựa hồ cực kỳ yêu thích Hồng Hạnh, đón nàng ngồi xuống cạnh mình rồi nói liên miên một vài việc vặt, Ly Nhựt ngồi một bên nhìn, khoé môi cong lên ý cười khó hiểu.

Năm đó Thái Hậu vốn là một vũ cơ mà Tây Vực tiến cống cho phụ hoàng, năm đó cùng lúc được tiến cống nhập quốc có tám vũ cơ cùng với một vị công chúa trong vương tộc của Tây Vực. Nghe những lão nhân kể, lúc ấy mười người đều quốc sắc thiên hương, tiên hoàng vừa thấy liền vui mừng, tức khắc thu cả mười vào hậu cung. Chỉ là ngày vui ngắn chẳng tày gang, hầu hết những vũ cơ đều vì khí hậu không hợp mà từ từ tiêu tụy, thậm chí nàng công chúa của vương tộc Tây Vực còn bởi vậy mà nhiễm bệnh hiểm nghèo, mới đặt chân vào Ly quốc hơn một tháng đã đi đời nhà ma, hương tiêu ngọc vẫn. Mà trong số mười người đó, chỉ có duy nhất một người bình an vô sự, đó là đương kim Thái Hậu, nàng nói mẫu thân của nàng chính là người Ly quốc, khi còn trẻ từng gặp gỡ phụ thân nàng ở trụ điểm của Ly quốc, khi đó hán ta trở về Tây Vực sau nhiều năm kinh thương, vì thế nên khi vào Ly quốc cũng không cảm thấy không khoẻ. Năm đó Thái Hậu giỏi ca múa, dỗ tiên hoàng cực kỳ vui vẻ, không đến mấy ngày Hoàng Thượng đã vui vẻ sắc phong nàng làm Tiệp Dư, sau vì sinh hạ Ly Túc mà trở thành Đức phi.

Nói đến chuyện này, bất quá cũng chỉ là do Ly Nhượng nghe được mà thôi.

Từ khi Ly Nhượng có ký ức tới nay, Đức phi cũng thường đến Chiêu Nguyệt cung vấn an, đôi khi mẫu hậu công việc bề bộn, nàng sẽ lại đến chăm sóc mình. Sau đó khi nàng có thai liền ít khi đến Chiêu Nguyệt cung, rồi sau đó... mẫu hậu bị nhốt vào lãnh cung, mà mình liền đi theo mẫu hậu vào ở nơi vĩnh viễn không có ánh mặt trời.

Lúc Ly Túc đến, Ly Nhượng đang ngăn người nhìn ngoài cửa sổ, chỉ thấy hần sắc mặt có chút tối tăm đi đến, nhìn lướt qua mọi người sau đó cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Ly Nhượng.

“Hoàng tỷ.”

“Hoàng Thượng tới rồi.” Thái Hậu nghe tiếng ngẩng đầu lên: “Ly Nhượng ở đây, Hoàng Thượng liền như thể không nhìn thấy mẫu hậu của mình vậy.”

“Mẫu hậu nói gì thế.” Ly Túc cười khở một tiếng, lập tức liền nhìn thấy Hồng Hạnh đang ngồi bên cạnh Thái Hậu, không khỏi sửng sốt: “Đây... không phải là Hồng Hạnh bên người Hoàng tỷ sao, hôm nay hình như có chỗ bất đồng.” Nói xong, liền ngồi xuống cạnh Ly Nhượng.

“Hoàng Thượng thật tinh tế.” Thái Hậu vui vẻ, cười kéo Hồng Hạnh để nàng ngồi cạnh Ly Túc: “Hoàng Thượng nhìn một cái xem, Hồng Hạnh thế này, Hoàng Thượng có thích không?”

Ly Túc chớp chớp mắt, làm như không nghe thấy, nhấp một ngụm trà. Nhấp xong, hần cười xoay qua nhìn về phía Ly Nhượng: “Vậy Hoàng tỷ cảm thấy sao?”

Ly Nhượng cười một tiếng, mà thật ra Thái Hậu lại cười cười mĩa mai: “Hoàng Thượng có thích không, sao lại hỏi Ly Nhượng?”

Ly Túc không đáp lời, chỉ nhìn Ly Nhượng, ngay cả Thái Hậu cũng có chút xấu hổ, Ly Nhượng chỉ đành ôn nhu cười: “Hoàng Thượng sẽ thích.”

“A, Hoàng tỷ đã nói trăm sẽ thích, kia đương nhiên trăm sẽ thích.” Nói xong, Ly Túc đặt chiếc chén trong tay xuống, quay qua nhìn Hồng Hạnh: “Hôm nay ở lại tâm cung của trăm đi.” Nói xong liền chuẩn bị đứng dậy.

“Hoàng Thượng muốn làm gì đây?”

“Chính vụ rất nhiều, nếu mẫu hậu không có chuyện gì, trăm liền về trước.”

Ly Túc đi rồi, Vĩnh Nguyên cung đầy lúng túng, Ly Nhượng vội vàng cười khẽ một tiếng phá vỡ cục diện bế tắc: “Thái Hậu, Ly Nhượng đi gặp Hoàng Thượng một chút.”

“Ừ.” Đối với thái độ của Ly Túc, Thái Hậu hiển nhiên có chút bất mãn, cho nên chỉ thấp giọng lên tiếng.

Ly Nhượng thoáng nhìn qua Hồng Hạnh, Hồng Hạnh bình thân như thường, đáng vẻ kia ngược lại như thể chính mình không bỏ xuống được, cuối cùng chỉ đành cười khở một mình rồi khỏi Vĩnh Nguyên cung.

Lúc Ly Nhượng từ cung đi đến Ngự thư phòng, lại nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đằng trước: “Ân Dung.”

Người nọ thân hình khựng lại, chậm chậm xoay người.

“Trưởng công chúa.” Ân Dung liếc mắt về phía Ly Nhượng đi tới: “Mới từ chỗ Thái Hậu ra?”

“Ừ.”

“Hồng Hạnh đâu rồi?” Ngày thường vừa thấy mình, Hồng Hạnh luôn tỏ vẻ không hoà nhã, nay thấy bên cạnh Ly Nhượng trống rỗng, thật ra lại có chút kỳ quái.

“Thái Hậu muốn đưa nàng đi bổ sung vào hậu cung của Hoàng Thượng.”

Ân Dung nhìn Ly Nhượng, chỉ cảm thấy tuy thần sắc nàng bình thường, nhưng đáy mắt lại tràn ngập mất mát. Nhìn khoảng không trống trải bên người nàng, Ân Dung không khỏi vươn tay đặt lên vai Ly Nhượng: “Hồng Hạnh đi rồi, Trưởng công chúa cũng sẽ không chỉ còn lại một mình đâu.”

Lời Ân Dung nói rơi vào lòng Ly Nhượng, âm áp khiến người ta thư thái, nhưng nàng cũng chỉ cười nhún vai, thoát khỏi tay người kia: “Phải rồi, người đang muốn đi đâu?” Quay đầu lại, Ly Nhượng mỉm cười hỏi.

“Hoàng Thượng triệu vi thần vào cung, nói có chuyện quan trọng cần nói.”

Chương 13: Đới Bụng Sao

“Ân Dung, trầm nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy hôn sự của ngươi và Hoàng tỷ hẳn nên mau chóng làm mới phải, cho nên chuyện tiếp kiến sứ thần trầm sẽ chọn một người thích hợp hơn ngươi đi.” Trong ngự thư phòng, Ly Túc nhìn tấu sớ, không vội không chậm nói.

“Hoàng Thượng, vì thân...”

“Việc này đã định, Văn Cửu đã đang trên đường đi rồi.” Dứt lời, Ly Túc thoáng nhìn Ly Nhượng đang hết sức chăm chú pha trà bên cạnh, ánh mắt hơi tối sầm lại, trầm giọng hỏi: “Hoàng tỷ cảm thấy thế nào?”

Ly Nhượng buông ấm trà trong tay, cười nói: “Hoàng Thượng chu đáo như thế, Ly Nhượng nào có ý kiến gì.”

Tuy nói vậy, nhưng Ly Nhượng cũng rõ ràng nhận ra vẻ mặt Ly Túc khi nhìn về phía Ân Dung có chút khác thường, trong lòng cũng có phỏng đoán nhưng lại không nghĩ ra, chỉ cười yếu ớt pha trà rồi dâng lên.

“Thái Hậu đã nhắc với trầm, nói là tháng sau có ngày tốt, giải quyết cho xong chuyện hôn sự của Hoàng tỷ.”

“A, Hoàng Thượng quyết định là được.”

Câu trả lời của Ly Nhượng ngược lại khiến Ly Túc có chút thất vọng, hẳn thật sự hy vọng nàng sẽ nói gì đó, nhưng cố tình nàng lại không hề nói gì, mà cứ để hần quyết định. Hần có thể quyết định gì đây?

Ở gia đình đế vương, hần ngay cả chuyện của bản thân cũng không quyết định được, huống chi là người khác. Bất quá là nước chảy bèo trôi mà thôi.

Nghĩ thế, Ly Túc có chút mất kiên nhẫn phát tay áo: “Được rồi, Ân Dung ngươi lui ra đi.”

Ân Dung thấy sắc mặt Ly Túc không tốt, liền cúi người định làm lễ, Ly Túc đã không kiên nhẫn quát: “Còn không đi!”

“Hoàng Thượng làm sao thế?” Ân Dung uể oải rời đi, Ly Nhượng nhìn bóng dáng người kia liền bất đắc dĩ mím môi, lập tức quay đầu nhìn về phía Ly Túc: “Sao lại giận dữ đến vậy?”

“Trầm...” Ly Túc không biết vì sao lại né tránh ánh mắt chăm chú của Ly Nhượng: “Trầm không có việc gì.”

Thấy Ly Túc cố tình tránh né, Ly Nhượng đương nhiên sẽ không truy vấn: “Hoàng Thượng sao lại đột nhiên muốn để Kiều Văn Cửu đi tiếp đãi sứ thần? Việc này một đường bốn ba, sợ sẽ không thích ứng.”

“Hần ở kinh thành đã nhiều năm, hẳn nên ra ngoài học hỏi kinh nghiệm.” Ly Túc bưng chén trà lên uống một ngụm, như đột nhiên nhớ ra cái gì, nói: “Phải rồi, thế nào trầm lại nghe nói Ân Dung này và Kiều Văn Cửu ẩu đả trên đường, cuối cùng còn đập hư quán người ta nữa?”

Ly Nhượng cười khò: “Việc này Ly Nhượng cũng không rõ lắm, chắc hẳn là hiểu lầm.”

“Hiểu lầm? Trầm lại nghe nói là vì nữ nhi của Tô tướng quân nên ra tay rất nặng.”

“A...” Lời này Ly Túc nói ra, đương nhiên hẳn đã hỏi thăm chân tướng sự tình trước rồi, nay nói vậy thật ra chỉ muốn cho nàng một cái bậc thang để leo xuống, để nàng tự động kể mọi việc, nghĩ thế, Ly Nhượng liền cười nói: “Anh hùng vốn khó qua ái mỹ nhân, tức giận vì hồng nhan, nhưng lúc ấy cũng là do hiểu lầm thôi, chẳng qua do ai nấy đều nổi nóng cho nên mới gây ra chuyện lớn đến vậy.” Nói xong liền che miệng cười: “Hoàng Thượng cũng không cần để ý, chẳng qua chỉ là việc nhỏ mà thôi.”

“Chuyện có liên quan đến Hoàng tỷ, trầm sao có thể không để ý.” Ly Túc thấp giọng nói, Ly Nhượng trong thoáng chốc tưởng mình nghe lầm, quay đầu lại chạm phải đôi con ngươi đen thẳm của Ly Túc, không khỏi sững sờ.

“Hoàng Thượng.” Ly Nhượng nhẹ giọng gọi một tiếng, Ly Túc lấy lại tinh thần, thế này mới thu hồi ánh mắt, cúi đầu nói: “Hoàng tỷ còn nhớ lúc trước lần đầu tiên trầm gặp Hoàng tỷ không?”

Ly Nhượng đương nhiên nhớ rõ, khi đó Ly Túc còn nhỏ khuôn mặt non nớt muốn thăm dò hậu cung, vì thế tinh tinh mê mê đi nhầm vào lãnh cung, mà lúc ấy mình đang luyện chữ mẫu hậu mới dạy.

Ly Túc sinh trễ hơn, mãi đến hơn nửa năm sau khi Ly Nhượng vào lãnh cung rồi mới được sinh ra. Ly Nhượng thân ở lãnh cung, tuy thường xuyên nghe các mama nhắc tới gần đây trong cung có một vị hoàng tử, nhưng chưa từng gặp bao giờ. Khi đó, nàng lơ đãng xoay qua, nhưng lại nhìn thấy trong một góc sáng sủa giữa mệnh môn tuyết hê lộ một khuôn mặt nhỏ nhắn bị đông lạnh đến đỏ bừng.

“A, ngươi là ai, sao ta chưa từng gặp ngươi?” Đó là câu đầu tiên Ly Nhượng hỏi.

“Sao Hoàng Thượng lại nghĩ về chuyện này?”

Ly Túc suy nghĩ một lát, tựa hồ đang nhớ lại: “Lúc ấy lão sư ở Thái Học viện phạt trẫm sao chép Tam Tự kinh, trẫm không vui nên lén chạy ra ngoài, kết quả không ngờ đánh bậy đánh bạ đi nhầm vào lãnh cung.” Mỗi lần nghĩ tới việc này, Ly Túc đều nhịn không được cười rộ lên: “Sau lại, người hỏi trẫm là ai, trẫm nói là chủ tử của người, kết quả người thế nhưng lại cầm cây chổi bên cạnh đánh trẫm.”

“A, khi đó lời Hoàng Thượng nói lại thật ra là lời thật.” Nhớ lại bộ dáng lúc ấy tranh cãi, chạy tới chạy lui, Ly Nhượng cũng có chút bất đắc dĩ nở nụ cười.

Khi đó, hẳn là quãng thời gian không phiền não, vô ưu vô lự nhất.

“Cái gì mà lời nói thật?” Ly Túc không chút để ý phát phát tay: “Trẫm chưa bao giờ nghĩ tới việc làm chủ tử của Hoàng tử, nếu đúng như những gì trẫm nói lúc ấy, trẫm bất quá chỉ là một người muốn bảo hộ Hoàng tử cả đời mà thôi.”

Lời Ly Túc nói khiến Ly Nhượng cảm thấy có chút hoảng hốt, lời năm đó giờ nghe lại một lần nữa luôn có cảm giác như đã cách mấy đời, khi đó...

“Hoàng Thượng nói đùa rồi, khác biệt quân thần...”

“Hoàng tử.” Ly Túc buông chén trong tay xuống, nghiêm mặt: “Lời trẫm nói nhất ngôn cửu đỉnh, Hoàng tử nói thế là muốn trẫm nuốt lời sao?”

“Này...” Ly Nhượng nhìn Ly Túc, người trước mặt rất quen thuộc, nhưng hẳn đã sớm không còn là hài tử năm đó vì muốn trốn gậy của sư phụ mà nép sau lưng mình nữa, hẳn đã trưởng thành, hẳn thậm chí đã bỏ đi tính danh của hắn, nay hẳn là Hoàng Thượng, là ngôi cửu ngũ, nắm trong tay thiên hạ này,

Từ khoảnh khắc nàng trở về từ Giang Nam, Ly Túc đã không còn tồn tại, tồn tại... chính là địch nhân của nàng.

Không thể không nói, Ly Túc vừa rồi thật sự khiến Ly Nhượng nhìn mà mềm lòng, đột nhiên có khát khao muốn quay trở lại quá khứ. Nhưng chỉ trong chớp mắt, nàng liền thanh tỉnh, bởi vì không ai có biện pháp trở lại quá khứ.

“Hoàng tử, đây là ngọc bài trẫm tùy thân mang theo.” Ly Túc cời ngọc bội bên hông ra, đặt xuống trước mặt Ly Nhượng: “Trẫm đã nói, nếu có ngày Hoàng tử xuất giá, trẫm nhất định sẽ chuẩn bị một phần hậu lễ.”

“Hoàng Thượng.”

“Cầm đi.” Ly Túc đem ngọc bội đẩy tới trước: “Bất quá chỉ là một khối ngọc bội mà thôi, cũng chẳng coi như hậu lễ gì. Trẫm đã phân phó, chuyện Hoàng tử thành thân đều có người trong cung lo liệu, mọi chuyện đều chu toàn.”

Ly Túc nheo mắt cười, nhưng Ly Nhượng lại không cảm nhận được chút ý cười nào trong đáy mắt của hắn. Nàng nhìn chăm chăm ngọc bội trên bàn thật lâu mới vươn tay thu vào lòng, cười yếu ớt tạ ơn, nói thẳng: “Ly Nhượng đa tạ Hoàng Thượng, chỉ là chuyện thành thân Ly Nhượng cảm thấy vẫn nên làm đơn giản một chút. Hoàng Hậu vừa mới sảy thai, chuyện trong cung còn chưa giải quyết ổn thoả, cho nên...”

Ly Túc ngẩn ra, trẫm mặc thật lâu, cuối cùng cười khổ gật đầu: “Vậy hết thảy đều an bài theo ý Hoàng tử đi.”

Ly Nhượng cũng không muốn thành thân, chính xác hơn mà nói thì nàng căn bản không nghĩ tới việc thật sự thành thân.

Hôm nay Ly Túc vội vàng định ra ngày thành hôn, lập tức khiến Ly Nhượng cảm thấy nóng vội.

Chuyện thân phận của Ân Dung, sớm hay muộn cũng phải giải quyết.

Nay Ân Dung không thể xuất hành đi tiếp kiến sứ thần, vậy đã không có lý do rời kinh, mọi chuyện đều trở nên phiền toái.

Dọc đường đi, Ly Nhượng nhíu chặt đôi mày, sự khác thường của Ly Túc khiến nàng cảm thấy có chút bất an, mà chuyện của Ân Dung lại liên quan đến sự bất an này, nàng...

Lúc tâm trí Ly Nhượng đang xoay quanh cái tên Ân Dung, nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn thấy trước cửa cung tựa hồ có một thân ảnh cực kỳ giống người kia.

“Sao người còn chưa đi?” Không nhanh không chậm đi qua, nhìn dáng vẻ người kia tựa hồ đã đợi hồi lâu.

“Chờ nàng.” Khi ánh mắt Ân Dung bắt được thân ảnh Ly Nhượng, khoé môi bỗng cong lên, ôn nhu cười nói.

Ly Nhượng nhún mày: “Thế nào, tìm bản cung có việc gì?” Nói xong liền đi ra ngoài cung.

“Không có, chỉ là nghĩ Hồng Hạnh không ở bên cạnh, nàng đi một mình trở về sẽ nhầm chán.”

Lời Ân Dung không chút gì che giấu, nhưng lại khiến Ly Nhượng cảm thấy có chút không biết làm sao. Vì thế nàng có chút kỳ quái nhìn về phía Ân Dung, nữ nhân này...

“Mấy hôm trước ta ở trong phủ học được vài món ăn, không bằng hôm nay làm cho nàng ăn.” Trên đường trở về, im lặng lâu lắm, cuối cùng là Ân Dung mở miệng nói chuyện trước.

“Bản cung chẳng qua chỉ thiếu một thị nữ thiếp thân, cũng không phải hạ nhân toàn phủ công chúa đều đi hết.” Ly Nhượng hơi cười nói: “Bản cung vẫn có cơm ăn, không cần làm phiền...”

“Không phiền.”

Ly Nhượng ngạc nhiên, quay đầu lại, cuối cùng nhìn nhau cười: “Thôi, vậy thì người cứ nấu đi, đừng đốt cháy trù phòng của bản cung đó.”

Bất tri bất giác đã đến phủ Công chúa, Ly Nhượng phân phó Cung Thúc không cần chuẩn bị bữa tối, sau đó để Cung Thúc đưa Ân Dung vào trù phòng ở hậu viện, mà mình thì lại trở về phòng đổi một bộ xiêm y nhẹ nhàng.

Chờ đến khi Ly Nhượng đổi xong xiêm y, khoan thai đi về phía trù phòng thì từ rất xa đã ngửi thấy từng đợt hương thơm.

“Chà, không tệ, Ân Dung thiếu gia quả nhiên trên có thể thượng đắc thính đường hạ đắc trù phòng*.” Ly Nhượng nhìn đồ ăn để trên bàn, không khỏi xoa xoa tay: “Đồ ăn để lạnh sẽ ăn không ngon, bản cung ném thử trước.” Vào trù phòng, Ly Nhượng cười tủm tỉm lấy đĩa, nhân tiện nhìn thoáng qua thứ gì đó trong nồi, không khỏi chép chép miệng: “Bản cung thích ăn thịt.” Nói xong liền ngẩng đầu nhìn về phía Ân Dung vẻ mặt nghiêm túc cầm xẻng đảo đồ ăn trong chảo, cười nói: “Đừng xào cháy quá.”

*Thượng đắc thính đường, hạ đắc trù phòng: Là nói về người phụ nữ trong gia đình, ngày xưa người phụ nữ bị bó buộc trong khuôn phép phong kiến, chỉ có thể ở dưới bếp mà làm cơm cho chồng con, đó là “Hạ đắc trù phòng”, nhưng sau đó khi giải phóng nữ quyền thì người phụ nữ đã có thể ra phòng khách cùng chồng tiếp đãi khách, đó là “Thượng đắc thính phòng”. Người phụ nữ vừa có thể giúp chồng ngoại giao lại vừa có thể nấu ăn ngon quán xuyến việc trong nhà là người phụ nữ đảm đang.

“Ừ!” Nghiêm trang gật đầu, Ân Dung tuyệt không dám lơ lửng nhìn chằm chằm món ăn trong nồi.

Ly Nhượng ha ha cười đi ra ngoài, cầm đĩa, không chút khách khí ăn một miếng.

“Ah.” Cắn được hai miếng, Ly Nhượng hơi nhíu mày ngẫm nghĩ, cuối cùng nuốt xuống.

Ân Dung ở phòng bên cuối cùng đã làm xong món cuối, lúc bụng đồ ăn ra ngoài thì thấy bộ dáng có chút dăm chiêu của Ly Nhượng, không khỏi có chút lo lắng: “Thế nào, ăn không được à?”

Bỏ đĩa thức ăn xuống, Ân Dung khẩn trương cầm đĩa lên ăn thử: “Đồ ăn trong nhà không thể so với sơn trân hải vị trong cung...” Cắn một nửa, Ân Dung đột nhiên ngừng lại, đôi mi thon dài hơi nhíu: “Hình như...” Nhìn thoáng qua biểu tình của Ly Nhượng, Ân Dung tròn mắt: “Cũng được mà, chỉ hơi nhạt chút thôi.” Bỏ đĩa xuống, Ân Dung có chút xấu hổ ho một tiếng: “Hình như quên cho muối.”

“A.” Ly Nhượng cười khò một tiếng, nàng không hẳn tin tưởng người này: “Người hàng năm ở quán doanh vũ đao lộng thương, muốn người làm mấy việc này cũng thật khó xử.” Nói xong, Ly Nhượng tràn đầy bất đắc dĩ bụng mấy đĩa đồ ăn không có hương vị kia lên.

Ân Dung nghĩ Ly Nhượng chuẩn bị đem đi đổ, vì thế có chút không nỡ đứng lên: “Mấy món đó...”

“Bản cung ăn không nổi mất món nhạt nhẽo này.” Ly Nhượng quay đầu cười, sau đó bất ngờ đồ mấy món đó trở lại nói: “Trình độ nấu nướng này của người cũng chỉ bằng bản cung lúc mười tuổi.” Thuần thực cầm xẻng, Ly Nhượng thành thạo đảo.

Mất thấy Ly Nhượng đem đĩa đồ ăn đã được gia công đặt trước mặt mình, Ân Dung ăn thử một miếng: “Tay nghề của Trượng công chúa quả nhiên thần kỳ!” Nói xong, ngay cả chính nàng cũng nhận không được nở nụ cười.

“Lời này của người nghe thật sự giả dối.” Không để ý tới Ân Dung, Ly Nhượng tự mình cầm đĩa ăn một miếng.

Cũng mau, vẫn giữ được trình độ như hồi ở Giang Nam.

Nhìn dáng vẻ Ly Nhượng ăn ngon lành, Ân Dung bỗng nhiên nở nụ cười.

“Trượng công chúa còn nhớ chuyện ở Khang Kiều trấn không?” Đợi đến lúc Ly Nhượng ăn được kha khá, Ân Dung nắm chặt đĩa thấp giọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Của Trượng Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Hồi ức Về Phương Nam

“Trần Khang Kiều?” Ly Nhượng ngẩn ra, thu đĩa lại, có chút nghi hoặc nhìn về phía Ân Dung.

Tên của trấn này sao lại nghe quen tai thế nhỉ, hình như hai ngày trước mới nghe nhắc tới...

“Trần Khang Kiều?” Lặp lại một lần, Ly Nhượng bỗng nhiên nghĩ ra.

Trần Khang Kiều, không phải là nơi Thương Lương đi tới sao?

Nghĩ thế, đôi mắt Ly Nhượng sáng ngời, có chút hồ nghi nhìn về phía Ân Dung: “Sao lại nhắc tới nơi đó? Thế nào, người từng đi qua?”

Vốn nghĩ Ly Nhượng nhớ ra, không ngờ nàng quả thực hỏi vậy, lòng không khỏi mất mát, chỉ mím mím môi, cười yếu ớt lắc đầu: “Nếu Trương công chúa không nhớ rõ, vậy thì cứ quên đi.”

“Chờ đã!” Thấy Ân Dung cầm bát chuẩn bị đứng dậy, Ly Nhượng nhìn nàng, hơi không vui nhàu nhàu mày: “Nói kiểu gì chỉ một nửa lại thôi như thế, bản cung không nhớ, người mau nói đi.”

Ly Nhượng thực sự không nhớ ra nơi này, khi còn ở Giang Nam, hàng năm nàng đều theo sư phụ cùng sư đệ ba người đi du lịch khắp nơi, một cái trấn Khang Kiều nho nhỏ cho dù đã đi qua thì hẳn cũng chỉ dừng lại một chút hoặc đi ngang qua thôi.

Có điều, sao Ân Dung lại biết được?

Ân Dung quay đầu, tuy trong ánh mắt chợt loé tia thất vọng, nhưng ngay sau đó lại khoác lên nụ cười ngày xưa, dịu dàng nói: “Trương công chúa thật sự không nhớ rõ sao? Năm ấy ở trấn Khang Kiều, món thịt viên sốt mà Trương công chúa làm ăn rất ngon.” Dứt lời, dưới ánh mắt vẫn mơ hồ của Ly Nhượng, Ân Dung thông thả bung chén bát dơ vào trù phòng.

Thịt viên sốt? Đó không phải là... món sư phụ thích ăn nhất sao?

Trần Khang Kiều...

Hình như thật sự đã đi qua nơi này.

Nhìn dáng vẻ chăm chỉ thật thà nghiêm túc rửa bát của Ân Dung, Ly Nhượng hoảng hốt, giống như...

“Là người!” Ly Nhượng đột nhiên nghĩ ra, thảo nào nàng thấy dáng vẻ Ân Dung rửa bát lại quen thuộc đến thế, thì ra, thì ra khung cảnh này rất nhiều năm về trước đã từng thấy.

Khi đó vừa lúc là tháng mưa dầm ở Giang Nam, Ly Nhượng không nhớ rõ lúc ấy mình và sư phụ cùng sư đệ rốt cuộc vì lý do gì đi đến trấn kia.

Nàng chỉ nhớ, lúc ấy mưa rơi mờ mịt như trút, rào rào ồ ạt ép toàn bộ người đi đường vào trà lâu không lớn không nhỏ trong trấn. Mà lúc đó, nàng đứng trước cửa y phục ướt đẫm, sau đó liền thấy một tử y nam từ giờ tán dù chân thành tiến lại, nước mưa theo nếp gấp trên tán dù chảy xuống thành một bức màn mưa. Mà trong thoáng lóe ngẩng vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một khuôn mặt ôn nhuận như ngọc, mặt mày mang nét cười.

“Cùng trú đi.” Người nọ nói chuyện đặc biệt mềm nhẹ, khuôn mặt thanh tú luôn mang theo ý cười, đối với ai cũng đều là bộ dáng rất lễ phép.

Đó là lần đầu tiên nhìn thấy người kia, chỉ vội vàng thoáng nhìn, cũng không xem như khắc sâu ấn tượng. Chỉ là sau lại...

“Kỹ thuật rửa chén của người vẫn kém như thế.” Ly Nhượng tựa tiểu phi tiểu đi qua, cầm lấy chiếc bát trong tay Ân Dung, dùng đầu ngón tay miết trên mặt chén: “Vẫn đầy dầu mỡ.”

“A.” Nhìn động tác đó của Ly Nhượng, Ân Dung vui vẻ cười đoạt lại cái bát từ tay nàng, lại thả xuống nước lần nữa: “Trương công chúa đã nhớ ra rồi?”

Ly Nhượng kim lòng chẳng đành nở nụ cười, việc này nàng sao có thể quên được.

Khi đó nàng cùng sư phụ và sư đệ ở trong sương phòng nơi trà lâu trú mưa, uống trà nói vài ba câu nhàn thoải, kết quả mưa vừa dứt, bọn họ đang chuẩn bị thu thập hàng trang tìm khách điểm đề tá túc thì nghe được một trận tranh cãi ầm ỹ dưới lầu.

“Người người này, ăn mặc thật có dáng có hình, thế nào lại cũng là kẻ ăn quýt như thế!” Chương quý chồng nạnh đứng trước cửa, thân hình mập mạp trực tiếp che kín mít cái cửa, khiến cho khách nhân vốn muốn đi đều có chút thâm oán. Nhìn bộ dáng mọi người vội vã muốn đi, chương quý kia cũng mặc kệ, chỉ giờ tay chỉ người đang trước nói: “Ta mặc kệ, chúng ta đây làm buôn bán nhỏ, không dây được với kẻ ăn quýt như người, hoặc là người trả thù lao, hoặc là người tìm người trả giúp người, bằng không ai cũng đừng nghĩ ra khỏi cửa này.”

“Lão bán người sao có thể làm vậy, việc này đâu có quan hệ gì với chúng ta!” Vài khách nhân đứng bên cạnh tranh cãi nửa ngày, cũng không thấy có người đi ra trả tiền giúp. Ly Nhượng thâm oán, chỉ đành đi ra, vừa lấy bạc ra lại không ngờ người đứng đó thế nhưng lại chính là người vừa mới gặp, liền vừa cười vừa nói: “Là người?”

Người nọ có chút quần bách, nhưng câu hỏi của Ly Nhượng lại vẫn như trước đối lấy một nụ cười nhẹ của hắn.

“Được rồi, nợ cứ tính cho bốn cô nương.” Đưa bạc, Ly Nhượng có chút không kiên nhẫn phát phát tay: “Mau rút, chó ngoan không cản đường!”

Chương quý thu được bạc vốn đã vui vẻ ra mặt, nhưng một câu của Ly Nhượng cũng khiến hắn không vui. Chỉ thấy thịt béo trên người hắn run lên: “Sao

hả! Có ý gì! Trà lâu này là của ta, ta đứng chắn trước cửa không được chắc?”

Ly Nhượng cười lạnh, vừa định phát tay đẩy tên chàng quỳ ý thế hiếp người này ra, không ngờ người đứng bên cạnh hồi lâu cũng không nói gì lại chậm rãi khom người, tràn đầy xin lỗi nói: “Là do cô nương này quá nóng vội mà thôi, chàng quỳ chớ nên trách tội, nếu nợ đã trả, vậy ngài đại nhân đại lượng để cho mọi người đi đi.”

Cuối cùng, mọi người thuận lợi ra khỏi khách điểm, Ly Nhượng cũng chỉ coi đây là một trò khôi hài, cũng không để trong lòng. Chỉ không ngờ, đến đêm xuống bếp tìm chút đồ ăn lại gặp người kia ở hậu viện.

Chẳng qua khi đó hắn không có tư thế thiếu niên oai hùng, mà lại ngồi xồm trước ao, yên lặng rửa bát.

“Lại là ngươi.” Ly Nhượng lấy một ít hoa quả đại trong bếp, rất hứng thú dựa vào một cái cây nhìn hắn.

“Lại gặp cô nương rồi, hôm nay đi lòng vòng bị người ta trộm mất, cho nên mới...” Hắn có vẻ bất đắc dĩ cúi đầu, nhưng sau đó liền cười: “Đa tạ cô nương.”

“Cảm ơn thì thật ra không cần.” Đánh giá bộ dáng ngốc nghếch của hắn, Ly Nhượng có chút buồn cười nói: “Bát quá người chuẩn bị ở đây... làm công hả?” Đường đường một vị công tử y phục hoa lệ thế này, chắc sẽ không phải vì bị trộm mà phải ủy khuất mình ở nơi rách nát này làm việc vất vả chứ.

“À, nay trên người tại hạ không có một xu, lão bản của khách điểm nói, chỉ cần ta có thể rửa sạch đồng bát đĩa này thì có thể cho ta một cái giường để ngủ.”

“A.” Ly Nhượng cười khỏ, thấy dáng vẻ nghiêm túc tẩy rửa của hắn, không khỏi hỏi: “Nếu trên người ngươi đã không có ngân lượng, thế nhất định còn chưa ăn gì phải không?”

Người nợ cười khỏ gật gật đầu.

“Để ta đi làm cho ngươi một chút.”

“Không...”

“Không sao, ta cũng đói, chỉ là muốn ăn nhưng lại lười dọn.” Ly Nhượng vừa nói vừa đi vào trong: “Đương nhiên, ăn xong ngươi sẽ dọn.”

Chỉ là một buổi tối bình thường không có gì đặc biệt như thế, Ly Nhượng tùy tay liền làm xong một chén thịt viên sốt, sau đó Ân Dung cơ hồ nhớ cả đời.

“Ngày đó rửa bát xong là khi nào nhỉ?” Ngày đó thật sự quá trễ, Ly Nhượng thức không nổi liền đi ngủ.

“Hắn là giờ Tý, thật sự quá trễ.” Xếp lại đồng bát vừa rửa xong, Ân Dung đang chuẩn bị đem vào bếp, lại nghe Ly Nhượng đứng phía sau cười: “Ngươi bỏ xuống một bên đi, bản cung cho người rửa lại một lần, bát ngươi rửa bản cung cũng không dám dùng.”

Thấy Ân Dung đi ra, Ly Nhượng nhìn nàng đánh giá, có chút khó có thể tin: “Ân Dung, bản cung thế nhưng tới bây giờ cũng không ngờ người kia lại chính là ngươi!”

“Thế nào, không giống sao?”

“Không giống, không giống chút nào! Ngươi khi đó nhìn giống thư sinh, làm sao có tư thế oai hùng hiên ngang như bây giờ.”

Tâm tình Ly Nhượng rất tốt, cũng không biết vì nguyên nhân gì, chỉ là cảm thấy kí ức năm đó lại lần nữa trở về, trong khoảnh khắc như có cảm giác trở về quá khứ, người trước mặt vừa xa lạ mà lại quen thuộc, mà điều khiến nàng cảm thấy càng tuyệt không thể tả là thứ duyên phận rõ ràng khó có thể nói thành lời kia.

Ai mà biết người qua đường mười mấy năm trước từng gặp, thế nhưng sẽ gặp lại dưới tình hình ngày hôm nay.

“Sao ngươi biết được thân phận của bản cung?”

“Bởi vì gặp được Trầm Quân Hoa. Vì thần biết Trầm Quân Hoa có hai đồ đệ, một người tên là A Man, còn người kia là Trương công chúa.”

A, thì ra là thế.

Ngồi trong viện, Ly Nhượng nghe Ân Dung nhắc tới tên hai người kia, đột nhiên có chút nhớ nhung bọn họ. Chỉ là không biết, bọn họ nay du sơn ngoạn thủy ở đâu rồi.

“Năm đó sao ngươi lại đến nơi ấy?” Ly Nhượng vô tình hỏi, lại thấy vẻ mặt Ân Dung khó xử, không khỏi nhui mày: “Thế nào, còn có việc gì không thể nói sao?”

“Việc này...” Ân Dung do dự một chút: “Năm đó phụ thân đưa cho vì thần một đạo sinh thần bát tự, bảo vì thần đến trấn đó tìm người, chỉ là không có kết quả, cho nên vì thần trở về.”

Nhìn bộ dáng có chút cô đơn của Ân Dung, xem ra hiển nhiên hẳn có chút đẽ bụng những chuyện mình không hoàn thành được, Ly Nhượng chỉ cười khổ lắc đầu.

Đêm xuống, ánh sao thưa thớt, Ly Nhượng cùng Ân Dung hàn huyên cả ngày, thời gian trôi qua thật nhanh.

“Trường công chúa.” Nhìn người ghé vào chỗ tựa như đang ngủ, Ân Dung không nhịn được nở nụ cười.

Chuyện đó hẳn căn bản nàng vốn không để trong lòng, nhưng đêm ấy đối với mình mà nói, lại là một đêm không thể quên. Ngay lúc rơi vào quần cảnh, khó có thể gặp được một người hết lần này đến lần khác giúp đỡ mình, hơn nữa...

Ân Dung cúi người, khoé môi cong lên nụ cười hạnh phúc, sau đó dướn người lên hạ một nụ hôn lên trán người nọ.

Hơn nữa, còn để mình ăn món thịt viên sốt ngon như vậy, thực sự khó quên.

Khom người ôm lấy Ly Nhượng, Ân Dung ngựa quen đường cũ bế nàng trở về phòng, nay Hồng Hạnh cũng không ở bên cạnh, không có ai chăm sóc, Ân Dung dặn dò Cung Thúc hồi liền một đường trở về phủ Đại tướng quân.

Ngày hôm sau, Ly Nhượng tỉnh lại từ rất sớm, trợn mắt nhìn thấy mình ngủ ở trong phòng liền có chút hoảng hốt, hồi tưởng lại, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Đêm qua thế nhưng liền cứ vậy ngủ thiếp đi.

Lúc trước uống nhiều rượu bao nhiêu cũng không say ngủ, lần này nghe Ân Dung kể với nàng những chuyện xảy ra mấy năm qua, thế nhưng cứ như vậy không hề phòng bị mà ngủ.

Nàng làm sao vậy? Sao có thể làm chuyện ngu xuẩn đến thế?

“Chủ tử, xe ngựa đã chuẩn bị tốt.”

Lời Cung Thúc vang lên ngoài phòng ngắt đứt dòng suy nghĩ của Ly Nhượng.

“Tốt.” Thay đổi xiêm y, Ly Nhượng bước nhanh ra ngoài.

“Lý công công, đêm qua Hoàng Thượng ngủ lại đâu?” Vào cung, Ly Nhượng ở bên ngoài Ngự thư phòng hỏi.

“Ở chỗ Trần Tiếp Dur.”

Ly Nhượng ngẩn ra, đột nhiên nhớ Hồng Hạnh vốn họ Trần.

“Làm phiền công công.” Ly Nhượng thấy Ly Túc còn có chuyện quan trọng liền đi Vĩnh Nguyên cung trước.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Của Trường Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thanh Oanh Ra Khỏi Cung

Vào Vĩnh Nguyên cung, Ly Nhượng liền thấy Thái Hậu ung dung ngồi trong viện, dáng vẻ tâm tình vô cùng tốt.

“Ngươi tới thật đúng lúc.” Thái Hậu đem thứ đang cầm trên tay đặt lên bàn: “Trà này vừa mới pha, mau tới nếm thử đi.”

Ly Nhượng cười yếu ớt ngồi xuống, nhân tiện liếc nhìn thứ trên bàn, rồi cười nói: “Đây chính là lục thủy nổi tiếng, Thái Hậu lần này lấy ra là chuẩn bị...”

“À, Hồng Hạnh vừa được phong làm Tiếp Dur, ai gia định đem miếng lục thủy này thưởng cho nàng.” Thái Hậu nói xong liền đánh mắt với người đứng gần đó, liền có người đi ra thu lại cây trà.

“Phải rồi, ai gia đang muốn tìm người đi thông truyền cho ngươi vào cung.”

“Có chuyện gì sao, Thái Hậu có việc cần tìm Ly Nhượng?”

“Đúng vậy.” Thái Hậu uống ngụm trà: “Hoàng Thượng đã định ra ngày thành hôn của ngươi và Ân Dung, tâm sự trong lòng ai gia coi như cũng được buông xuống.” Nói xong, Thái Hậu vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay của Ly Nhượng: “Mẫu hậu của ngươi hẳn cũng coi như yên tâm.”

Ly Nhượng mấp máy môi, lập tức khoe miệng cong lên, gật đầu nói: “Thái Hậu nói rất đúng.”

“Nếu việc này đã định, ai gia nghĩ hôm nay sẽ về Đại Lý tự, về phần chuyện mà ai gia đã đáp ứng người, Hoàng Thượng đã đồng ý rồi.”

Ly Nhượng ngẩn ra, lập tức hiểu chuyện mà Thái Hậu ám chỉ là chuyện gì, vừa định mở miệng tạ ơn, Thái Hậu đã nói: “Ai gia biết Thanh Oanh là hài tử tốt, nay như thế, ai gia cũng thập phần không đành lòng. Ai gia đã sai người thu dọn một phòng trong Đại Lý tự, bất quá nghe nói mấy ngày nay... tựa hồ thân thể nàng càng ngày càng không khoẻ.”

“Ly Nhượng đã xem qua, thân mình Liễu quý nhân suy yếu, chỉ là có chút ngủ không đủ, cũng không có gì đáng lo ngại.”

“Nếu như vậy, hôm nay để nàng đi cùng ai gia.”

Ly Nhượng cười gật đầu: “Tuân theo lời Thái Hậu căn dặn.”

Thái Hậu giữ Ly Nhượng lại uống trà, nhắc tới việc lần này Vu Quốc tiến cống hình như có mang theo một vài món trân phẩm, ân cần như thế chắc hẳn có việc cần nhờ vả, nay với xu thế tranh chấp giữa hai vị hoàng tử ở Vu Quốc, chỉ sợ không tránh khỏi một hồi tình phong huyết vũ.

Tạm biệt Thái Hậu, Ly Nhượng vốn tính đến Ngự thư phòng tìm Ly Túc, nhưng nghĩ lại liền vòng tới chỗ Thanh Oanh.

Từ ngày Thanh Oanh dùng thuốc xong, nàng liền từ từ thích ngủ, thậm chí còn từng liên tục ngủ mười hai canh giờ, còn chưa thanh tỉnh một hồi đã lại ngủ tiếp.

“Liễu quý nhân còn đang ngủ sao?” Ngựa quen đường cũ đi vào lãnh cung, Ly Nhượng thấy một mình Từ Sắc ngồi trong viện liền nhỏ giọng hỏi.

“Á!” Từ sự tỉnh lần trước về sau, Từ Sắc nhìn thấy Ly Nhượng liền sợ hãi như chuột thấy mèo, hét to một tiếng bật dậy, không kịp phui bụi đất đã nói: “Liễu quý nhân vừa tỉnh, Trần Tiệp dư đang ở bên trong.”

Ba chữ “Trần Tiệp dư” này Từ Sắc nói cực kỳ không tự nhiên, nghĩ tới mấy ngày trước đây mọi người vẫn còn là hạ nhân, không nghĩ mới xoay người một cái liền biến thành chủ tử. Đối với người như thế, Từ Sắc cực kỳ khinh thường. Nhưng nói sao người ta cũng là người của Trường công chúa, nàng đương nhiên cũng không dám biểu lộ gì.

Ly Nhượng chỉ nhìn lướt qua Từ Sắc, không nói nhiều liền đi vào. Vào phòng liền nhìn thấy Hồng Hạnh ngồi bên giường đang tiếp tục bắt mạch cho người nằm đó, nay nàng một thân trường sam trong cung ngự chế, phiến dung nhan thanh lịch nổi bật thêm vài phần tú lệ.

“Chủ tử.” Hồng Hạnh mở miệng theo thói quen, Ly Nhượng lại phát tay áo nói: “Nay người đã không phải là nô tỳ, cũng không thể gọi như vậy nữa.”

Hồng Hạnh gật đầu, tuy hiểu điều đó, chẳng qua là trong thời gian ngắn chưa thể sửa được, dù sao cũng đã gọi suốt mười năm.

“Thanh Oanh thế nào?” Chậm rãi đi qua, nhìn bộ dáng người trên giường đôi mắt khép hờ như đang ngủ, Ly Nhượng có chút lo lắng nhìn về phía Hồng Hạnh.

“Trường công chúa yên tâm, dược của sư phụ tuyệt đối không có vấn đề.”

“Dược do Gia Cát Thuần phối, bản cung tuyệt đối sẽ không hoài nghi.” Nhìn sắc mặt Thanh Oanh hồng nhuận, tựa hồ tốt hơn ngày thường rất nhiều: “Bất quá, tật xấu ham ngủ này...”

“Sư phụ nói, thuốc này ăn vào mới đầu sẽ như vậy, liên tục mê man mười ngày rồi sẽ tốt hơn. Từ đó mỗi tháng dùng dược này một lần, nếu không dùng một lần cũng không có gì đáng ngại, nếu nhiều lần không dùng thì chỉ sợ... tất cả mọi thứ chúng ta làm trước đây đều vô ích.”

“Chẳng lẽ phải dùng thuốc này cả đời?” Ly Nhượng nhìn cái bình trong tay Hồng Hạnh, hơi nhíu mày.

“Không cần, dùng liên tục sáu tháng là được.”

“Vậy thì tốt.” Ly Nhượng ngồi xuống, nhẹ nhàng phớt qua gò má Thanh Oanh, vén lọn tóc mai qua sau tai: “Chỉ cần nàng có thể an bình, chuyện đó cũng không tính là gì.”

“Nhưng mà... thật sự muốn để nàng quên hết thấy sao?”

“Nhớ rõ thì sao? Những chuyện trong cung đối với nàng mà nói, tất cả bất quá đều là thống khổ mà thôi.” Mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, Ly Nhượng có chút đau lòng xoay đầu: “Từ chuyện ngoài ý muốn lần trước, nàng vì tránh cho bản cung không bị Hoàng Hậu đánh lên mà cùng nàng ta rơi xuống vách núi rồi sảy thai, nàng liền bị Thái y nhận định sẽ không bao giờ có cơ hội sinh con được nữa.” Nghĩ đến đây, Ly Nhượng chỉ cười khổ: “Nàng cả đời cơ khổ, chịu không nổi kích thích liền có chút tâm trí không ổn định. Nếu quên đi có thể trị hết bệnh của nàng, thì cứ để nàng quên đi. Nay để nàng xuất cung, sống an ổn qua ngày cũng tốt.”

Ly Nhượng cảm thán nói, cũng không chú ý tới biến hoá nho nhỏ trên mặt Hồng Hạnh.

Hồng Hạnh nhìn người trên giường, từ nhỏ đã cùng nàng lớn lên trong phủ Trường công chúa, lại nói Trường công chúa đối xử với hai nàng đều không tệ,

chưa bao giờ coi nặng bên này mà xem nhẹ bên kia, ít nhất Hồng Hạnh chưa bao giờ cảm thấy như thế, nhưng mà nay Trương công chúa vì muốn để Thanh Oanh xuất cung mà an bài mình vào cung, ít nhiều cũng khiến mình cảm thấy...

“Hồng Hạnh.”

“Dạ.”

“Sau này ngươi phải ở trong hậu cung.” Ly Nhựt nhìn Hồng Hạnh, người trước mặt đã sớm không còn là một hài tử, cảm giác này ba năm trước khi nàng đưa Thanh Oanh vào cung đã từng trải qua, nay lại cảm thụ một lần nữa, tuy thôn thục nhưng cũng không đến mức không nỡ như trước: “Bất luận thế nào đều cần để phòng những người bên cạnh một chút. Ngươi thông minh hơn Thanh Oanh, bản cung tin tưởng ngươi.”

Hồng Hạnh mỉm cười, lộ ra nụ cười đẹp nhất: “Trương công chúa yên tâm.”

Không bao lâu thì người Thái Hậu phái tới đã đến, Ly Nhựt lặng yên kéo Từ Sắc qua một bên: “Chuyện nhà ngươi bản cung đã xử lý thỏa đáng, nay Liễu quý nhân xuất cung dưỡng bệnh, ngươi cũng có thể ra khỏi cung về nhà một chuyến, mặt khác nương của ngươi cầu ta ban cho ngươi một cuộc hôn nhân, không biết ý ngươi thế nào?”

Từ Sắc thụ sủng nhược kinh, vội vàng quỳ xuống tạ ơn: “Hết thảy đều nghe theo sự an bài của Trương công chúa.”

“Những chuyện đó chỉ là chuyện nhỏ.” Ly Nhựt miễn cưỡng phát tay: “Chỉ cần ngươi an tâm hầu hạ Liễu quý nhân, mọi chuyện của ngươi bản cung đều có thể an bài thỏa đáng. Lưu viên ngoại ở thành bắc mấy ngày gần đây đang tuyển lựa con dâu, nhà của hân tuy không phải đại phú nhưng cũng làm sinh ý không lớn không nhỏ, sẽ là một nhà tốt.”

“Tạ... tạ Trương công chúa.”

Ly Nhựt liền ly khai khỏi lãnh cung dưới ánh mắt tràn đầy cảm kích của Từ Sắc, Thanh Oanh đương nhiên xuất cung theo sự an bài của Thái Hậu, mà nàng sau khi ra khỏi lãnh cung cũng không đi về phía Ngự Thư phòng.

“Hoàng hậu thật có nhãn lượng.” Nhiều ngày qua trong cung xảy ra vô số việc, vốn tưởng Vân Nghê cũng sẽ đến tham gia náo nhiệt, lại không ngờ nàng im lặng, không chút tiếng động. Đi vào liền thấy Vân Nghê đang nằm trên một chiếc ghế dưới tàng cây trong sân, nhàn nhã nằm, cũng không biết là ngủ hay đang nghĩ đến chuyện gì.

Vân Nghê nghe được tiếng động liền chậm rãi mở mắt, thấy là Ly Nhựt liền không khỏi có chút buồn cười: “Chiêu Nguyệt cung này lạnh lẽo đã lâu, Hoàng tỷ thế nào lại đến đây nhìn một cái?”

“Thế nào, không có ai đến tìm ngươi sao?”

“Tìm ta? Tìm ta làm gì? Nay ta lại không có long thai, những người có thể lực đã sớm không đến Chiêu Nguyệt cung gặp ta rồi.” Vân Nghê tỏ vẻ không chút bận tâm chỉ chỉ bên cạnh: “Ta đã cho cung nhân thôi lui hết, nếu ngươi muốn ngồi thì ngồi kia đi.”

Nhìn tảng đá trải lui bên cạnh, Ly Nhựt có chút bất đắc dĩ cười. Vân Nghê này, rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

“Ngươi làm gì thế, nếu sảy thai không phải cần nghỉ ngơi cho tốt à.”

“A, sảy thai?” Vân Nghê cười lạnh: “Không phải Hoàng tỷ đã biết sự thật còn gì? Cần gì phải đến nói với ta những lời vô nghĩa như thế.”

Nhìn Vân Nghê hôm nay lộ vẻ mặt chẳng màng hết thảy, Ly Nhựt luôn có cảm giác không nhìn thấu nàng, rốt cuộc một Vân Nghê luôn thề đối địch với mình là thật, hay một Vân Nghê đây vẻ biếng nhác trước mặt này là thật đây? Bất quá, có ý nghĩa gì đâu?

“A, Hoàng tỷ đến không phải là để nói chuyện cái người Hồng Hạnh bên cạnh ngươi được Hoàng Thượng lựa chọn phong làm Tiệp dư đấy chứ.” Vân Nghê vẻ mặt bất cần: “Việc này, ah, ta sớm đã nhìn quen rồi, Hoàng tỷ sao lại nghĩ còn có thể khiến ta tức giận nhỉ.”

“Không có, chỉ là nhớ tới nên mới đến coi xem sao thôi.”

“Nhìn xem?” Nửa mở mắt, Vân Nghê cười lạnh: “Bản cung rất khỏe, làm phiền Hoàng tỷ quan tâm.”

Vân Nghê đột nhiên chuyển biến tự xưng “bản cung” khiến Ly Nhựt sững sờ, nhưng lập tức liền cười lắc lắc đầu: “Một khi đã như vậy, coi như bản cung đa tâm rồi.” Dứt lời nàng liền xoay người đi ra ngoài.

Ly Nhựt mới đi được hai bước, người nằm kia bỗng nhiên nhóm dậy từ trên ghế.

Đối với việc Ly Nhựt đến đây, Vân Nghê quả thực cảm thấy ngoài ý muốn, Chiêu Nguyệt cung này từ sau khi nàng trình diễn một màn sảy thai rồi liền không có ai tới, dù là Lý công công đến cũng nói Hoàng Thượng dù rất nhớ mình nhưng chính vụ bận rộn, không thể đến Chiêu Nguyệt cung.

Không thể đến sao? Nếu không thể, lại thế nào có thời gian sủng hạnh tân sủng đây?

Lời dối trá này, thật sự đã nghe đến phát chán.

Cái gì mà cực kỳ sùng ái, những lời đồn đãi mà người ngoài cung truyền tai nhau cũng chỉ có người trong cung mới hiểu rõ. Hoàng Hậu như nàng bất quá cũng chỉ có tiếng mà không có miếng mà thôi, Hoàng Thượng thập phần sùng ái nàng, cũng bất quá là vì Ly Túc đến Chiêu Nguyệt cung này nhiều hơn chỗ mấy vị phi tử khác mà thôi, lại ai có thể biết những lần đêm trên đầu ngón tay ấy, có bao nhiêu lần hấn chỉ vội vàng đến ngồi một hồi rồi đi.

Thật lâu trước kia, nàng còn hy vọng xa vời chỉ cần mình làm tốt, chỉ cần mình cố gắng là có thể giành được sự ưu ái của hấn. Nhưng nay nàng cũng hiểu được, hết thảy bất quá đều uống công, nơi hậu cung này, chẳng dựa vào ai được, bao gồm cả người gọi là phu quân.

Muốn sống sót chốn hậu cung, yên ổn ngồi vị trí Hoàng Hậu, trên tay sao có thể không dính máu tươi?

Nghĩ thế, Vân Nghê cúi đầu nhìn vào lòng bàn tay của mình, kim lòng không được nở nụ cười quỷ dị.

Nhưng ai lại biết, mình trước kia phải chảy bao nhiêu máu mới học được bài giáo huấn ấy đây?

Đến lúc ngẩng đầu, Ly Nhượng đã đi xa.

Vân Nghê không hiểu Ly Nhượng, nàng kia rõ ràng vẻ mặt tuyệt tình, nhưng lại có tình, vì sao có thể...

Một địch nhân tốt nhất, khả năng diễn kịch cũng tốt nhất, có lẽ nàng chính là người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Của Trường Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Hôn Nhệ Bảo Bối Của Ta

Khi Ly Nhượng đến Ngự thư phòng, Ly Túc còn đang thương nghị sự tình cùng đại thần.

“Trường công chúa đến thật không khéo.” Lý công công đứng đó, mặt mang ý cười, thập phần cung kính cúi đầu hành lễ: “Trường công chúa có muốn vào nhìn một chút không?”

“Khỏi đi, những chuyện đó bản cung cũng không muốn quản.” Ly Túc cười phát phát tay: “Phải rồi, về Trần Tiệp dư, Hoàng Thượng có từng nói gì không?”

Lý công công nhìn thoáng qua buồng trong, rồi cười nhin nọt: “Hoàng Thượng nói, an bài cho Trần Tiệp dư Tổ Duyên cung, về phần những người bên cạnh cũng an bài tốt cả.” Dừng một chút, hấn tiếp tục nói: “Xem ra Hoàng Thượng thật lòng thích Hồng Hạnh cô nương.”

“Thế sao?”

Vậy thì tốt, cũng không cần xa cầu gì.

Ly Nhượng và Lý công công nói đến chuyện Thái Hậu đến Đại Lý Tự, Lý công công nói nay thân thể Thái Hậu dần dần không bằng ngày xưa, Thái Y cũng không tra ra nguyên nhân, Thái Hậu tâm tình khủng hoảng cực kỳ, gần đây luôn ở Đại Lý Tự cầu nguyện, hy vọng sống lâu trăm tuổi.

Sống lâu trăm tuổi? Trên đời này thật sự có người sống lâu trăm tuổi thật sao? Ngắm hết phong cảnh, triều lên triều xuống, tất cả mọi thứ trong mắt đều trở nên bình đạm, như thế sống lâu trăm tuổi có nghĩa lý gì?

Những điều như thế, đương nhiên Ly Nhượng sẽ không nói ra, nàng chỉ cùng Lý công công nói vài chuyện không liên quan, dù sao nàng cũng là người thông minh, biết bên trong chốn cung đình này, có vài chuyện không nên nói, không nên thảo luận.

Người trong Ngự thư phòng rút cuộc cũng đi, Ly Nhượng nhìn Kiêu tể tướng mày rậm nhứ chặt đi ra, bên trong đôi mắt từng trải ánh lên chút không vui, nhưng ngay sau đó khi chạm phải đôi mắt đang nhìn chăm chú của Ly Nhượng, thần sắc liền lập tức thu liễm.

“Trường công chúa đến sớm thật đó.” Kiêu Chấn nhìn thoáng qua bầu trời: “Tìm Hoàng Thượng có việc gì sao?”

“Thế nào, bản cung không có việc gì thì không thể tới tìm Hoàng Thượng?” Khi nói chuyện, Ly Nhượng thoáng nhìn bên trong, chỉ thấy Ly Túc đang cúi trước bàn tựa hồ đang viết gì đó.

“Đương nhiên có thể.” Kiêu Chấn cũng không dám ngang nhiên chống đối, chỉ cười nói: “Vi thần nghe Hoàng Thượng nói, ngày thành hôn của Trường công chúa là vào đầu tháng?”

“Tể tướng biết cũng hơi chậm đó.”

“A, hôm nay chỉ còn cách đầu tháng vài ngày, không biết Ân Dung đã chuẩn bị tốt để thành thân cùng Trương công chúa chưa?”

Ly Nhựt cười lạnh một tiếng, không khỏi hơi đề cao âm thanh: “Tể tướng đang nói gì thế, nếu Hoàng Thượng tứ hôn, đương nhiên Phò mã phải chuẩn bị thành thân tốt rồi!”

Ly Túc ở trong phòng nghe được tiếng hô liền nói: “Là ai ở bên ngoài?”

“Hoàng Thượng.” Ly Nhựt lạnh mặt lườm Kiều Chấn, sau đó đi vào Ngự thư phòng: “Sáng sớm mà Hoàng Thượng đã bận rộn, nhưng đã nếm qua thứ gì chưa?” Thấy một đồng tấu chương chất trên án của hán, tựa hồ có vài việc hơi khó giải quyết, cho nên mới có thể khiến hán phân vân đến nhũn chột đôi mày.

“Tể tướng tổ cáo Đại tướng quân, nói là Đại tướng quân trên đường hành quân có ý để cho đào binh chạy, trăm...” Nói xong, Ly Túc cầm đồng tấu chương trên tay “rầm” một cái quăng lên bàn: “Trăm chịu đựng hai người bọn họ đủ lắm rồi!”

“Hoàng Thượng nói gì thế, Tể Tướng là người đứng đầu triều thần, phân ưu vì Hoàng Thượng vốn là việc phải làm.”

“Phân ưu, đây là phân ưu sao?” Hất đồng tấu chương trên bàn, Ly Túc phẫn nộ quát: “Liên thủ hơn mười vị quan viên trong triều cùng nhau thượng thư muốn trăm bãi truất Đại tướng quân, đây là phân ưu giúp trăm sao?” Ly Túc quay đầu nhìn về nơi khác: “Nay biên cảnh yên bình thì cũng thôi, nếu có một ngày xảy ra chiến sự, ai sẽ tới trấn thủ nơi đó, quân địch sẽ do ai tới ngăn chặn? Chẳng nhẽ do mấy lão đầu ngoan cổ kia sao? Bộ đáng như mấy bà già, phòng chừng quân địch phóng một mũi tên cũng đủ dọa bọn họ tiểu ra quần!”

“A.” Ly Nhựt có chút bất đắc dĩ cười: “Hoàng Thượng cũng đừng phiền lòng.”

“Trăm...” Ly Túc nhìn Ly Nhựt, ngữ khí đột nhiên nhu hòa: “Trăm sao có thể không phiền lòng, Kiều Chấn còn uy hiếp trăm, nói nếu không cho hán một công đạo, thì sẽ đề văn võ bá quan đến quyết định việc này.” Nói xong, Ly Túc cười lạnh: “Ai chẳng biết đại thần trong triều hơn phân nửa là người của Kiều Chấn. Nếu để người của hán đến giải quyết, thế thì còn cần trăm làm gì!”

“Hoàng Thượng chớ tức giận, việc này tất nhiên sẽ có biện pháp để giải quyết.”

“Chẳng lẽ Hoàng tỳ có biện pháp?”

“Tể tướng kiêu ngạo như thế cũng bất quá là vì trong triều có rất nhiều người bám lấy hán, người nào cũng có thể lực, nguyện ý đi theo hán cũng chẳng qua là vì quyền lợi của Tể tướng quá lớn mà thôi.”

“Ý tứ của Hoàng tỳ là...”

“Mấy năm nay quyền lợi của Tể tướng rất lớn, thế tất sẽ có một ngày uy hiếp đến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng hẳn nên cân nhắc...” Ly Nhựt cũng không nói hán ra, nhưng năng biết chắc chắn Ly Túc hiểu được ý tứ của nàng.

Kiều Chấn quyền khuynh triều đình, trong sách sử cũng không chỉ một lần nhắc tới chuyện quyền thần soán vị. Mặc dù Kiều Chấn không có ý nghĩ như vậy, nhưng không thể không phòng, hơn nữa...

“Đại tướng quân là người duy nhất trong triều có thể tranh đấu cùng Tể tướng, nếu làm quá lên đương nhiên sẽ không ổn.” Ly Nhựt phân tích: “Nay nếu hai phương tạm thời chưa có hành động gì, chẳng bằng nhân cơ hội bồi dưỡng vài tâm phúc.”

“Trong lòng Hoàng tỳ đã có nhân tuyển rồi?”

“Nay trong triều, Tô tướng quân làm người ngay thẳng thập phần trung tâm hán có thể coi là một người có thể tin nhiệm.”

“Mà, tính cách Tô tướng quân cương liệt, thật sự là người có thể sử dụng.”

Ly Nhựt nói thật êm tai, Ly Túc đương nhiên im lặng lắng nghe, nói một hồi đến qua giờ Ngọ. Ly Túc để Lý công công bày Ngọ thiện, Ly Nhựt từ chối: “Hoàng Thượng nên đến chỗ Trần Tiếp dư nhìn xem.”

Ly Túc ngần ra, cười yếu ớt gật gật đầu, nói với Lý công công: “Vậy để người bày ngự thiện ở Tổ Duyên cung, trăm sẽ đến chỗ Trần Tiếp dư.”

Lúc Ly Nhựt đi trên đường thích chọn lúc mặt trời lớn nhất, khi ấy vừa đi trên đường, vươn tay lên che, nhìn xuyên thấu qua khe hở giữa những ngón tay, ánh dương màu vàng chanh liền như thế cô đơn neo phía chân trời, mang theo dương quang ấm áp khác thường.

Một mình trên đường trở về, khi đi đến cửa cung, không biết thế nào trong đầu thế nhưng lại thoát hiện lên một thân ảnh.

“A.” Kim lòng chẳngặng cong khoe môi, Ly Nhựt thả chậm bước chân, rất có bộ dáng như người ấy lại đang đứng chờ mình đằng kia.

Chưa bao giờ nghĩ, đúng thật có duyên phận như vậy.

Mà Ly Nhựt cũng chưa từng ngờ, thiếu niên mình từng gặp gỡ ở trấn Khang Kiều thế nhưng lại là một nữ tử.

“A.”

Này đã không biết là lần thứ mấy nàng nở nụ cười như thế.

Đi trên đường, người đến người đi, Ly Nhượng bỏ qua sự huyền ảo mà đắm chìm trong hồi ức, nhưng hồi ức có đẹp đến đâu thì cuối cùng cũng phải đối mặt với sự thật.

Ngày thành hôn tới gần, khả năng thân phận của Ân Dung bị bại lộ cũng càng lúc càng lớn. Như thế...

Trong lúc lơ đãng, đôi mày liễu vốn giãn ra lại nhúm chặt cùng nhau, mà ngay lúc nàng đang gắng sức suy nghĩ, bỗng nhiên lại nghe được một trận ồn ào.

“Ân Dung, ta không đồng ý! Huynh phải theo ta!” Thanh âm phát ra ở phía trước cách đó không xa, bất quá vừa nghe thấy thanh âm liền biết là Tô Vân Nhi. Ly Nhượng không nhanh không chậm đi xuyên qua đám người, phóng mắt nhìn lại quả nhiên là Tô Vân Nhi đang lôi kéo tay áo Ân Dung không thuận theo không buông tha làm loạn.

“Ta đã là người của huynh! Huynh phải chịu trách nhiệm với ta!” Tô Vân Nhi không biết xấu hổ đường hoàng nói ra những lời này, nhưng lại khiến sắc mặt Ân Dung thoạt trắng thoạt hồng.

“Tô tiểu thư, người đây là nói... nói cái gì chứ?”

“Lần đó huynh cứu ta, đã sờ thân thể của ta rồi, vậy huynh nói xem ta có phải đã là người của huynh hay không?”

Lời Tô Vân Nhi nói khiến Ân Dung trong chốc lát không biết nên đáp thế nào, Ly Nhượng nhìn đáng vẻ tiến thoái lưỡng nan của nàng thực cảm thấy buồn cười.

“Tô tiểu thư, lời này cũng không thể nói lung tung.” Ân Dung xấu hổ kéo kéo bàn tay đang nắm lấy tay mình của Tô Vân Nhi, nhưng lại sợ làm đau nàng cho nên cũng không dùng sức, chỉ nhẹ nhàng kéo đẩy, nhưng thấy có đẩy mãi nàng cũng không nhúc nhích nên cũng chỉ đành từ bỏ, ngẩng đầu hơi bất đắc dĩ nói: “Tô tiểu thư, Ân Dung ta mấy ngày nữa sẽ thành thân với Trường công chúa, người...”

“Nhất định là huynh bị ép buộc, huynh nói với Hoàng Thượng huynh thích ta đi, nhất định Hoàng Thượng sẽ bị chân tình của chúng ta làm cảm động, ta...”

“Tô tiểu thư!” Ân Dung hiếm hoi tức giận, nàng quát: “Tô tiểu thư, thỉnh tự trọng!”

“Ân—”

Mất thấy Tô Vân Nhi lại định nói tiếp, Ly Nhượng đứng một bên nhìn hồi lâu rốt cục nhìn không được đi ra: “Tô tiểu thư đứng trước mặt công chúng gây loạn như thế là muốn để cho bản cung xem hay sao?”

Tô Vân Nhi mới đầu thì giật mình kinh hãi, nhưng lập tức liền bình tĩnh, cầm hất lên, cao giọng nói: “Ta mới không rảnh diễn cho người xem, ta và Ân Dung ca ca thật lòng yêu nhau, là người hoành đao đoạt ái!”

“Ồ?” Ly Nhượng không giận mà cười thoáng nhìn Ân Dung: “Người và Ân Dung thật lòng yêu nhau?”

“Không phải...” Ân Dung muốn giải thích, nhưng lại bị Ly Nhượng ngăn cản.

“Người đã thực tâm chân ái, bản cung cũng sẽ không tuyệt tình như vậy.” Ly Nhượng thu hồi bàn tay ngăn trở Ân Dung nói chuyện, đối mặt với Tô Vân Nhi, tựa tiểu phi tiểu nói: “Chỉ là thánh chỉ của Hoàng Thượng đã hạ, chuyện thành thân sẽ không thể thay đổi, nếu không muốn, nhưng thật ra bản cung có thể ân chuẩn cho Ân Dung nạp người làm thiếp, đến ngày thành thân bản cung đi cửa chính, người đi cửa phụ, bản cung làm chủ kiệu, người làm thiếp kiệu, bản cung làm chủ, người làm thiếp, được không?”

“Người...” Với giọng khí của Tô Vân Nhi, nàng đương nhiên không muốn ở dưới người khác.

“Bản cung nói, bản cung làm chủ, người một tiếng một tiếng ‘người’, là không để bản cung vào mắt sao?” Thu hồi ý cười, vẻ mặt Ly Nhượng thoáng lạnh xuống: “Người kiêu căng ương ngạnh thì cũng thôi, nhưng người đừng quên phía sau người còn có phụ thân và ca ca của người, người có thể ở đây kêu gào khiến tất cả mọi người biết chuyện người coi thường hoàng quyền.” Đôi con người tối sầm lại, Ly Nhượng dĩ nhiên đã thay bằng một vẻ mặt đáng sợ. “Nhưng đừng liên lụy tới người khác!” Nói xong liền xoay qua nhìn về phía Ân Dung.

Ân Dung có chút bất đắc dĩ nhìn Ly Nhượng, đối với ánh mắt ngoan lệ của người kia, nàng vẫn như trước mềm nhẹ cong khoé môi, lộ ra nụ cười nhàn nhạt tỏ ý an ủi.

“Hôn sự của bản cung và Ân Dung sẽ được cử hành đúng hạn.” Nói xong, Ly Nhượng vươn tay chủ động nắm bàn tay vì hằng năm cảm trường thương mà có chút thô ráp kia: “Nếu Tô tiểu thư nguyện ý, bản cung sẽ để người đặc biệt giữ lại vị trí tốt cho người.” Dứt lời, nàng liền lôi kéo Ân Dung muốn đi.

“Chờ đã!” Sắc mặt Tô Vân Nhi trắng bệch, tựa hồ vừa rồi bị hành động của Ly Nhượng dọa sợ.

Ly Nhượng dừng chân, có hứng thú quay đầu nhìn qua, đã thấy hai tròng mắt Tô Vân Nhi đỏ ửng, tựa hồ sắp khóc, mà nàng chăm chú nhìn Ân Dung, cơ hồ như muốn đem cả thân mình người kia thu vào đáy mắt.

“Ân Dung, huynh thật sự thích nàng sao?” Tô Vân Nhi chỉ về phía Ly Nhượng, nàng không muốn cứ như thế mà buông tha, mặc dù lời vừa rồi Ly Nhượng nói khiến nàng sợ hãi, nàng cũng không nguyện vì hành vi của mình mà liên lụy đến người nhà, nhưng cứ như thế bảo nàng từ bỏ, nàng thật sự không tình nguyện.

Nàng cố gắng lâu đến vậy, buông bỏ tất cả mọi thứ, để có thể ở trước mặt mọi người hô to tên của hắn, để có thể ở trước mặt nhiều người như vậy nói mình thích hắn. . .nàng đã dùng hết mọi phương pháp, chẳng lẽ cứ như vậy là chấm dứt sao?

Ân Dung nhìn Tô Vân Nhi, nàng có thể thấy tiểu cô nương này đối với mình là thập phần dụng tâm, nhưng mà...

“Ta chỉ coi ngươi là muội muội, mà nàng...” Ân Dung chăm chú nhìn về phía người bên cạnh, cảm giác mười ngón đan xen khiến trái tim nàng nhảy lên rộn rã, mà cảm giác ấm áp đã lâu không thấy khiến nàng lộ ra nụ cười thoải mái.

Ấm áp trong lòng nàng, chỉ có người trước mặt có thể trao cho.

Nghĩ thế, Ân Dung vươn tay kia, nhẹ nhàng nắm lấy cằm Ly Nhượng, lập tức cúi đầu, mềm mại hạ một nụ hôn xuống môi nàng.

Đôi môi mềm mại còn vương hương trà thơm ngát, xúc giác khi môi khẽ chạm khiến nàng cười trên mặt Ân Dung như nắng, Ly Nhượng ban đầu sững sờ, nhưng lập tức lại cười.

“Ta thật lòng thích.” Đứng đó, dưới ánh mắt không thể tin được của Tô Vân Nhi, Ân Dung kiên định nói.

“Được.” Tô Vân Nhi trừng mắt nhìn, nàng cố không cho nước mắt chảy ra, nhưng có cổ trợn to đến đâu, nước mắt vẫn lăn dài trên gò má, trên khuôn mặt non nớt tràn ngập tuyệt vọng. Qua một khắc, nàng nhếch đôi môi, thất hồn lạc phách xoay người, đẩy mọi người đang vây xem ra, chạy về phía Tô phủ.

“Tô —” Ân Dung có chút lo lắng muốn đuổi theo, nhưng ngay sau đó liền cảm giác mình bị người ta kéo lại.

Ân Dung ngoái lại, chỉ thấy Ly Nhượng nhìn mình, cuối cùng tựa tiểu phi tiểu nói: “Thế nào, ngươi còn muốn đuổi theo sao?”

“Không...” Ân Dung thu hồi cước bộ, cực kỳ nhu thuận quay lại bên cạnh Ly Nhượng: “Không thể.”

Khoé môi khẽ nhếch, Ly Nhượng nhìn chăm chăm Ân Dung thật lâu, đến khi người kia cảm thấy mắt tự nhiên, nàng liền xoay người nhìn quét qua mọi người một vòng, rồi sau đó dưới vô số ánh mắt tò mò hứng thú, lôi kéo Ân Dung đi về phía phủ Công chúa.

“Bản cung đã nói, làm Phò mã của bản cung, ngươi hẳn nên biết cái gì gọi là tị hiềm.” Trên đường trở về, Ly Nhượng nhấn mạnh từng chữ.

“Ta biết.”

“Chuyện của Tô Vân Nhi, bản cung có thể không để ý tới nữa, nhưng ở trong kinh thành những kẻ có ý đồ không tốt rất nhiều, còn nữa... nếu việc này rơi vào tai Hoàng Thượng, Hoàng Thượng sẽ nghĩ gì?”

“Ta...ta sai rồi.”

Nhìn dáng vẻ Ân Dung cúi đầu, Ly Nhượng cuối cùng nói chậm lại: “Chỗ Hoàng Thượng, bản cung có thể giải thích thay ngươi, nhưng bản cung không hy vọng lại có lần thứ ba.”

“Được.”

Ánh dương quang rực rỡ, nụ cười của Ân Dung phản chiếu dưới ánh mặt trời khiến người ta không kìm được cảm thấy ấm áp, Ly Nhượng có chút hoảng hốt.

Nàng tình tường cảm giác được mình có suy nghĩ không muốn rời xa người trước mặt, nhưng mà...

“Ân Dung, thân phận của ngươi lừa mọi người không được bao lâu đâu.” Đột nhiên đứng đó, đứng trước cửa phủ Công chúa, Ly Nhượng ngừng đầu nghiêm túc nói.

Bầu không khí vừa mới khiến người ta thư thái lập tức không còn sót lại chút gì, Ân Dung nhìn Ly Nhượng, gật gật đầu: “Vi thần biết.”

“Bản cung có biện pháp, chẳng qua không biết ngươi có nguyện ý hay không.”

“Trưởng công chúa là muốn...”

“Vứt bỏ mọi thứ trước kia của ngươi, bao gồm thân phận, gia đình, bằng hữu, hết thấy hết thấy, khiến Ân Dung từ nay về sau biến mất.”

Chương 17: Bệnh Hủ

Sau khi ngày thành hôn được định ra, tất cả những việc còn lại trong ngày thành thân đều do Lễ bộ chuẩn bị. Ân Dung không có phủ đệ của mình, cho nên sau khi thành thân đương nhiên sẽ vào ở phủ Trưởng công chúa, cho nên trong phủ cũng có đủ chuyện rườm rà cần làm.

Nay Thanh Oanh và Hồng Hạnh đều không ở bên, Ly Nhượng chỉ đành đem mọi việc giao cho Cung Thúc, nhưng dù sao Cung Thúc cũng là một lão bà nhiều tuổi, rất nhiều việc như đèn lồng tơ lụa hay giấy dán gì đó rốt cuộc vẫn có chút khó giải quyết.

Sau lại có một lần Ân Dung đến quý phủ nhìn thấy liền chủ động tự ôm vào những việc này.

“Ngươi cũng rảnh rồi thật, ngay cả mấy việc này cũng làm.” Ly Nhượng lười biếng, ngồi trong viện tay chống cằm nhìn Ân Dung rất nghiêm túc đem giấy cắt hình hoa dán lên đèn lồng: “Để cho hạ nhân làm đi, không được sao?”

“Cung Thúc tuổi cũng lớn, cũng không thể để cho ông ấy làm hết. Hơn nữa mấy ngày nay hạ nhân trong phủ rất bận rộn, đều mệt đến không thở nổi.” Ân Dung mở to đôi mắt, thật cẩn thận cầm thứ gì đó trong tay: “Hôm nay lúc đến phủ, ta thấy mấy gia đình nằm ngủ trên nền đất chỗ hậu viện, nhìn cũng thật đáng thương.”

“Chuyện thành thân quá cấp bách, nhưng cũng không ngờ đến mức vậy.” Ly Nhượng thấy Ân Dung dán xong một tấm, liền miễn cưỡng vươn tay lấy một tờ khác đưa qua: “Chờ bận rộn làm xong mọi việc, bản cung tự nhiên sẽ thưởng cho bọn họ.”

“Ừ.” Ân Dung nở nụ cười, đưa tay đón thứ Ly Nhượng đưa qua: “Còn nữa, đây đều là những đồ phải dùng ngày thành thân, tự mình động thủ cũng có chút ý nghĩa.”

Thời gian sau giờ Ngọ rất yên tĩnh, tấm mình dưới ánh mặt trời, Ly Nhượng lặng im ngồi tại chỗ nhìn Ân Dung dán đèn lồng, thi thoảng xoay qua, chăm chú nhìn sườn mặt người kia.

“Chắc, Ân Dung, bản cung thật sự rất hiếu kỳ đến khi ngươi mặc đồ nữ đó.”

Ân Dung hơi khựng lại, lập tức cười nói: “Sẽ nhanh thôi.”

“Bản cung thực ngóng trông ngày thành thân.”

Ân Dung lại khựng lại, lần này nàng ngoái đầu, nhìn đôi mắt sáng ngời như ngọc của Ly Nhượng, hơi có chút xuất thần.

“Sao thế?” Ly Nhượng thấy nàng nhìn mình mà không nói gì, có chút khó hiểu vươn tay quờ quơ trước mặt nàng: “Ân Dung, ngươi ngốc ra làm gì thế?”

“A.” Lại cười, Ân Dung thu hồi ánh mắt, tiếp tục bắt tay vào chuyện đang dang dở.

Ly Nhượng ngẩn ra, lập tức trên mặt cũng lộ vẻ tươi cười.

Nhìn nàng, Ly Nhượng không kìm được nghĩ tới cảnh tượng ngày đó trên đường, nàng cùng mình mười ngón đan xen, lòng bàn tay ấm áp, xúc giác thoải mái, còn có...

Nhớ lại một màn kia, Ly Nhượng vẫn không kìm được ngay cả hàng mi lẫn đuôi mắt đều cong lên, nhưng chuyện đó đối với nàng mà nói cũng không phải chuyện tốt gì. Biết rõ người trước mặt này rất có thể sẽ mang đến cho mình phiền toái, nhưng lại không nhẫn tâm làm chuyện gì gây tổn thương đến người đó...

Bỏ đi.

Bất quá là sẽ có chút phiền toái mà thôi, chỉ cần có thể giải quyết, như thế cũng không sao cả.

“Hôm nay tâm tình của bản cung rất tốt, về cho ngươi một bông hoa.” Nói xong Ly Nhượng liền đứng dậy đi vào phòng cầm bút mực ra, giờ tay cầm một chiếc đèn lồng bên cạnh để vẽ lên.

Ân Dung cũng không ngăn cản, chỉ một mực mỉm cười, lặng im nhìn, thật giống như đang thưởng thức thứ gì đó tinh mỹ.

“Loại hoa này trước kia bản cung đã từng thấy khi ở Giang Nam.” Ly Nhượng đưa nét bút, vừa nói vừa phác họa lên đèn lồng: “Đáng tiếc là từ khi về kinh thành liền không hề nhìn thấy lần nữa.” Hoạ xong từng khóm hoa nhỏ, Ly Nhượng cười ngẩng đầu: “Lần tới, bản cung sẽ đưa ngươi đi ngắm xem.”

Ân Dung mỉm cười, tiếp lấy chiếc đèn lồng Ly Nhượng đưa qua, trịnh trọng như năm đó khi đón lấy đôi đũa nàng đưa: “Được.”

Thời gian nhân tản sau giờ Ngọ luôn trân quý, Ly Nhượng lười biếng ngồi, hiếm hoi tâm tình thả lỏng tựa lên bàn, đôi mắt nheo nheo cảm thụ được làn gió thổi qua.

“Ân Dung, vì sao bản cung cảm thấy người có gì đó khác biệt?”

“Khác ở chỗ nào?”

“Không thể nói rõ, chỉ là... thật sự không giống.” Vươn tay khẽ lướt qua hai má Ân Dung, đầu ngón tay lạnh lẽo chạm vào hai gò má ấm áp, khiến khoé môi Ly Nhượng hơi cong lên: “Ngày đó, khi người hôn bản cung, rốt cuộc đã nghĩ gì?”

“A?” Tay Ân Dung khẽ run khiến tờ giấy dán lên đèn lồng bị lệch.

“A.” Ly Nhượng nghiêng đầu cười: “Người nói thật đi.”

“Khi đó...” Ân Dung cúi thấp đầu, thật cẩn thận dán lại tờ giấy: “Khi đó...”

“Cái gì?”

“Khi đó cũng không nghĩ gì nhiều.” Lấy tờ giấy ra, ánh mắt Ân Dung rực sáng: “Liên—”

Ân Dung mới nói được một nửa, bỗng nhiên một gã tiểu tử hoang mang rối loạn vội vã chạy vào, từ xa xa hô: “Trưởng công chúa, trong cung phái người tới!”

Ly Nhượng có chút không kiên nhẫn xoay qua: “Hoang mang rối loạn cái gì? Trong cung có người tới thì cứ tới.” Nói xong, nhìn người trước mặt: “Thế nào, người mới vào phủ?”

“A! Tiểu nhân tên Hứa Tĩnh, hai ngày trước mới vào phủ.”

“Được rồi, người nói có người trong cung tới?”

“Dạ phải, Lý công công đến đây, nói là Hoàng Thượng triệu kiến.”

Ly Nhượng đứng dậy, liền nghe thấy Hứa Tĩnh tiếp tục nói: “Lý công công nói, đề Phò mã cùng vào cung.”

“Ân Dung?” Ly Nhượng nghiêng đầu nhìn thoáng qua người bên cạnh vẫn đang dán giấy.

“Ta?” Ân Dung nhìn Hứa Tĩnh gật đầu liền vội vàng buông thứ trong tay xuống: “Vậy thì cùng nhau đi đi.”

Ly Nhượng đi đằng trước, Ân Dung đi sau.

“Trưởng công chúa.” Lý công công đứng đợi bên phòng ngoài trông thấy liền khom người làm lễ: “Hoàng Thượng triệu ngài vào cung.”

“Xảy ra chuyện gì?” Bình thường nếu Ly Túc muốn triệu nàng vào cung, nếu không có việc gấp tất nhiên sẽ phái tiểu thái giám đến truyền lời chứ chắc chắn sẽ không để Lý công công tự mình đến.

“Xe ngựa đã chuẩn bị xong, vẫn là đề trên đường nói thì hơn.”

Lý công công thúc giục khiến lòng Ly Nhượng ảm ảm cảm thấy bất an, nhưng trên mặt lại vẫn duy trì vẻ bình thường mọi ngày, đợi nàng lên xe ngựa ổn định rồi liền không nhanh không chậm nói: “Nói đi.”

“Trong cung, trong cung có người nhiễm phải bệnh hủi.”

“Cái gì?” Ly Nhượng không thể tin được nhìn về phía Lý công công, bệnh này cũng không phải nhỏ, nếu người trong cung lây bệnh...: “Hoàng Thượng đang ở đâu?”

“Đã di giá đến biệt uyển.”

Ly Nhượng nhìn thoáng qua cửa sổ, xác thực không phải đường đến hoàng cung.

“Người nọ ở đâu? Lúc trước nhận chức gì?”

“Trước kia làm tạp vụ, sau lại giúp đỡ thu dọn vườn hoa, cũng không ở chỗ nào trong cung. Nay đã theo lời Hoàng Thượng phân phó tìm một chỗ bên ngoài kinh thành để xử lý rồi.”

Hai hàng lông mày của Ly Nhượng càng nhíu chặt: “Đã điều tra ra người này bị nhiễm bệnh thể nào chưa?”

“Tiểu thái giám này ở một trấn bị bệnh hủi phía nam, sau đó người trong thôn chết gần hết, hắn liền ra ngoài kiếm ăn, hắn vào kinh thành sợ người khác sẽ vì chuyện đó mà sợ hãi xa lánh hắn, cho nên che giấu, chỉ không nghĩ mới tiến cung không được bao lâu liền phát bệnh.”

Trong sơn trang nghỉ hè của Hoàng thất ở ngoài kinh thành, Ly Túc ngồi trong viện, về mặt bình tĩnh nhìn tấu chương trong tay. Lúc Ly Nhượng bước vội vào, lại chợt thấy vang lên một chút tiếng bước chân đi tới bên cạnh mình, khoác lên người mình một tấm áo choàng.

“Hoàng Thượng, bên ngoài lạnh.” Hồng Hạnh đứng một bên, mỉm cười đôi một chén trà nóng khác cho Ly Túc.

“Trần Tiếp dư.” Ly Túc sừng sốt, đáy mắt thâm thúy không một tia gọn sóng, hẩn nhìn thoáng qua trà mới, cũng không nói gì nhiều.

“Hoàng Thượng.” Thanh âm của Lý công công khiến Ly Túc xoay đầu, thấy là Ly Nhượng đến, hẩn lập tức nở nụ cười: “Hoàng tử đến rồi.”

“Hoàng Thượng.” Ly Nhượng thoáng nhìn Hồng Hạnh hơi biến sắc đứng một bên, nhưng lập tức liền dời ánh mắt, nhìn Ly Túc nói: “Hoàng Thượng vẫn khoẻ chứ?”

“Rất tốt.” Ly Túc đem trà trước mặt để qua một bên, dư quang lơ đãng thoáng nhìn thấy Hồng Hạnh còn đứng kia, liền ôn hoà nói: “Trần Tiếp dư còn đứng đó làm gì? Lui ra đi.”

Hồng Hạnh ngẩn ra, đã quên một cái liếc mắt của Ly Nhượng, chỉ nhẹ giọng đáp ứng một tiếng liền hạ thấp người lui xuống.

“Hoàng tử.”

“Ừ.” Thu ánh mắt theo hướng Hồng Hạnh ly khai trở về, Ly Nhượng chỉ cảm thấy trong lòng một trận bất đắc dĩ, nhưng trên mặt lại vẫn như trước lộ vẻ tươi cười: “Hoàng Thượng, chuyện trong cung...”

“Trẫm đã phân phó cho người đem kẻ đó và những người hẩn thường xuyên tiếp xúc an trí bên ngoài thành.” Nhắc tới việc này, trong lòng Ly Túc cũng thập phần phức tạp: “Hoàng tử cảm thấy nên thế nào đây?”

“Nghe Lý công công nói, tiểu thái giám này sau khi phát bệnh còn che giấu, cho nên những nơi hẩn đi qua trong thời gian đó đều phải dọn dẹp một phen, về phần những người hẩn đã từng tiếp xúc, mặc dù chỉ một lần đều có thể bị lây nhiễm, cho nên...”

“Nếu nói tất cả những người hẩn đã từng tiếp xúc, thế thì thật sự là...”

“Nhưng để ngừa vạn nhất, vẫn nên thận trọng một chút thì tốt hơn.”

“Hoàng tử nói rất đúng, vậy thì cứ làm theo lời Hoàng tử nói đi.” Nói xong nhìn về phía Ân Dung: “Đúng rồi, trăm triệu người tới là có việc cần người đi làm.” Nói xong liền lấy một phần văn thư bên cạnh qua: “Lần này bệnh hủi tất sẽ khiến số người trong hoàng cung giảm mạnh, Hoàng Hậu đề nghị muốn ra ngoài cung tuyển mộ cung nhân, trẫm nghĩ kỹ liền quyết định giao việc này cho người.” Nói xong liền đưa văn thư qua: “Việc này Lý công công sẽ đi cùng người.”

“Rõ.” Không chỉ một lần Ly Túc còn tỏ vẻ không kiên nhẫn với mình, nay lại thay đổi bộ dáng, trước kia phụ thân từng nói làm bạn với vua như làm bạn với hổ, nay xem ra quả thực như thế.

“Phải rồi, Hoàng tử.” Ly Túc tựa hồ nhớ tới chuyện gì: “Thái Hậu gần đây thân mình không khoẻ, người có muốn đi thăm không?”

“A?” Ly Nhượng có chút ngoài ý muốn: “Không phải mấy ngày trước còn tốt lắm sao?”

“Cũng không biết thế nào, gần đây ngày càng đau đầu lợi hại, nghe nói liên tục uống mấy lần trà an thần cũng chưa đủ. Năm đó Thái Hậu sống cũng khổ sở, may có Hoàng tử tìm người dâng trà an thần mới có thể giảm bớt, nay...”

“Ý của Hoàng Thượng là để Ly Nhượng đến thăm Thái Hậu, xem có thể tìm cách nào trị dứt bệnh của người không?”

“Phải, đúng là ý này.”

Năm đó Thái Hậu đau đầu khó chịu nổi, Ly Nhượng tự thỉnh ra khỏi cung tìm thuốc, cuối cùng tìm được trà an thần trị được bệnh đau đầu cho Thái Hậu.

Lúc này...

Khóe môi cong lên, Ly Nhượng mỉm cười.

Rốt cục cũng đợi được đến ngày hôm nay sao?

“Người đang nghĩ gì thế?” Trên đường về, Ân Dung thấy Ly Nhượng cứ nhìn ngoài cửa sổ suy nghĩ gì đó, liền hỏi.

“Nghĩ đến lúc đó có kịp về cùng người tuyển mộ người vào cung không.”

“A?” Ân Dung sững sốt: “Trưởng công chúa phải xuất hành?”

“Ừ, không phải Hoàng Thượng muốn bản cung đi tìm thuốc cho Thái Hậu sao?”

“Bao lâu?”

“Năm ngày.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Của Trưởng Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Kẻ Tàn Nhẫn

Ly Nhượng đến Đại Lý tự một chuyến trước, Thái Hậu bệnh nằm trên giường, Cố thái y đứng bên mặt nhăn mày nhíu, thấy Ly Nhượng đến, thần sắc liền biến đổi cuồng quýt cả lên.

“Cố Thái y.” Thấy Cố Thái y thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi, Ly Nhượng cười vươn tay ngăn cản hắn: “Cố Thái y đừng vội đi, qua một lát nữa bản cung còn có chút việc muốn thỉnh giáo.”

Cố Thái y biến sắc, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của Ly Nhượng, lòng khiếp đảm nghiêng đầu tránh né, nhẹ giọng đáp lời.

Thái Hậu bệnh nặng, đau đầu lợi hại, nằm trên giường cũng nhìn không được rên hừ hừ, Ly Nhượng nói chuyện cùng bà, tựa hồ bà cũng không nghe vào cái gì. Thấy vậy, Ly Nhượng chỉ đành dặn dò người bên ngoài hai ba câu rồi đi.

Trong viện, Cố Thái y cực kỳ lo sợ bất an, đi qua đi lại, thấy Ly Nhượng ra liền lập tức khấn trương đi qua: “Trưởng công chúa, không biết...”

“Cố Thái y khấn trương cái gì?” Ly Nhượng buồn cười lướt nhìn Cố Thái y đang nom nóm túm chặt cổ tay áo: “Phải rồi, lần trước khi Hồng Hạnh đến tìm người, người tựa hồ cũng có chút khấn trương, không biết... là vì sao?”

“Trưởng... trưởng công chúa, vì thần không biết, người đang nói gì?” Cố Thái y khúm núm né tránh ánh mắt của Ly Nhượng, mà Ly Nhượng lại vẫn chỉ nhàn nhạt cười như trước.

“Thân thể Hoàng hậu xưa nay do người chiếu cố, chuyện sảy thai lần trước...”

“Vi thần... vi thần...”

“Cố Thái y, bản cung biết Tể tướng với người có ơn tri ngộ, mà trên dưới mười sáu người trong nhà người đều nhờ Tể tướng giúp đỡ mới có thể sống qua ngày, chỉ là người phải biết rằng Tể tướng đối với người bất quá là tri ngộ, mà tất cả mọi thứ sau này đều do Hoàng Thượng ban cho!”

“Vi thần biết.”

“Biết? Biết còn giúp Hoàng Hậu giả bộ sảy thai?” Ly Nhượng cười lạnh.

“Vi thần—”

“Thôi, lúc ấy bản cung không nói, nay lại sẽ càng không nói ra.” Ly Nhượng đã sớm lười tiếp tục truy cứu chuyện này, huống chi nếu không có chiêu đó của Vân Nghê, nàng cũng không có cách nào đưa Thanh Oanh rời khỏi cung, tuy rằng...

“Phải rồi, bản cung có chuyện vẫn không hiểu rõ lắm.” Ly Nhượng đã phái người điều tra những thứ thuốc Vân Nghê uống, quả thực đều là những loại được bỏ, nếu nàng không thật sự sảy thai, vì sao vẫn còn phải dùng thuốc?: “Vi sao nàng vẫn phải tiếp tục uống thuốc?”

“Hoàng Hậu thân mình yếu...”

“Không chịu nói thật?”

Từ lần trước sau khi Vân Nghê làm bộ sảy thai, Ly Nhượng liền để Hồng Hạnh đi thăm dò những thứ thường ngày nàng ăn, không ngờ quả thật khiến nàng điều tra ra Vân Nghê dùng thuốc đã hơn một năm, chỉ là tra ra không thể hoàn toàn hiểu rõ tác dụng của những loại thuốc đó, cho nên...

“Trưởng công chúa.” Cố Thái y lộ vẻ kinh hãi.

“Cố Thái y, người nói xem nếu bản cung muốn người chết, người trốn được sao?”

“Trốn...trốn...trốn không được.”

“Vậy còn không nói thật?”

“Trưởng...” Cố Thái y nom nớp lo sợ quỳ xuống: “Vi thần, vi thần thật sự...”

“A, nói đi.”

Ly Nhượng cười cười khẽ bóp bả vai Cố Thái y, chỉ cảm giác được toàn thân hắn run lên, lập tức liền lắp bắp nói: “Hoàng Hậu nàng...nàng thật sự thân thể bị tổn thương.”

“Tổn thương thể nào?”

“Bởi vì...bởi vì sau khi Hoàng Hậu nương nương sảy thai rồi không để ý chăm sóc cẩn thận, thân thể bệnh căn không dứt, không thể không uống thuốc lâu dài.”

“Sảy thai?” Ly Nhượng cả kinh, Vân Nghi đã sảy thai khi nào? Trong ấn tượng của nàng người kia vẫn luôn...

Đột nhiên trong nháy mắt, thân mình Ly Nhượng khẽ run, tựa hồ nghĩ tới cái gì.

“Hoàng Hậu đã từng sảy thai khi nào, nói!”

“Là...ngay hai năm trước...” Nói xong Cố Thái y gần như khóc: “Mãi sau này khi thân thể Hoàng Hậu không khỏe mới nói cho vi thần biết việc này, lúc ấy...lúc ấy sự việc đã rồi, vi thần thật sự không biết.”

Sắc mặt Ly Nhượng trắng bệch, nhưng vẫn quát lớn: “Ngươi còn biết cái gì! Nếu có chút giấu diếm, bản cung sẽ khiến ngươi chết khó coi hơn gấp trăm ngàn lần!”

Cố Thái y sợ tới mức hai chân như nhũn ra: “Vi thần...vi thần...”

“Nói!”

“Sau khi Hoàng Hậu sảy thai không chăm sóc cẩn thận, cung thể nhiễm lạnh, từ nay về sau không thể có thai.” Cố Thái y càng nói giọng càng nhỏ, việc này từ khi hắn biết đến nay đã hơn một năm, cứ tiếp tục giấu diếm thực khiến hắn mỗi ngày lòng đều run sợ.

“Không...không thể mang thai?” Ly Nhượng ngắt ra, sau khi lấy lại tinh thần liền vung tay bóp chặt cổ tay của Cố Thái y.

“Trưởng công chúa!”

“Cùng bản cung đi gặp Liễu quý nhân~”

Thanh Oanh dĩ nhiên đã thanh tỉnh, được Gia Cát Thuần đưa cho là [Vong ưu tán], nay nàng đã quên hết chuyện xưa, nhất thời lại trở thành một Thanh Oanh thích cười ngày xưa.

“Trưởng công chúa!” Thanh Oanh ngồi trong phòng thêu hoa, thấy Ly Nhượng đến liền lập tức bỏ thứ trên tay xuống, nhảy đến trước mặt Ly Nhượng: “Sao người lại tới đây?”

“Đến thăm ngươi.” Nhìn khuôn mặt hồng hào rạng rỡ của nàng, Ly Nhượng thoáng nhìn Tử Sắc bên cạnh: “Liễu quý nhân vẫn ổn chứ?”

“Liễu Quý nhân vẫn khỏe, chỉ là...chỉ là không biết tại sao không nhớ rõ —”

“Phải rồi!” Thanh Oanh có chút không vui cau mày chạy tới bên cạnh Ly Nhượng, vòng tay ôm lấy cánh tay nàng: “Vì sao Tử Sắc nói ta đã quên mất rất nhiều việc, nhưng lại không chịu nói cho ta chuyện gì hết? Hơn nữa, vì sao ta lại ở đây? Đây không phải Đại Lý tự sao? Ta...”

“Aish, thân thể ngươi rất khỏe, sao có thể xảy ra nhiều vấn đề đến thế được?” Ly Nhượng trấn an sờ sờ hai má Thanh Oanh, sùng nịnh cười nói: “Chờ thân thể ngươi hoàn toàn khỏe lại, bản cung sẽ nói cho ngươi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, được không?”

“Thân thể ta rất tốt mà.”

“Mau nằm xuống, tính tình này của ngươi đó, thấy thế nào cũng đều như một hải tử.” Đưa Thanh Oanh đến giường, Ly Nhượng đỡ nàng nằm xuống: “Bản cung để Cố Thái y bắt mạch cho ngươi, ngươi đừng động.” Nói xong ánh mắt ra hiệu cho Cố Thái y.

Từ sau khi Thanh Oanh sảy thai, chỉ do lúc ấy Khương lão Thái y bắt mạch một lần, nói cung thể bị thương, từ nay về sau khó có thể có thai. Từ đó về sau, Thanh Oanh bị đả kích, làm loạn lên không chịu để cho mấy vị Thái y chuyên môn chẩn đoán việc này, mà lúc trước Hồng Hạnh không thích nghiên cứu phương diện đó, cho nên dù chưa hiểu rõ hết cũng nói không rõ được. Cho nên, Ly Nhượng chưa từng nghĩ chuyện này sẽ có khả năng khác, mãi cho đến...

“Nói đi, Liễu quý nhân nàg. . .nàng còn có thể có thai không?” Đi ra sân, thần sắc Ly Nhượng nhưng trọng nhìn xa xa, trong Đại Lý tự hương khói tràn đầy, cho dù ở hậu sơn vẫn có thể nhìn thấy người dâng hương xa xa. “Coong” một tiếng chuông vang vọng khiến não người ta chấn động.

Cố Thái y đã sớm nghe nói chuyện Liễu Quý nhân không thể có con cho nên phát điên, dù sao ngày đó bắt mạch không phải người khác mà lại là sư phụ của hắn, Khương Thái y, chỉ là không biết vì sao sau đó không lâu Khương Thái y lại cáo lão hồi hương, rời khỏi kinh thành, không thể là sư phụ hắn lão nhân gia chẩn đoán sai đấy chứ?

Khả năng như vậy cũng không lớn, Khương Thái y ở trong cung chữa trị cho phi tử và những cung nhân khác cũng hơn hai mươi năm, cung thể tổn thương sao có thể đoán sai được, hay chẳng lẽ do mình đoán sai?

Ngay lúc Cố Thái y do dự không biết nên làm thế nào cho phải, chợt nghe Ly Nhượng quát một tiếng, nghiêm nhiên một bộ nếu không nói thật sẽ chặt đứt cổ hắn, Cố Thái y lòng đầy khiếp sợ, hai chân mềm nhũn quỵ rạp xuống: “Thân thể Liễu Quý nhân rất tốt.”

Cố Thái y vốn không định nói ra những lời này, nhưng lại nghĩ đến tính cách cương liệt của Trương công chúa, nay tất nhiên trong lòng đã có phán đoán cho nên mới có thể để mình đến chẩn đoán, nếu đáp án đưa ra không hợp tâm ý, rất nhiên sẽ để những người khác đến chẩn đoán, đến lúc đó nếu để nàng biết sự thật, chẳng phải mình sẽ gánh tội sao?

“Người chắc đã tra ra?” Ly Nhượng nhíu mày, nhìn Cố Thái y mà lòng một trận hốt hoảng.

Chẳng lẽ nói sai rồi?

“Ta... vì thân...”

“Phế vật!” Ly Nhượng vung tay áo, hất vào mặt Cố Thái y. Nàng xoay người đi nhanh vào phòng, vừa mới rời Thanh Oanh âm ỹ làm loạn một phen có lẽ mệt nhọc, đợi đến khi Ly Nhượng vào nàng vẫn như cũ tựa vào giường ngủ.

Ly Nhượng đưa ánh mắt về phía Từ Sắc, liền hợp lực cả hai để Thanh Oanh nằm thẳng trên giường.

“Nhớ rõ, những chuyện xảy ra trong cung không cần nhắc tới ở trước mặt Liễu quý nhân.” Ly Nhượng dặn dò xong liền chuẩn bị rời đi, thấy Cố Thái y còn run rẩy đứng ngoài, không khỏi lạnh lùng liếc một cái: “Cút!”

Khi Ly Nhượng rời khỏi Đại Lý tự, không ngờ đã gần hoàng hôn.

Tuy hôm nay biết được Thanh Oanh cũng không phải không thể làm mẹ, nhưng Ly Nhượng không vui nổi, trong lòng chỉ cảm thấy nặng trĩu, giống như có thứ gì đó đặt trên ngực, khiến nàng căn bản thờ không nổi.

Vân Nghiê, sảy thai...

Trên đường xuống núi, Ly Nhượng chỉ cảm thấy cước bộ phù phiếm, lao đảo suýt nữa té ngã.

“Trương công chúa, Hoàng hậu đau bụng không chịu nổi, sắp ngắt mất rồi.” Đêm hôm đó đặc biệt dài, Ly Nhượng bỗng nhiên nhận được tin Thanh Oanh bị nhiễm phong hàn, sốt cao không ngừng, hơn nửa đêm liền vội vàng vào cung, sau đó lại tới gặp Thái y gác đêm gọi đi.

“Liễu Quý nhân sốt cao không dừng, tính mệnh trong sớm tối, Hoàng Hậu bất quá chỉ đau bụng mà thôi, cố chịu đi.” Lúc ấy Ly Nhượng lòng nóng như lửa đốt, thấy cung nhân kia mãi không chịu đi thì không khỏi tức giận nói: “Hoàng Hậu nếu cố ý như thế, vậy đến chỗ Hoàng Thượng đi, để Hoàng Thượng sai người đến Chiêu Nguyệt cung!”

Đêm hôm đó, lạnh thấu xương, Ly Nhượng đứng trước cửa cung của Thanh Oanh một đêm, lúc ấy tựa hồ Ly Túc có chuyện quan trọng cần nói với Tề Tương, cho nên chỉ phải hết người này đến người kia tới khuyên Ly Nhượng đi nghỉ tạm, nhưng Ly Nhượng không muốn, liền cứ ngồi suốt một đêm mãi đến khi Thanh Oanh hạ sốt.

Rời khỏi ký ức, cước bộ Ly Nhượng đứng lại, đứng ở chân núi quay đầu nhìn Đại Lý tự ở phía sau rất xa.

Nàng còn nhớ rõ, khi trời se lạnh chuẩn bị ra khỏi cung, nghe được tiểu thái giám nói Hoàng Hậu đau suốt một đêm, cuối cùng đau đến hôn mê bất tỉnh, may mà trong cung có người, nếu không có lẽ đau chết mất.

Ly Nhượng không để ý, đau bụng mà thôi, có thể coi là bệnh nặng gì?

Nay nghĩ lại, chẳng lẽ...

Hơi khựng lại, Ly Nhượng lại ngoái lại nhìn Đại Lý tự đã ở phía xa, lòng không khỏi bất an.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ khiến người vô tội vì nàng mà chịu khổ, Vân Nghiê...

Ly Nhượng muốn hỏi cung, nhưng ngay sau đó lại dừng lại.

“A.” Khoé môi Ly Nhượng lộ ra một tia cười khời, lại cuối cùng đi về phía ngoài thành.

Trong hậu cung này, ai có thể nói mình vô tội đây? Nếu nàng đã ngồi ngôi Hoàng Hậu, liên nhất định phải gặp nỗi khổ cực này. Cũng giống mẫu hậu năm đó, cứ thế bị nhốt vào lãnh cung, cứ thế bị ban thưởng một bát canh độc, chẳng lẽ nàng không vô tội?

Chút áy náy chỉ trong chớp mắt liền biến mất trong lòng, Ly Nhượng ngừng đầu liếc nhìn tịch dương, canh giờ không còn sớm, phải mau chóng ra khỏi thành trước khi cửa thành đóng.

Trong đầu Ly Nhượng hỗn loạn, ra roi thúc ngựa suốt một đường, chạy như bay, thật vất vả mới đuổi đến trước khi cửa thành đóng.

“Ân Dung?” Ngay trước cánh cổng thành nửa mở, Ly Nhượng kéo cương dừng ngựa, có chút khó hiểu nhìn Ân Dung đứng đó: “Sao ngươi lại ở đây?”

Ân Dung mi nhàn cong lên, cười nói: “Chờ nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Của Trường Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Bái Phỏng Thần Y

“Chờ ta?” Ly Nhượng sừng sốt.

Hôm qua sau khi nói với Ân Dung mình sẽ phải rời khỏi kinh thành mấy ngày, nàng liền trở về phủ. Hôm nay đến Đại Lý tự thỉnh an, lẳng nhằng dây dưa mãi đến giờ, nếu người kia chờ mình, sao biết mình ra khỏi thành khi nào, trừ khi...

“Ngươi đã đợi bao lâu rồi?”

“Tới phủ Công chúa tìm nàng, Cung Thúc nói nàng đi rồi, ta liền đến cửa thành hỏi một chút, bọn thị vệ nói nàng còn chưa ra khỏi thành, cho nên đứng đây chờ nàng đến.” Ân Dung nói phong đạm vân khinh, đôi mắt ôn nhu như nước dưới ánh tịch dương toả ra quang huy rạng rỡ, khiến người ta nhìn như muốn đuối mũi.

“Ngươi đợi suốt một ngày?”

“Không, cũng chỉ nửa ngày thôi.”

Lòng Ly Nhượng ấm áp, kéo dây cương xoay người nhảy xuống ngựa.

Thủ vệ biết Ly Nhượng sẽ ra khỏi thành, cho nên canh giữ trước cửa không dám lơ lửng, nhưng hôm nay nàng lại xuống ngựa, không tiến không lùi, thế thành ra lại hơi làm khó hai thủ vệ kia.

“Sao ngươi ngốc vậy?” Đi tới bên cạnh Ân Dung, Ly Nhượng kim lòng không được vươn tay sờ trán hai gò má của nàng, mồ hôi tinh mịn khiến nàng ngẩn ra, có chút đau lòng hỏi: “Đã ăn gì chưa?”

“Rồi, lúc đến đây có mua cái bánh nướng.”

Một cái bánh nướng?

“Ngốc.” Ly Nhượng bĩu môi, cũng không biết là giận hay sao, tóm lại hừ một tiếng: “Nếu đói thì phải làm sao bây giờ?”

“Không sao, không đói.” Ân Dung vươn tay, nhẹ nhàng nâng tay Ly Nhượng lên, sau đó nắm lấy: “Giờ cũng không còn sớm nữa, thủ vệ cũng sắp nghỉ rồi.” Khi nói chuyện, một tay kéo Ly Nhượng, một tay đón lấy dây cương trong tay nàng, dẫn ngựa đi: “Ta đưa nàng ra khỏi thành.”

Cứ thế nắm tay nàng, Ly Nhượng chăm chú nhìn phía trước, nhìn bóng dáng nàng, khoe miệng lơ đãng cong lên.

“Ân Dung.” Ly Nhượng gọi một tiếng.

Ân Dung dừng chân, quay đầu nhìn lại: “Sao thế?”

Tịch dương hạ xuống, ánh sáng mờ nhạt phủ thêm lên người trước mặt một quang sáng ấm áp, khiến người ta khó kìm lòng mà nhìn ngắm.

Một khắc ấy, không biết vì sao, Ly Nhượng cảm thấy trái tim mình hình như rối loạn, trong nháy mắt có chút không biết phải làm sao.

Lòng bàn tay đỏ mồ hôi, Ly Nhượng mấp máy môi: “Ân Dung.”

“Ừ?” Nhìn Ly Nhựt, cảm thấy lúc này tựa hồ nàng có chút không giống bình thường.

Ly Nhựt cũng nhận ra mình bất thường, nàng chưa bao giờ lưu luyến không rời như thế, không rời đi, không rời. . .nàng như nhìn lại, cẩn thận đánh giá người trước mặt, chẳng lẽ mình không rời xa nàng sao?

“Trưởng công chúa, không còn sớm nữa.” Thấy Ly Nhựt nhìn mình chằm chằm không nói gì, Ân Dung có chút buồn cười nheo nheo lòng bàn tay Ly Nhựt, lại thấy ẩm ướt, khiến người ta không khỏi có chút buồn cười.

Chỉ là nụ cười còn chưa thành hình liền cảm giác được hai phiến môi ẩm áp ngăn chặn miệng mình.

Ân Dung kinh hãi, nhưng đến lúc lấy lại tinh thần thì đã sớm không kịp né tránh, cảm giác ẩm áp ẩm ướt khiến người ta không nhìn được thấy mình sắp hoà tan trong đó. Chỉ là ngoài ý muốn là, Ly Nhựt lần đầu trước đó còn hơi tò về kinh hoàng, nhưng lúc này lại lộ vẻ chủ động mà cường thế hơn, hơn nữa. . .

“Ngươi là của bản cung.” Triền miên qua đi, ánh mắt Ly Nhựt kiên định nhìn Ân Dung.

Ngươi là của ta, đừng mơ đào tẩu.

Ân Dung nheo mắt, nụ cười mềm nhẹ cơ hồ như khảm trên khuôn mặt, qua thật lâu sau mới nghe nàng nói: “Được.”

Ly Nhựt rốt cục sai bước trên ngựa, nàng ngồi trên đó, nhìn xuống Ân Dung, thản nhiên cười: “Chờ ta trở lại.”

“Ừ.” Ân Dung cầm dây cương trong tay đặt vào tay nàng: “Ta sẽ vẫn chờ nàng.”

Tịch dương, dần dần lặn xuống.

Ân Dung đứng đó, mắt nhìn cửa thành đóng lại từng chút một, mắt thấy mặt thân ảnh kia ngày càng xa.

“Cạch!” Cửa thành khép lại, ngay cả một khe hở cũng biến mất. Rốt cục cửa thành đóng kín, thị vệ chuẩn bị đổi ca thấy Ân Dung còn chưa đi, không khỏi có chút thổn thức nói: “Phò mã gia, người đã đứng đây suốt một ngày rồi, Trưởng công chúa đã ra khỏi thành, người còn đứng đây làm gì?”

Ân Dung cười không nói, hai người kia tự nhiên cũng không hỏi nhiều.

Khi tịch dương gần như lặn xuống phía chân trời, Ân Dung mới xoay người đi về phía phủ tướng quân.

Chờ nàng rời đi, đương nhiên phải đợi nàng trở về. Chỉ là ngẫm lại hành trình dài đằng đẵng liền đột nhiên có chút không rời, cũng không biết vì sao, chỉ là cứ muốn đứng ở chỗ cũ, cứ thế chờ.

Ly Nhựt ra khỏi thành đã trễ, dọc đường đi lúc nhanh lúc chậm, thật vất vả giữa trời đêm tối không lâu sau mới đến một trấn nhỏ ở cách đó mười dặm.

Thôn trấn lạnh lẽo vắng vẻ, không có người, Ly Nhựt dắt ngựa đi trên con đường đá, những ngôi sao sáng ngời, ngẩng đầu nhìn lên, trong đầu lại không tìm được nhớ tới bóng hình Ân Dung.

“A.” Bất giác nở nụ cười, Ly Nhựt dắt ngựa, bước nhanh vào một ngõ nhỏ, đi đến một căn nhà hơi có phần cũ nát.

Cửa của căn nhà kéo kẹt nửa mở nửa khép, Ly Nhựt đẩy một cái liền nghe thấy cánh cửa kia “ken két” kêu to vài tiếng rồi “phanh” một cái sụp đổ.

Đã xuống cấp đến vậy? Lần trước đến vẫn còn là một cánh cửa mới mà. Nghĩ thế, Ly Nhựt ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trong phòng ánh nến lay động, chỉ tay tay đẩy một cái cửa phòng liền mở, ánh đèn mờ nhạt hắt ra.

“Ai ah, lại cũng dám dỡ nhà của ta!” Người nọ trời sinh dáng cao lớn, gần như chiếm hết cả khung cửa, nhưng cổ tình giọng nói lại có chút nữ tính, khiến người ngoài nghe được đều cảm thấy có chút không thoải mái.

“Gia Cát Thuần, không biết vì sao cho dù đã quen biết người rất nhiều năm, nhưng mỗi lần nghe người nói chuyện ta đều muốn đánh người nhỉ?”

Thân ảnh người nọ hơi run lên, khiến cho chút ánh sáng le lói ít ỏi bị che kín: “Người không thích nghe, ta cầu người nghe chắc, đáng ghét!”

“Được rồi, người vẫn còn đang ăn à?” Ly Nhựt buộc ngựa dưới tàng cây, sau đó bước vội qua, đến gần chỉ thấy tên mập mập kia có chút chán ghét liếc xéo con ngựa đang cúi đầu ăn cỏ: “Đã sớm nói rằng nó không đều, là loại dị dạng mà người còn giữ nó.”

Ly Nhựt thoáng nhìn con ngựa, bắt đầu đi đi tới tới, tóm bà vai đầy thịt của hắn đẩy qua một bên để lộ cánh cửa, sau đó đi vào.

“Người ghét bỏ nó làm gì? Chẳng qua rằng không đều thôi, đã theo ta nhiều năm đến thế, đổi cái gì mà đổi.”

“Người không nghe lời ta nói, sớm muộn gì cũng chịu thiệt.” Gia Cát Thuần hừ lạnh một tiếng rồi đột ngột xoay người, thấy Ly Nhựt dĩ nhiên tự tiện ngồi ăn bánh bao mình mới hấp xong, không khỏi nổi trận lôi đình: “Này! Ta cho phép người ăn khi nào!”

“Trên thứ này đâu có viết tên của ngươi.” Ly Nhượng ngẩng đầu lên lại cắn một miếng: “Thế nào, bản cung ăn đó, ngươi muốn đánh bản cung hả?”

“A, ngươi ở trước mặt ta làm bộ cái gì? Trường công chúa thì giỏi lắm sao?” Đoạt lấy hai cái bánh bao còn lại, Gia Cát Thuần lập tức ăn.

“Không có gì giỏi lắm.” Nuốt bánh bao xuống, Ly Nhượng ngẩng đầu lên nghiêm túc nói: “Ta đến đúng hẹn, số được còn lại đâu?”

“Số được còn lại?” Gia Cát Thuần Thuần thực ăn nốt bánh bao, nhưn mảy nghi hoặc nói: “Được gì? Sao ta không biết?”

“Ngươi... giả ngọc cái gì.” Ly Nhượng thỉnh linh vung tay捏 Gia Cát Thuần một cái, thấy hán đầu đến hít khí lạnh liền không khỏi nở nụ cười: “Ngươi cũng đừng quên, đây là chuyện lúc trước ngươi đáp ứng ta.”

“Lúc trước ta đồng ý giúp ngươi làm ba việc, thứ nhất là dạy cho Hồng Hạnh y thuật, tiếp đó là cho ngươi được, một việc cuối cùng là được đã cho Thanh Oanh mấy ngày trước.” Gia Cát Thuần nói xong, đột nhiên nghĩ tới cái gì, có chút kỳ quái nhìn nhìn Ly Nhượng, sau lại nhìn phía sau nằng, thấy không có ai khác liền quai dị hỏi: “Phải rồi, Hồng Hạnh đâu?”

“Nằng... đã vào cung.”

“Vào cung? Ồ, có chuyện gì à.”

“Không.” Ly Nhượng cup mi mắt, do dự nói: “Nằng vào cung làm phi.”

“Vào cung làm phi?” Trên mặt Gia Cát Thuần thoáng hiện lên tia kinh ngạc, rồi đột nhiên cười khổ: “Được rồi được rồi, lại là kế hoạch của ngươi, đầu tiên là Thanh Oanh, sau đó là Hồng Hạnh.” Nói xong, hán chăm chú nhìn Ly Nhượng: “Ly Nhượng, ta thật sự rất ngạc nhiên, các nằng làm như thế vì ngươi, đã bao giờ ngươi thấy tự thẹn trong lòng chưa?”

“Quý...”

“A, Ly Nhượng, ngươi có tình cảm không? Các nằng đã đi theo ngươi nhiều năm đến thế, tình nghĩa sâu nặng, ngươi biết rõ trong hậu cung tràn ngập nguy cơ, Thanh Oanh đã bị tổn thương, ngươi nay lại có thể nhẫn tâm lại đưa Hồng Hạnh vào.”

“Ngươi thì biết cái gì?”

“Ta không biết.” Gia Cát Thuần tỏ vẻ không sao cả nhún vai: “Ta chỉ thấy đáng thương cho đồ đệ vừa mới có kia của mình thôi, không biết còn có thể tái kiến hay không.”

Có thể, nhất định có thể.

Ly Nhượng ngẩng đầu, liền nhìn thấy Gia Cát Thuần lấy một chiếc bình bạch ngọc từ bên trong một ngăn tủ cũ nát đưa tới trước mặt nằng: “Đây là số được còn lại, có thể ngăn đau đầu, chỉ là được này cộng với một số được trong thân thể được tích tụ nhiều năm từ số trà an thần kia, ăn vào chưa đầy một tháng sẽ không trị được mà chết.”

“Tốt.” Ly Nhượng đưa tay cầm bình bạch ngọc, nhưng cái bình lại không chút lay động, vì thế có chút kỳ quái ngẩng đầu lên: “Làm sao vậy?”

“Cừu hận nhiều năm đến thế, thật sự báo cừu xong sẽ buông hết thấy được sao?”

Buông? Từ “buông” này, đã bao lâu rồi Ly Nhượng không nghĩ tới?

Nằng chỉ biết cầm lấy, cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc buông bỏ.

Thái Hậu chết đi, nằng thật sự có thể tiêu tan oán hận sao?

Bát canh năm đó, người trong cung không ai nghe nói là Hoàng Thượng sai đưa canh cho Hoàng Hậu bao giờ, mà vị công công duy nhất biết chân tướng cũng đã chết. Nếu tất cả không phải do Hoàng Thượng bày mưu tính kế, vậy người có thể làm tất cả chỉ có thể là Thái Hậu hiện tại.

Ly Nhượng đã suy nghĩ thật lâu, phụ hoàng đối với mẫu hậu tình nghĩa rất nhạt, hán cũng không khiến phi tử mà hán thương yêu nhất tuần táng, kia lại sao có thể để mẫu hậu chôn cùng đây? Chẳng lẽ vì mẫu hậu là Hoàng Hậu? Việc này... ở trong tổ chế cũng không có tiền lệ, tuy rằng cũng có khả năng nhưng Ly Nhượng cũng vẫn cảm thấy khả năng là do Thái Hậu gây nên rất lớn. Sau đó —

“Ta đã nói với ngươi, thứ được kia rất đặc thù, cũng không phải người thường có thể lấy được.”

“Phải, ta đã tra rồi, là độc của Tây Vực.” Ly Nhượng cup mi mắt: “Bà ấy đến từ Tây Vực, chẳng lẽ còn giả được?”

“Tây Vực...” Hàng mi của Gia Cát Thuần khẽ run: “Quả thật khó có được.”

“Độc giống hệt như lúc trước ban tử cho một cung tỳ, chẳng lẽ, việc này còn có thể là giả?” Chuyện đó cũng tình cờ, nhớ ngày đó bởi vì cung tỳ kia tâm thuật bất chính, ý muốn câu dẫn Ly Túc, cho nên bị Thái Hậu sai người ban thưởng tử. Ly Nhượng khi đó vì để quên đồ ở chỗ Thái Hậu cho nên đi rồi lại quay lại, kết quả liền được chứng kiến một màn đó, cuối cùng còn nhặt được tấm khăn quyn sinh trên người cung tỳ kia lấy xuống.

Nàng chưa bao giờ ngờ, hương vị trên tấm khăn kia lại tương tự như hương vị trong ký ức của mình đến thế.

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới, từ tấm lụa đó thế nhưng lại tra ra được thì ra đó vốn là thứ Thái Hậu đã dùng để lau khoé miệng cung tỳ đó, rồi để lại.

Sau khi mẫu hậu uống hết bát canh ấy cũng từng lau miệng, mà chiếc khăn đó, nàng vẫn giữ tới giờ.

Gia Cát Thuần đã xác nhận qua, được trên hai miếng lụa căn bản giống nhau, như thế...không phải do Thái Hậu gây nên thì còn có thể là ai.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Của Trượng Công Chúa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Lấy Được Trở Về

Ly Nhượng nói với Ân Dung sẽ phải rời khỏi kinh thành 5 ngày, ở chỗ Gia Cát Thuần lấy được được là một ngày, sau đó Ly Nhượng thúc ngựa không dừng vó chạy về hướng khác.

“Chủ tử.” Trong một sơn cốc không biết tên, có một căn nhà trúc được che dấu ẩn sâu trong rừng rậm, Ly Nhượng vén tay áo, cẩn thận xem xét bờ câu.

Chỗ nuôi bò câu chuyên môn dùng để thu thập tình báo, kinh thành đông đúc phức tạp chỉ sợ gây ra nhiều chuyện, cho nên thiết lập chỗ huấn luyện bò câu trong ngọn núi này, che dấu bên trong rừng rậm, nhưng cũng rộng rãi thoải mái, cực kỳ tiện lợi.

“Thế nào, những ngày gần đây có tin tức gì?” Xem xét mấy lồng bò câu, Ly Nhượng tùy tay nắm một vốc thức ăn bỏ vào lồng, chợt nghe bò câu “cô cô” kêu một trận.

Người phía sau ôm quyền sổ lật xem: “Chủ tử để chúng ta theo dõi sát sao Thương Lương, người tới báo nói hần đã rời khỏi Giang Nam.”

“Rời khỏi Giang Nam?” Ly Nhượng cup mắt: “Đi đâu?”

“Hương bác, nhưng cụ thể ở đâu thì còn chưa thấy truyền lại.”

“Bò câu đã đến không sai biệt lắm tầm bảy ngày.” Ly Nhượng ngẫm nghĩ: “Nay hần hần sắp đến kinh thành rồi.”

“Sao chủ tử biết Thương Lương sẽ đến kinh thành?”

“A, hần sao...” Ly Nhượng xoa xoa thức ăn còn dính trên tay: “Ngoài kinh thành ra, hần còn có thể đi đâu?” Nói xong, tựa hồ nàng nghĩ tới cái gì: “Đúng rồi, mấy ngày hần ở Giang Nam rốt cuộc đã làm gì?”

“Thương Lương một đường không dừng đến trấn Khang Kiều, sau vẫn ở lại nơi ấy, hỏi thăm tin tức một người.”

“Ai?”

“Không rõ lắm, hần tựa hồ chỉ biết sinh thần bát tự, hỏi rất nhiều người, đều không hỏi được kết quả.”

Trần Khang Kiều.

Nghe nhắc tới, Ly Nhượng lại đột nhiên nghĩ tới chuyện cũ mà Ân Dung đã kể.

Nàng cũng từng đi qua nơi ấy, Ân Dung cũng từng đi qua, Thương Lương nay lại tới.

Ân Dung nói đi tìm người, Thương Lương cũng đi tìm người, chẳng lẽ...bọn họ tìm cùng một người?

Nghĩ thế, nỗi nghi ngờ trong lòng Ly Nhượng dâng trào.

Người bọn họ cùng tìm kiếm, sẽ là ai đây?

Trần Khang Kiều, nơi đó, khi trước rốt cuộc vì sao nàng đến?

Dùng sức nghĩ, nhưng trong đầu trống rỗng, căn bản nghĩ không ra. Những sự việc diễn ra từ rất lâu trước kia, thật sự là...

“Trần tiên sinh đâu?” Ly Nhượng đau đầu lấy tay dè lên thái dương.

“Đã lâu không có tin tức của bọn họ.” Người nọ lật lật quyển sổ trong tay, cuối cùng bắt đầu nói: “Từ khi bọn họ trở về từ Tang quốc liền không có tin tức.”

“Ồ.” Ly Nhượng tựa hồ nghĩ ra, lúc trước sư phụ và sư đệ đến Tang quốc, sau đó liền biến mất.

Vốn còn muốn biết hành tung của bọn họ, thả bỏ câu đến hỏi rõ chuyện năm đó ra sao, nay xem ra chỉ có tạm thời gác lại.

“Chỗ Giang Đỉnh Lam có tin tức gì không?”

“Tang quốc hết thấy vẫn thái bình, ngoài chuyện mới gần đây nữ hoàng thu nạp một vị nam sủng mới thì không có gì đặc biệt.”

“Ừ.” Ly Nhượng lên tiếng, bỗng nhiên cảm thấy đầu càng đau: “Hắc Ung, đỡ bản cung đi nghỉ ngơi.”

“Rõ.”

Ly Nhượng ngủ lại trong trúc lâu một lát, mơ mơ màng màng thiếp ngủ, trong mộng là phiến mỹ cảnh thủy sắc Giang Nam. Khi đó nàng một mình một người, ngay cả một tỷ nữ cũng không mang liền cầm theo chút ngân lượng ít ỏi ngồi xe ngựa tới Giang Nam.

Lúc nàng xuất hiện trước cửa Trầm phủ, Trầm Quân Hoa nhìn vẻ mặt chật vật của nàng, vẻ mặt kinh ngạc: “Nha đầu ngọc, sao ngươi lại tới đây một mình.”

Khi đó nàng mặt xám mày tro, mấy ngày qua không có cơm ăn no, đứng tại chỗ hai chân như nhũn ra, lúc chạm vào hai bàn tay ấm áp kia thì không chút do dự gục xuống: “Cứu cứu.”

Phải rồi, Trầm Quân Hoa là đệ đệ của mẫu hậu, khi còn trẻ đi chu du tứ phương, sau đó trở về Giang Nam buôn bán nhỏ, cũng coi như giàu có, bên cạnh có một tiểu đồ đệ tên A Man, tuổi nhỏ hơn Ly Nhượng nhiều. Khi Ly Nhượng đi, hẳn bắt quá chỉ là một tiểu hài tử vừa biết chạy thôi.

Mọi người chỉ biết Trầm Quân Hoa là một người làm ăn thích làm chút buôn bán nhỏ cùng thu thập vài món đồ hay ho, Ly Nhượng đi theo hẳn học được không ít, cũng là lúc ấy bắt đầu học được thu thập ngọc thạch gì đó. Trên thực tế, Trầm Quân Hoa đã đi qua rất nhiều nơi, cũng học được một chút công phu, mà một thân võ học trụ cột của Ly Nhượng cũng học từ hẳn.

“Ngươi là công chúa, tiếng ‘cứu cứu’ này để người hữu tâm nghe được cũng không tốt, cứ giống A Man, gọi ta là sư phụ đi.” Trầm Quân Hoa dặn dò Ly Nhượng, từ đó về sau nàng không gọi hẳn là “cứu cứu” nữa.

“Chủ tử.” Hắc ung đứng bên ngoài, áo choàng màu đen khiến hẳn như được bao phủ trong một mảnh bóng đêm.

“Làm sao vậy.”

“Bỏ câu vừa đưa tin đến, Thương Lương quả thật đi về hướng kinh thành, án cước trình mà xem thì hẳn sắp tới nơi.”

“Ừ, để người theo dõi hẳn cẩn thận một chút, nhớ rõ đừng để hẳn làm xằng làm bậy, đến lúc đó... lại khiến Giang Đỉnh Lam gặp rắc rối.” Nói xong, Ly Nhượng đứng dậy định uống chén trà, cũng không nghĩ hắc ung vẫn đứng đó không nhúc nhích, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

Hắc Ung trầm mặc hồi lâu, hẳn kỳ lạ như thế khiến Ly Nhượng không kìm được đặt chén trà xuống, chậm rãi đi qua.

“Làm sao vậy?”

“Là...” Hắc Ung không thích nói nhiều, Ly Nhượng đã quen với việc đó, chẳng qua chưa bao giờ thấy hẳn do dự như thế.

“Có chuyện gì, ngươi cứ nói thẳng đi.”

“Chỉ muốn hỏi một chút, Hồng Hạnh vẫn khỏe chứ?”

“Hồng Hạnh...” Ly Nhượng khựng lại: “Sao lại nhắc tới nàng?”

“Không có gì.” Hắc Ung trầm giọng đáp, sau đó liền không chút do dự xoay người, để lại một bóng đen rõ ràng trong màn đêm.

Hắc Ung hẳn...

Trước khi Hắc Ung tới đây, chỗ huấn luyện bò câu vầu do Cung Thúc và Hồng Hạnh thường xuyên tới để ý một chút, sau đó trên đường Ly Nhượng và Hồng Hạnh hỏi kinh nghiệm được Hắc Ung một thân bị trọng thương hấp hối.

“Chủ tử, trên người hẳn nơi nơi đều có thương tích, căn bản không có một chút thịt nguyên vẹn nào.” Giúp hẳn kiểm tra đơn giản một phen, Hồng Hạnh có chút khó hiểu nhìn về phía Ly Nhượng: “Chủ tử, làm sao bây giờ?”

“Cứu đi.” Ly Nhượng miễn cưỡng phát tay, nàng đánh giá cánh tay hẳn, trên cánh tay gầy phủ đầy vết tích của những vết thương cũ, bộ dạng thực khủng bố.

Đã trải qua chuyện gì mới khiến một thân đầy thương tích như thế?”

“Ngươi chiếu cố hần, bản cung đến chỗ sư phụ một chuyến.” Ly Nhượng cũng không muốn ở lại đây chậm trễ thời gian, muốn đi đến chỗ Gia Cát Thuần nhìn một cái, nên liền một mình đi.

Hắc Ứng có chút vướng bận với Hồng Hạnh chắc hẳn cũng vì nguyên do này.

Ly Nhượng uống một ngụm trà rồi một mình đến chỗ đựng bồ câu, tin tức được thu về từ các nơi, Hắc Ứng đều đã sao chép đặt trong thư phòng.

Đọc lại một lượt tin tức ngày trước, Ly Nhượng thán nhiên ở lại trúc lâu ngầy người hai ngày.

“Ta đi rồi, ngân lượng này ngươi cầm lấy.” Ly Nhượng dắt ngựa, cầm túi tiền trong tay đưa qua: “Tự chăm sóc chính mình đi.”

“Rõ.”

“Có gì muốn ta chuyển lời cho Hồng Hạnh không?” Ly Nhượng thử hỏi, lại nghe Hắc Ứng nói từng chữ: “Không có.”

Nếu không có, vậy coi như hết. Nghĩ thế, Ly Nhượng ngồi trên ngựa, đi về phía kinh thành.

Ly Nhượng đứng hẹn trở lại phủ Công chúa thì đã qua giờ Ngọ, vừa vào cửa liền nghe được Cung Thúc vui tươi hớn hở nói: “Chủ tử, sáng sớm Phò mã đã đến quý phủ chờ chủ tử.”

“Ân Dung.” Lòng Ly Nhượng ảm áp, bước nhanh vào, đến đại đường liền gặp được mặt thân ảnh đã hiện lên trong đầu kia.

Lần đầu tiên, Ly Nhượng cảm giác được lòng đặc biệt kiên định. Cảm giác khi rời đi có người chờ đợi, thật sự...

“Nàng đã trở lại.” Ân Dung cười đến thoải mái, nàng bước nhanh tới nắm tay Ly Nhượng: “Vừa lúc, ta mới làm đồ ăn, còn nóng hổi.”

“Nấu đồ ăn?”

“Mấy ngày nàng không ở đây, ta lại đi học, hẳn tốt hơn lần trước một chút.”

“Tốt hơn?” Đối với đánh giá này, Ly Nhượng vẫn giữ thái độ hoài nghi, thật sự khá hơn không? Vậy thế nào mà một con cá đang yên lành lại vẫn cháy khét như thế? Buông đuôi trong tay xuống, Ly Nhượng chỉ cảm thấy cười khổ cũng khó.

Ân Dung nhìn Ly Nhượng, có chút xấu hổ, nhưng vẫn cười: “Lần tới, lần tới nhất định sẽ tốt.”

“Ngươi nha, cũng không biết là ngươi quá ngốc hay là người dạy ngươi trù nghệ không tinh.” Súc miệng, Ly Nhượng mặt mày tươi cười: “Lần tới, để bản cung chỉ ngươi.”

“Được.”

Thấy Ly Nhượng có chút mệt mỏi, Ân Dung thực tự nhiên đi qua, hai tay đặt lên bả vai nàng xoa bóp.

Hai tay hữu lực, có chừng mực xoa nắn thật hoàn hảo.

“Ân Dung, vì sao ngươi lại đối xử với bản cung tốt như vậy?”

“Phải không?” Ân Dung nghĩ nghĩ: “Ta còn nghĩ chưa đủ tốt cơ, còn chưa làm được một bữa cơm vừa lòng cho Trượng công chúa ăn.”

“A, sẽ có cơ hội mà.”

Ly Nhượng nhìn phía trước, đôi tay đặt trên vai mình chân thật tồn tại, ảm áp hữu lực khiến người ta yên tâm, biết được có một người đứng phía sau mình, mà người này có thể khiến mình ngủ mà bỏ đi hết thấy phòng bị, cứ như thế an tâm ngồi.

Nàng nói, có cảm giác nàng còn đối xử với mình chưa đủ tốt. Có lẽ nàng tự thấy mình không tốt, hoặc là một chút tốt của nàng đối với mình đã là đủ rồi.

Sau giờ Ngọ, cứ thế lười nhác ngồi, Ly Nhượng mệt mỏi mấy ngày qua bất tri bất giác ngủ thiếp đi. Chờ đến khi tỉnh lại, Cung Thúc nói vì chuyện chiêu mộ cung nhân nên Ân Dung đã đi gặp Hoàng Thượng, nói nếu buổi tối rồi rồi có thể sẽ lại đây.

Ly Nhượng ngẫm nghĩ, liền mang theo được đến Đại Lý tự.

Trong Đại Lý tự, Thái Hậu đau đầu mắt nhắm, yên lặng tụng kinh muốn giảm bớt thống khổ, nhưng tựa hồ cũng không cải thiện nửa phần.

“Ngươi đã về.” Mở mắt ra, Thái Hậu như đã trải qua vô số năm tháng, gian nan mở miệng.

Ly Nhượng lên tiếng, lại gần: “Thái Hậu vất vả, Ly Nhượng mang được về đây.” Nói xong cầm bình bạch ngọc trong tay đưa cho cung nhân bên cạnh.

Cung nhân thử được xong, liền dưới sự thúc giục của Thái Hậu cầm đưa qua, vội vàng dùng.

Qua thật lâu, chỉ thấy hai hàng lông mày nhũn chặt của Thái Hậu rốt cũng giãn ra, hai tròng mắt vốn trống rỗng của trở nên sáng ngời: “Tốt hơn nhiều.”

Nghe nói thế, Ly Nhượng tự nhiên nở nụ cười: “Thái Hậu an khang thì tốt.”

“Người cũng có tâm.” Chịu đủ biết bao nhiêu ngày đau đầu dày vò rốt cục cũng giảm bớt, Thái Hậu vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên tay Ly Nhượng: “Bao nhiêu ngày rồi, chắc hẳn mệt chết phải không.”

“Thân thể Thái Hậu khó chịu, Ly Nhượng cũng sẽ không vui vẻ, nay Thái Hậu hết bệnh rồi, Ly Nhượng có mệt cũng đáng giá.”

Thái Hậu vui vẻ, hỏi Ly Nhượng chuyện bệnh hồi trong cung, Ly Nhượng trả lời chi tiết, Thái Hậu cũng lộ ra khuôn mặt u sầu.

“Thái Hậu không cần bận lòng, Hoàng Thượng sẽ xử lý ổn thỏa việc này.”

“Có người ở đây, sao ai gia có thể lo lắng được.” Con đầu đầu đáng kể khiến Thái Hậu không thể tập trung suy nghĩ, nay tỉnh táo lại, liền vuốt ve bàn tay Ly Nhượng: “Mấy ngày nữa Ly Nhượng sẽ thành hôn phải không.”

“Dạ phải.”

“Còn phủ Đại tướng quân thì sao?”

“Còn chưa về kịp để qua đó.”

“A, hay là người cứ về nhìn một cái trước đi, khí phách của phủ Trưởng công chúa cũng không thể thiếu được.” Thái Hậu tràn đầy thương tiếc nhìn Ly Nhượng, ánh mắt kia như thể đang nhìn hài tử của mình, khiến người ta cảm giác như thấy ảo giác.

“Thái Hậu!” Trong khoảnh khắc lòng xẹt qua một tia dao động, Ly Nhượng cất tiếng: “Ly Nhượng còn có việc, xin về trước.”

Thái Hậu cười gật gật đầu: “Đi đi, ai gia đã hết đau đầu, cũng nên niệm hết kinh thư.”

Thái Hậu đề cập đến phủ Đại tướng quân khiến Ly Nhượng đột nhiên nhớ ra, trước ngày thành thân tựa hồ quả thực hẳn nên đi qua nhìn xem.

Đại tướng quân đang ở biên ngoại, không thể tùy ý rời đi, dù Ân Dung thành thân cũng không có biện pháp hồi kinh, cho nên mọi chuyện trong phủ Đại tướng quân đều do Lâm thị xử lý, lúc Ly Nhượng đến liền nhìn thấy Lâm thị đứng trước cửa nhìn bọn hạ nhân đem đèn lồng đỏ treo trên cửa phủ.

“Trưởng công chúa.” Lâm thị thấy Ly Nhượng đến không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn, vội hành lễ.

“Miễn lễ.” Ly Nhượng nhìn phủ Đại tướng quân, người đến người đi, tựa hồ cực kỳ náo nhiệt, chỉ là nhìn trên mặt Lâm thị không có nửa điểm vui mừng, Ly Nhượng cười nói: “Bản cung tới nhìn một cái, Ân Dung đã trở lại chưa?”

“Tiểu Hi, thiếu gia đã trở lại chưa?” Lâm thị vừa nói xong, một gã tiểu tư bên cạnh lập tức chạy lại, cúi đầu khom lưng nói: “Vừa trở về.”

Lâm thị nhìn Ly Nhượng, cũng không nói gì, dáng vẻ lạnh nhạt, nói với gã tiểu tư: “Vội đưa Trưởng công chúa đi gặp thiếu gia.”

Ly Nhượng đi được hai bước liền nhìn không được quay đầu liếc Lâm thị một cái, dáng vẻ Lâm thị bình thường, không hề xuất chúng, thần sắc lạnh nhạt tựa hồ đầy lòng tâm sự, thấy thế nào cũng có chút kỳ quái.

“Thiếu gia ở ngay bên trong.”

Phủ Đại tướng quân đương nhiên không so được với phủ Trưởng công chúa, nhưng Ly Nhượng cũng không ngờ Ân Dung thế nhưng lại ở trong một viện nhỏ như thế. Ly Nhượng tiến lên trước, gã tiểu tư kia đã thông báo: “Thiếu gia, Trưởng công chúa đến tìm thiếu gia.”

Chỉ nghe bên trong truyền ra một tiếng “ừ”, sau một lúc lâu, cánh cửa phòng đóng chặt được mở ra.

Ân Dung thay một thân trường sam màu tím đỏ, thấy Ly Nhượng liền có chút bất ngờ: “Trưởng công chúa sao lại đến đây? Ta vốn định đổi xiêm y rồi sẽ đến quý phủ của Trưởng công chúa.”

“Không có gì, mới từ Đại Lý tự về, nghĩ muốn tới đây nhìn một cái.” Ly Nhượng nói vân đạm phong khinh: “Người và ta đều sắp thành thân mà còn chưa đến đây nhìn lần nào thì cũng không hợp cấp bậc lễ nghĩa.”

“Vây...” Ân Dung liếc gã tiểu tư một cái: “Được rồi, người lui xuống đi.”

Đội người nọ đi xa, trong căn tiểu viện không lớn lắm liền chỉ còn Ly Nhượng và Ân Dung, bốn mắt nhìn nhau cười.

“Nương của người đâu?” Ly Nhượng mở miệng trước.

“Chắc ở Phật đường.”

Vương thị cứ lẩm bẩm suốt, từ sau khi biết Ân Dung sẽ thành thân liền như thế, mọi người chỉ cảm thấy nàng là vì biết nhi tử của mình vợ được hoàng thân quốc thích, cho nên cảm tạ lão thiên gia ân trạch, cho nên ngày ngày quỳ trước mặt Phật tổ tụng kinh bái phật, lại không biết Vương thị tính nhát gan, mặc dù Ân Dung không ngừng trấn an, nhưng trong lòng nàng vẫn sợ hãi, quỳ dưới chân Phật tổ cũng chỉ cầu đừng để sự việc bại lộ, liên lụy đến mình.

“Nương!”

Vương thị ngẩng đầu thấy là Ân Dung, trên mặt vốn không có biểu tình gì đột nhiên xẹt qua một tia hoảng sợ: “Ngươi đi mau! Đừng nói chuyện với ta, còn gấp ta làm gì!”

“Nương, việc này chính là do Hoàng thượng tứ hôn, sao người nói không cưới là không cưới được!”

“Vậy ngươi cưới đi! Cưới đi!” Vương thị không khỏi cúi đầu nhìn bàn tay Ân Dung đang chuẩn bị đỡ nàng dậy ra: “Nếu ta sớm biết có ngày hôm nay thì đã đẩy luôn ngươi xuống sông, để ngươi chôn cùng ca ca ngươi rồi! Làm sao lại khổ sở đợi đến hôm nay, để tánh mạng người một nhà đều phải dâng lên!”

“Nương,” Ân Dung có chút bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Ly Nhượng đứng phía sau. Những lời này, nàng không muốn bị người kia nghe được.

“Nương, đừng nói nữa.” Ân Dung có chút bức bối, nhưng cũng không nổi giận, chỉ nhẹ nhàng khuyên bảo: “Trường công chúa đến đây, nương người vẫn là —”

“Cái gì! Trường công chúa!” Vương thị như thể nghe được cái gì khiến người ta sợ hãi, hoảng sợ vạn phần trừng lớn hai mắt, lập tức bật dậy.

Ly Nhượng mỉm cười, chậm rãi đi ra từ phía sau Ân Dung.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Của Trường Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

“Trường công chúa đến quý phủ dùng bữa mà lại không kịp chuẩn bị gì.” Lâm thị ngồi đó, mặt không chút thay đổi nhìn thoáng qua Ân Dung, sau đó chuyển hướng lại nhìn về phía Ly Nhượng: “Mong Trường công chúa thứ lỗi, chớ trách cứ.”

“Không sao.” Ngay cả thứ Ân Dung làm nàng còn có thể ăn, những món ăn bình thường này sao không thể ăn được? Nghĩ thế, Ly Nhượng nhìn thoáng qua Ân Dung, đôi mắt ẩn ý cười, mà người kia tựa hồ hiểu được ý tứ của nàng: “Động đũa đi.”

Trong phủ Đại tướng quân rất ít người, tuy Đại tướng quân cưới ba vị phu nhân, nhưng rốt cuộc cũng chỉ có hai người con nối dõi là Ân Cù và Ân Dung. Nghe nói trước đây trong phủ tướng quân cũng không thái bình như thế, chỉ là từ sau khi tam phu nhân đâm đầu xuống giếng tự tử, mọi người đều nói nàng bị Lâm thị bức bách nên mới tự sát, mưa rền gió dữ truyền tai hơn nửa tháng, sau đó Lâm thị cũng im hơi lặng tiếng, một mình ở phủ Đại tướng quân, thường thường có lộ diện thì nếu không phải trong chùa thì cũng là trên đường đến chùa, mà nương của Ân Dung – Vương thị khi trước thường gây loạn, nhưng âm thầm yên ổn như thế cũng khiến phủ Đại tướng quân không khí trầm lắng có thêm chút sinh khí.

Ngồi đó ăn cơm, Ly Nhượng liếc Lâm thị một cái, nàng ngồi ngay ngắn đằng kia, nhìn không chớp mắt, bộ dáng nghiêm trang. Vốn định nói với Ân Dung gì đó, nhưng Ly Nhượng cứ cảm thấy là lạ, nên ngay cả mở miệng cũng lười.

Vương thị ngồi tại chỗ, đôi mắt nhìn chằm chằm Ly Nhượng không rời, nhìn đến mức Ly Nhượng thật sự có chút mất tự nhiên, Ly Nhượng lạnh mắt liếc qua, Vương thị liền có chút khiếp đảm xoay đầu đi.

Bữa cơm này, Ly Nhượng ăn đặc biệt vô vị.

Vốn tưởng đến phủ Đại tướng quân nhìn xem sao, gặp gỡ mọi người, nhưng không ngờ lại thế. Xung quanh cái bàn to là vậy chỉ có bốn người ít ỏi ngồi, không nói một lời, quả thật có chút nặng nề.

Bất quá...

Ly Nhượng quay qua thoáng nhìn Ân Dung, không biết vì sao mỗi lần Ly Nhượng nhìn về phía nàng, nàng luôn thực đứng díp cũng nhìn mình.

Bốn mắt nhìn nhau, khoé môi yên lặng cong lên.

Mặc dù có chút nặng nề, nhưng tốt xấu gì cũng có người ở bên, không giống trước kia, làm gì cũng chỉ có một mình.

“Thiếu gia.” Gã tiểu tư tên tiểu Hi kia trở về đúng lúc mọi người đang dùng bữa, vội vã mở miệng gọi Ân Dung.

“Ừ?”

“Thứ lần trước thiếu gia muốn ta đi đặt đã có, trong điểm truyền đến, nói là –”

Tiểu Hi còn chưa nói hết, Ân Dung đã ngắt lời: “Được rồi, để ta tự mình đi lấy.”

Nghe thế, tiểu Hi tựa hồ đã quen thói, cười cười quay đi.

Đợi đến khi hắn đi rồi, mãi đến lúc xác định sẽ không bị người khác nghe được cuộc đối thoại, Ly Nhượng mới lên tiếng: “Ngươi cứ để tiểu tư trong nhà tùy tiện thế sao?” Nàng mắt nhìn lên, đáng vẻ Ân Dung rất thoải mái: “Đáng vẻ đó của hắn rõ ràng là muốn đi ra ngoài chơi, không muốn làm việc, vậy mà ngươi còn cố tình để hắn tùy ý.”

“Quên đi, đã quen rồi.” Ân Dung tỏ vẻ không sao cả lắc lắc đầu: “Đi thôi, vừa lúc thứ kia cũng là đưa cho nàng.”

“A.” Đi bên cạnh Ân Dung, như thể luôn không nhịn được cười rộ lên. Nghĩ thế, Ly Nhượng lại không khỏi nhếch môi cười: “À phải, nương của ngươi –”

“À, bà ấy chỉ là có đôi khi không tinh táo cho lắm.” Ân Dung nói phong đạm vân khinh: “Nàng cũng đừng đem những lời bà nói hôm nay để trong lòng, bà cũng vô tâm thôi.”

Ly Nhượng lắc lắc đầu, lời của Vương thị nói thật ra cũng chẳng đụng chạm gì mình, chỉ là lời của bà...

“Nếu ta sớm biết có ngày hôm nay thì đã đẩy ngươi xuống sông, để ngươi chôn cùng ca ca thì tốt hơn! Làm sao phải khổ sở đợi đến hôm nay, để tánh mạng cả nhà đều phải dang dở!”

Ly Nhượng không nhìn thấy bộ dáng Vương thị khi nói, nàng không biết bà dùng tư thái nào để nói những lời đó, nàng càng không biết người trước mặt sao có thể tỏ vẻ lạnh nhạt như thế trước những lời đó.

“Làm sao vậy?” Thấy Ly Nhượng vẫn nhìn mình không nói gì, Ân Dung có chút khó hiểu hỏi: “Có chuyện gì kỳ quái lắm à?”

“Không có gì.” Ly Nhượng cup môi, nàng không muốn nói thì cần gì phải nhắc tới? Nói xong liền vươn tay chủ động khoác tay Ân Dung: “Đi thôi.”

Hoàng hôn qua đi, chợ đêm mới bắt đầu, trên đường người đến người đi, Ân Dung nắm tay Ly Nhượng, cười: “Đừng để lạc.”

“A.” Nàng coi mình là hải tử chắc?

Ân Dung lôi kéo Ly Nhượng, chạy giữa dòng người, lòng bàn tay ấm áp, ấm áp đến mức khiến Ly Nhượng trong khoảnh khắc cảm thấy chỉ cần cứ tiếp tục như vậy, nàng có thể không để ý nguyên do, không hỏi mục đích mà cứ thế cùng nàng bước đi.

“Đến đây.” Nghiêng chân trước lâu, Ân Dung quay đầu nhìn Ly Nhượng, chỉ thấy nàng vẫn còn ngây ngô cười, vẻ mặt kia khiến mình cũng cười theo. Thấy nàng không lắng nghe, Ân Dung liền siết chặt tay Ly Nhượng, lại nói: “Tới đây.”

“À.” Ly Nhượng lấy lại tinh thần, đột nhiên ý thức được mình hơi quá, liền có chút ngượng ngùng nghiêng đầu đi, nhưng mà...

Vì cái gì lại xấu hổ như thế? Làm vậy chẳng giống tính tình của nàng chút nào.

Nghĩ vậy, Ly Nhượng liền xoay lại, thẳng tắp nhìn vào Ân Dung, ánh mắt kiên định nói: “Đi, vào thôi.”

Thu động tác nho nhỏ đó của Ly Nhượng vào mắt, Ân Dung cũng không để ý: “Ừ” một tiếng liền kéo Ly Nhượng đi vào.

Vào lâu, Ly Nhượng mới phát hiện ra là một cửa hiệu bán ngọc thạch, mặt tiền cửa hàng không lớn, đồ bày bán cũng không nhiều, nhưng lão bản cũng thập phần ân cần. Cửa tiệm này Ly Nhượng biết, lúc mới hồi kinh nàng cũng từng có lần chạy khắp các cửa hàng ngọc thạch muốn tìm ngọc tốt, nhưng rốt cuộc không có thu hoạch, vì thế cũng từ bỏ. Cửa tiệm này Ly Nhượng cũng từng tới, lão bản là người Tây Nam, hàng hoá trong tay đều là thượng phẩm, nhưng cách hàng cao cấp vẫn có một khoảng cách.

Tiểu Hi kia nói đồ gì đó mà Ân Dung đặt đã tới, cũng không biết Ân Dung đặt cái gì.

Ly Nhượng nhìn sườn mặt của Ân Dung, cho dù đã rất quen thuộc, nhưng Ly Nhượng vẫn cảm thấy sườn mặt của Ân Dung đặt biệt mê người, cái loại mê người này...

“Đây là đồ công tử muốn, công tử nhìn một cái xem có vừa lòng không?” Lão bản nói xong liền không biết từ đâu lấy ra một cái hộp gấm đặt trước mặt Ân Dung.

“Nàng tới mở ra đi.” Ân Dung kéo Ly Nhượng: “Nàng nhìn xem thích không.”

Ly Nhượng vén tay áo, thật cẩn thận mở hộp ra: “Ngươi làm gì thế, ta đều –” Ly Nhượng nhìn thứ trong hộp gấm, đột nhiên sững sờ ở đó.

Đó là một cây trầm hình thức rất đơn giản, thân mình làm từ gỗ lim màu tối, mặt trên có khắc một chút hoa văn đơn giản, trên đầu có khảm một hạt châu nho nhỏ xanh biếc.

Lại nói, cây trầm này căn bản không đáng giá tiền.

Chỉ là...

“Ngươi...” Ly Nhượng có chút không thể tin được nhìn Ân Dung: “Sao ngươi lại...”

“Năm đó khi nhìn thấy nàng ở trấn Khang Kiều, nàng đã đeo cây trầm này.” Cười cầm cây trầm đó lên, cài lên giúp Ly Nhượng: “Lúc ấy ta thấy nàng hình như cực kỳ nâng niu cây trầm này, nhưng lần trước lại không thấy nó trong hộp đựng trang sức của nàng, nghĩ không biết có phải nàng làm mất không, cho nên dựa theo trí nhớ vẽ một bản vẽ để bọn họ làm.”

“Đã đánh mất.” Ly Nhượng có chút cảm khái: “Đó vốn là cây trầm mà mẫu hậu làm cho ta khi người nhàn rồi, từ sau khi rời khỏi cung ta vẫn mang theo người, nhưng có một lần xuất môn cũng không biết có phải va chạm ở đâu không, tóm lại đã đánh mất.” Ly Nhượng nói một hơi, có chút luyến tiếc không nỡ lấy cây trầm xuống cầm trong tay.

Tuy không phải cùng một cái, nhưng cầm trong tay, nhìn như vậy, cả hình thức lẫn hoa văn đều tương tự, cảm giác mất đi rồi lại lấy lại được khiến Ly Nhượng cảm giác một góc trái tim bỗng dưng ấm lên.

“Ai da, vị công tử này quả thật yêu thương nương tử của mình.” Chương quý nhìn bọn họ, đoán ý nói đùa: “Cô nương không biết đâu, vì cây trầm này, công tử đã chạy đi chạy lại mấy lần đó.”

Ly Nhượng ngẩng đầu nhìn Ân Dung: “Cảm ơn.”

“Nói gì ngốc thế.” Ân Dung nắm lấy tay Ly Nhượng, nói với lão bản mấy câu rồi kéo nàng ra ngoài.

Xuyên qua chợ, hai người chậm rãi đi về phía phủ công chúa.

“Đã nhiều năm đến vậy, thế nhưng ngươi vẫn nhớ rõ.” Nhìn bóng hai người in trên nền đất, Ly Nhượng nhẹ giọng nói.

“Là kí ức quá khắc sâu thôi.” Ân Dung nói đơn giản, nhưng đã qua nhiều năm đến thế, người nào có thể đem cả hoa văn lẫn ánh sáng của hạt châu khảm trên cây trầm đều khắc ghi trong tâm khảm đây?

Trầm mặc đi được vài bước, Ân Dung đột nhiên giật giật ngón tay, Ly Nhượng giật mình, có chút kỳ quái ngẩng đầu lên, nhìn qua.

“Lần trước, Trương công chúa hỏi ta vì sao lại hôn nàng.” Ân Dung nghiêm túc nói: “Hiện tại Trương công chúa còn muốn biết đáp án không?”

“Ngươi nói đi.” Việc này nàng đã sớm quên rồi.

“Lúc ấy hôn, đương nhiên là vì ngay lúc đó Trương công chúa rất đẹp.” Ân Dung nhớ lại tình cảnh ngày đó, Ly Nhượng đứng trước mặt mình, hồng y pháp phối, như một đoàn hoa diễm nở rộ.

Mỗi cái nhăn mày, mỗi một nụ cười của nàng đã sớm khắc sâu trong tâm trí từ năm đó, đã qua nhiều năm đến thế, khó được một lần nhìn gần nàng như vậy, cảm nhận được nàng ở gần sát bên, gần đến thế...

Nhìn dung nhan của nàng, trong đầu liền xoay vần biết bao cảm khái, sau đó cứ như vậy trong một cái chớp mắt không chút do dự, không hề nghĩ ngợi liền cúi đầu.

Nếu phải nói thì, nàng thật sự chờ đợi ngày này rất nhiều năm rồi.

“Trương công chúa sẽ để vị thần một mực canh giữ bên người Trương công chúa chứ?” Khi nói, Ân Dung đã vươn tay ôm Ly Nhượng vào lòng, cảm thụ được hơi ấm của nàng, cảm nhận được sự tồn tại của nàng.

“Ân Dung.”

“Vị thần, thăm nghĩ một mực ở bên cạnh Trương công chúa.” Nàng thì thầm.

“Được.” Ly Nhượng chỉ cảm thấy cánh tay đang ôm lấy mình đột nhiên siết chặt, vì thế có chút khó hiểu vỗ vỗ Ân Dung, nhưng Ân Dung lại trầm mặc thật lâu.

“Ân Dung.”

“Ừ?”

“Ngươi làm sao vậy?”

“Chỉ là cảm thấy lúc ôm Trưởng công chúa, cảm thấy thực kiên định.”

Kiên định, đây cũng là cảm giác trong lòng Ly Nhượng. Người trước mặt là người duy nhất nàng nguyện ý dựa vào, cũng có thể dựa vào.

Có thể chứ?

Hắn là có thể.

Một tia do dự trong đầu khiến Ly Nhượng đột nhiên thanh tỉnh, chỉ nghe Ân Dung nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Bất luận thế nào, ta nhất định sẽ ở bên cạnh nàng, vĩnh viễn ở bên nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Của Trưởng Công Chúa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Nói xong, Ân Dung buông lỏng vòng tay, hai tay đặt lên vai Ly Nhượng, đặc biệt chăm chú nhìn nàng: “Ta sẽ mãi ở bên nàng.”

Nếu nói năm đó là lời nàng nói đã cổ vũ mình, như vậy nay liền để mình chờ đợi nàng đi.

Ly Nhượng nhìn Ân Dung chăm chú, trên mặt của nàng không có nhiều cảm xúc cho lắm, chỉ là đôi mắt phá lệ sáng ngời, sáng đến mức khiến Ly Nhượng tưởng chừng đui mù.

“Được.” Bỏ qua tia bắn khoắn chợt loé qua, Ly Nhượng cười gật gật đầu.

Ân Dung, ta tin ngươi!

Một thân hồng trang, Ân Dung cười trên con ngựa cao to, mang theo một đám người đi đến phủ Trưởng công chúa.

“Ai nha, người nhìn xem Ân Dung công tử quả nhiên tuấn tú!”

“Đúng vậy, Trưởng công chúa cũng thật tinh mắt.”

Dọc đường đi, đám người vây xem xô đẩy nhau, đàm luận với nhau, Ân Dung chỉ cười không nói, mà lúc này thoáng hiện lên một mặt thủy lục sắc thân ảnh trong đám đông, bóng người có chút quen thuộc, chỉ là còn chưa chờ Ân Dung kịp phản ứng đó là ai, mặt thân ảnh kia đã xuyên qua mọi người, xuất hiện trước mặt nàng, cánh tay giang ra, lập tức ngăn đón đường đi của nàng.

Ân Dung kéo cương dừng ngựa, cúi đầu nhìn người phía trước, sự xuất hiện của nàng cũng không khiến người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

“Ngươi tới làm gì?” Ý cười nhàn nhạt vừa rồi lặng yên biến mất, mặt Ân Dung không chút thay đổi nhìn người nọ, mà trong ngữ khí cũng tràn đầy bất đắc dĩ.

“Tôi tìm huynh.” Tô Vân Nhi tiều tụy đi rất nhiều, nàng quật cường đứng đó, đôi mắt nhìn Ân Dung chăm chú: “Ta vẫn chưa từ bỏ ý định!”

“Đừng làm loạn nữa, mau trở về đi.” Ân Dung bất đắc dĩ đánh mắt cho gã tiểu tử bên cạnh, tiểu Hi nhìn thấy liền tiến lên kéo Tô Vân Nhi ra, nhưng Tô Vân Nhi mạnh mẽ điều ngoa, làm sao có thể dễ dàng thuận theo rồi đi như thế.

“Ân Dung, nếu ta thật sự nguyện ý làm thiếp, huynh có thể hay không—”

“Tô Vân Nhi!” Không đợi Tô Vân Nhi nói hết lời, Ân Dung đã lập tức lớn tiếng cắt ngang: “Ngươi nói nhầm gì thế!” Đường đường là một tiểu thư khuê các lại đứng trước đám đông nói mình sẽ làm thiếp người khác, đây không chỉ là chuyện làm bại hoại thanh danh của mình, mà còn bôi đen gia tộc nàng.

Phụ thân và Tô tướng quân là bằng hữu tốt của nhau, Ân Dung đương nhiên không hy vọng hai nhà sẽ vì nàng và Tô Vân Nhi mà có khúc mắc, khiến cả hai không vui.

Nhìn bộ dáng Tô Vân Nhi là chẳng chực khóc nhưng lại ra vẻ kiên cường, Ân Dung chung quy không đành lòng, nói: “Vân Nhi, nếu ngươi nguyện làm muội muội của ta, ta vẫn sẽ thương yêu ngươi như ngày xưa, chỉ là nếu ngươi không muốn thì giữa ta và ngươi tốt nhất không cần có liên quan gì nữa.”

“Ân Dung ca ca...” Tô Vân Nhi cảm thấy ủy khuất, nàng đầy người ngạo khí, nàng cũng không cam tâm làm thiếp, nhưng nàng không nỡ. Nàng nghĩ

mình buông bỏ tôn nghiêm, buông bỏ hết thảy là có thể đứng bên cạnh hắn, nhưng mà...: “Vi sao?”

Vi sao lại nói những lời tàn nhẫn như thế, vì sao phải nhất định tuyệt tình đến vậy?

Trong mắt Ân Dung, Tô Vân Nhi chỉ là một hài tử mà thôi. Lúc ấy nàng dẫn theo hạ nhân ra khỏi thành đập thanh, không biết tốt xấu đi một con đường nhỏ, nói là muốn mạo hiểm, không ngờ lại gặp phải kẻ bất cốc. Khi đó Ân Dung vì muốn chạy về kinh thành mà lựa chọn con đường nhỏ đó, cho nên gặp gỡ bọn họ, cứu bọn họ khỏi tay kẻ xấu. Chỉ là không ai nghĩ, Tô Vân Nhi lại vì thế mà mê luyến Ân Dung, chỉ cần nơi Ân Dung xuất hiện thì tất sẽ xuất hiện bóng dáng Tô Vân Nhi.

“Tiểu Hi, đưa Tô tiểu thư về phủ.” Thấy Tô Vân Nhi bất động, Ân Dung chỉ đành quát tiểu Hi.

Tiểu Hi khó xử, Ân Dung thường ngày rất ít khi tức giận, nhưng Tô tiểu thư hẳn cũng không dám trêu vào, trong nhất thời lâm vào tình thế khó xử.

“Còn không đưa Tô tiểu thư đi!” Thấy tiểu Hi bất động, Ân Dung lại quát, chỉ là lần này nói xong, người vẫn đứng lặng ở đằng kia bắt đầu cử động.

“Không cần.” Tô Vân Nhi cúi đầu, vô lực hít một hơi, sau đó im lặng không lên tiếng xoay người, đi vào đám đông.

Ân Dung lòng khẽ động, nhưng chỉ để tiểu Hi đuổi theo xem sao, chớ để nàng gặp chuyện gì. Sau đó quay lại, nói với đội ngũ rước dâu đã đợi hồi lâu: “Giờ lành sắp đến, mọi người đi nhanh một chút.”

Ân Dung tay cầm dây cương, hai chân kẹp bụng ngựa, đi về phía phủ Công chúa.

“Giờ lành đến!” Ly Nhượng như trước một thân hồng y, chỉ là trên đầu đội mũ phượng, tay cầm nến đỏ, trên khuôn mặt mộc mạc hơi ửng hồng.

“Ân Dung, ngươi có biết hôm nay bản cung dậy sớm bao nhiêu không?” Ly Nhượng chưa bao giờ nghĩ tới, việc cưới xin lại rườm rà như thế, trời còn tối đã bị một đám ma ma gọi dậy, không phải dặn dò cái này thì là chuẩn bị cái kia, thực có chút phiền phức.

“Không biết.”

Cử hành lễ xong, mọi người đưa các nàng vào tân phòng, ngày Trưởng công chúa thành thân đương nhiên không ai dám đến trêu chọc đôi tân nương, vì thế Ly Nhượng ngồi ngay ngắn trước gương đồng, Ân Dung đứng sau nàng, thật cẩn thận giúp nàng lấy mũ phượng trên đầu xuống.

“Aish, đau!”

Ân Dung cũng không rảnh mấy thứ vụn vặt này, cho dù đã rất cẩn thận, nhưng khó tránh khỏi kéo đứt mấy sợi tóc của Ly Nhượng. Ly Nhượng rên lên, Ân Dung khựng lại, qua thật lâu sau mới dám tiếp tục.

“Phải rồi, ngươi còn phải ra ngoài cảm ơn tân khách.” Bỏ đi mấy thứ linh tinh trên đầu, Ly Nhượng chỉ cảm thấy đầu nhẹ hẫng, tức thì thoải mái hơn nhiều: “Ngươi nghỉ một lát rồi hãy đi.” Xoay đầu, nhìn Ân Dung hai mắt sáng ngời nhìn mình, Ly Nhượng nhướn mi cười: “Nhìn chăm chăm ta làm gì?”

“Đẹp quá.”

Ly Nhượng đánh giá Ân Dung: “Qua mấy ngày nữa, ta cũng sẽ điểm trang cho ngươi.”

“Không được, không...” Không quen.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Ân Dung vẫn sửa lời: “Được.”

Để cho nàng giúp mình đi, vô luận thế nào cũng đều vui vẻ.

Ân Dung không nghĩ ngợi được bao lâu đã bị kêu ra ngoài, dựa theo cấp bậc lễ nghĩa, tạ ơn từng tân khách, đơn giản nói chúc mừng, sau đó uống chút rượu.

“Ân Dung công tử thật có phúc.” Rượu được một tuần, Ân Dung có chút mệt mỏi ngồi một bên, lại đột nhiên nhìn thấy một chiếc chén bạch ngọc giờ trước mặt mình. Ân Dung ngẩng đầu nhìn qua, lại thấy Tô Vân Nhi hai mắt ửng đỏ nhưng vẫn mỉm cười đứng đó.

“Ngươi...”

“Ân Dung công tử không cần lo lắng.” Tô Vân Nhi vội vàng ngắt lời hắn: “Ta bắt quá lại đây uống chén rượu mừng mà thôi.” Nói xong liền tự uống cạn chén rượu của mình.

Ân Dung sững sờ lúc này không thể không uống, vì thế chỉ đành nhận lấy. Ngửa đầu uống hết, Ân Dung đặt chén không lên bàn, nàng vốn tưởng Tô Vân Nhi sẽ nói gì đó, nhưng không ngờ người kia thế nhưng lại xoay người đi rồi, để lại một bóng lưng quật cường, kiên định, giống như Tô Vân Nhi mà nàng vẫn biết.

Yến hội kéo dài mãi đến khi trời tối, Ân Dung uống hết ba tuần rượu đã sớm có chút choáng váng, cuối cùng nhờ mọi người đỡ đi tới hậu viện. Trên đường liền nhìn thấy Cung Thúc mặt ửng hồng vì say ngồi chỗ ngoặt nơi hành lang, ôm bình rượu si ngốc ngồi, phủ Trưởng Công chúa chưa bao giờ nóng nhiệt đến thế.

Ân Dung nghiêng ngả lão đảo đến trước cửa, đẩy cửa ra, người bên ngoài muốn đỡ nàng vào, nhưng lại bị nàng ngăn cản.

“Một mình ta là được.” Nói xong Ân Dung liền khép cửa lại, đi vào buồng trong.

Ân Dung sợ Ly Nhượng một mình trong phòng sẽ bị đói, cho nên đã sớm để hạ nhân chuẩn bị rất nhiều điểm tâm cùng trái cây. Lúc đến bên bàn, Ân Dung thuận tay nhặt lên một quả táo. Nàng đứng đó, hoàn toàn không có dáng vẻ say mềm vừa rồi, Ly Nhượng ngẩng đầu nhìn nàng, cười nói: “Thế nào, chưa ăn no à?”

“Uống một bụng đầy rượu, cũng chưa ăn gì.” Ân Dung có chút bất đắc dĩ cười cười, nhưng lập tức liền nghiêm túc nói: “Phải rồi, chúng ta còn chưa uống rượu giao bôi.”

Ly Nhượng nhếch miệng, lập tức bĩu môi: “Ừ, vậy thì làm đi.”

Dưới ánh nến, hai chiếc chén bằng bạch ngọc loé lên ánh sáng nhàn nhạt, Ân Dung chậm rãi đi qua, rượu trong suốt được rót vào chén, rất nhanh liền đầy.

“Uống nhiều thế rồi còn muốn uống nữa sao?”

“Uống chứ.” Ân Dung gật đầu, mặc dù có hơi choáng váng, nhưng chén rượu cuối cùng này thật ra còn có thể uống.

Cánh tay ngọc vén lên, Ly Nhượng che miệng nhẹ nhàng uống, ngẩng đầu lên liền thấy Ân Dung phát tay ném chén không đi nơi khác, sắc mặt ửng hồng cười cười.

“Thế nào?”

Ân Dung lắc đầu, chỉ vờ tay, những ngón tay thon dài nắm một đoạn đai lưng, mà một đầu kia của đai lưng...

Theo đai lưng nhìn lại, Ly Nhượng cuối cùng đem ánh mắt dừng lại trước ngực Ân Dung, chỉ một thoáng liền hiểu được, vì thế nàng nhìn Ân Dung, đôi mắt đầy ý cười, sau đó đưa tay nắm lấy đoạn đai lưng kia kéo một cái liền hé mở vạt áo của Ân Dung.

Dưới ánh nến, bốn đôi tay lần lượt thay đổi, rất nhanh liền cởi bỏ bộ lễ phục có chút nặng nề trên người.

Ân Dung đứng tại chỗ đánh giá Ly Nhượng, bỏ đi một thân hồng trang, nàng bình đạm thanh nhã, lại vẫn như trước động lòng người khiến người ta không thể dời tầm mắt.

“Ân Dung.” Ly Nhượng hơi thấp hơn Ân Dung một chút, cho nên nhón mũi chân ghé sát bên tai nàng, nhẹ giọng nói: “Sắc trời còn sớm, không bằng...”

Nói xong, bàn tay của Ly Nhượng đã lần theo vạt áo Ân Dung lên tầng vải bó ngực trơn nhẵn.

Ân Dung khẽ run lên, lập tức ôn nhu vờ tay: “Nàng thật sự...”

“Thế nào?” Ly Nhượng nói, tay cũng không hề dừng lại: “Nàng không muốn?”

“Đương nhiên không thể không muốn.” Ân Dung cũng không biết có phải do rượu không, chỉ cảm thấy đầu trống rỗng, như thể có chút không thể tự hỏi, liền ngay cả nói chuyện cũng không liền mạch.

“Ân Dung.” Ly Nhượng dán bên tay Ân Dung, nhẹ giọng ní non.

Ân Dung chỉ cảm thấy bên tai ẩm ướt nóng hổi, mà tiếng gọi mềm nhẹ kia nhộn nhạo như đang triệu hồi cái gì.

Người đang đứng, cuối cùng ngồi lên giường, mà bức màn che cũng được chậm rãi thả xuống.

Bóng người giao nhau, chén bạch ngọc bị vứt trong góc còn sót lại chút rượu bên miệng chén, dưới ánh nến chiếu rọi hoá thành một đốm trắng.

Đêm đã khuya, mọi người âm ỷ một hồi lâu, rốt cục đều im lặng, những người say rượu làm loạn cũng đã ngủ.

Nhưng đột nhiên, một trận ánh lửa chiếu sáng toàn bộ đêm tối.

“Không tốt! Lửa cháy!” Trong phủ Trưởng công chúa vốn đang yên tĩnh đột nhiên ồn ào.

“Mau cứu hoá! Phò mã gia còn ở bên trong!” Ly Nhượng chật vật chạy ra khỏi biển lửa, mọi người vừa thở phào nhẹ nhõm, nghe được lời này lại đột nhiên khẩn trương cả lên.

Đại hôn của Trưởng công chúa, người trong phủ phần đông đều uống đến có chút choáng váng, mà lửa cháy lại đúng nửa đêm, mọi người hỗn loạn, khi cứu hoá còn có không ít người nghiêng ngả lão đảo nên bị phỏng, dưới tình hình này, đám cháy khoảng hơn hai canh giờ mới bị dập tắt, mà phủ Trưởng công chúa dĩ nhiên đã bị đám cháy thiêu rụi. Quan trọng hơn, mọi người đều chú ý một điều, sau khi Trưởng công chúa chạy ra thì cũng không có người nào chạy ra sao nữa.

“Phò mã gia liền cứ thế chết đi?” Trong một góc, Hứa Tinh nhỏ giọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Của Trượng Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Một trận đại hoả, cháy lớn đến nỗi toàn kinh thành rơi vào bầu không khí trầm tịch vô danh. Chuyện ngày đại hôn của Trượng công chúa, Phò mã liền táng thân trong biển lửa dĩ nhiên bị lan truyền ồn ào huyền ảo một trận, dân gian thậm chí còn lan truyền lời đồn Trượng công chúa khắc phu. Ly Túc gặn giữ, ra lệnh cưỡng chế mọi người không được tiếp tục bàn luận việc này.

Nhưng chuyện không bàn luận cũng không có nghĩa nó không tồn tại.

“Hoàng tỷ.” Ly Nhượng ngồi đó đã gần nửa canh giờ, Ly Túc nhìn khuôn mặt người kia không chút biểu tình, lòng không khỏi có chút lo lắng.

Ly Nhượng không lên tiếng, chỉ quay đầu lại, không chút để ý thoáng nhìn Ly Túc.

“Hoàng tỷ, người vẫn còn khổ sở?” Nhìn Ly Nhượng tâm thần không yên, trong lòng Ly Túc đầy hối hận, đáng nhẽ lúc trước không nên đáp ứng hôn sự này, cũng không nên...

“Không.” Ly Nhượng nhẹ nhàng vén tóc ra sau tai, cười nói: “Cũng không đến nỗi nào.”

Thật sự không khổ sở sao? Nhưng vì sao Ly Túc lại thấy được thần sắc tuyệt vọng trong đáy mắt nàng đây?

“Nếu thật sự đau lòng thì khóc đi.” Ly Túc chưa bao giờ thấy Ly Nhượng rơi nước mắt. Cho dù đến tận bây giờ, hắn cũng bắt quá chỉ thấy được một tia đau đớn trên mặt nàng thôi, có đôi khi hắn thật sự rất hiểu kỳ, hoàng tỷ nàng thật sự sẽ khóc sao?

“Ta không đau lòng.” Ly Nhượng lại lặp lại, vừa nói vừa bung chén trà trong tay lên, nói: “Trong cung đã quét tước sạch sẽ, Hoàng Thượng chuẩn bị rồi về cung sao?”

Ly Túc ngăn ra, lập tức nghĩ tới: “Phải, trước đó đã để Lý công công kiểm tra những người trong cung một phen rồi, phạm là ai có vấn đề đều đưa ra ngoài, trước đó Ân...” Ly Túc ngừng một chút, sửa lời: “Những người mới chiêu nạp vào cung đã nhập kinh, trong cung mọi việc bề bộn, có lẽ phải mấy ngày nữa mới trở về.”

“Ừ.” Ly Nhượng gật gật đầu, lại lần nữa lâm vào trầm mặc.

“À phải, mấy ngày trước Lý công công nói Trần Tiếp dư thân thể không khoẻ, Hoàng tỷ có muốn đi xem không?”

Lời Ly Túc nói khiến hàng mi của Ly Nhượng hơi động, lập tức từ từ xoay người nói: “Cũng được.”

Nhìn Ly Nhượng đứng dậy rồi đi, thị nữ mới tới ở bên cạnh liền tiến lên khoác áo choàng cho nàng, Ly Túc bung trà lên uống một ngụm, cuối cùng cau mày nhìn sang nơi khác.

Trên đường, Ly Nhượng khép tay áo, trên khuôn mặt đau khổ đột thoáng hiện một tia không vui: “Hơi đói bụng.”

Nghe xong lời này, thị nữ vẫn đi theo sau nàng tìm tòi bên trong tay áo một lúc, rồi bước nhanh tới cạnh Ly Nhượng.

“Ồ.” Ly Nhượng liếc nhìn điểm tâm trong tay người kia, ngẩng đầu lên, có chút trêu ghẹo nói: “Nàng lại còn dấu điểm tâm mấy đồ này nữa.”

“Sợ nàng đói cho nên lúc gần đi thuận tay cầm một cái.”

“A.” Ly Nhượng cười, vẻ bi thiết vốn có trên khuôn mặt thuần khiết đã biến mất: “Nàng học trộm đồ từ khi nào thế?”

Đang chuẩn bị nói tiếp, Ly Nhượng lại nhìn thấy mấy người đi tới cách đó không xa, liền thu liễm ý cười.

“Thì ra là Trượng công chúa.” Chòm râu của Kiều Chấn rung lên, cười ha ha đi qua: “Trượng công chúa đây là mới từ chỗ Hoàng Thượng ra?”

“Ừ.” Ly Nhượng không muốn nhiều lời, sau khi lên tiếng liền muốn đi, nhưng khi thoáng thấy Vân Nghê ở đằng sau Kiều Chấn, Ly Nhượng vẫn chậm bước, ngừng lại.

“Lão thần cũng đã nghe nói về chuyện của Phò mã, không ngờ người lại bất hạnh đến thế.” Kiều Chấn chua cay mở miệng: “Chuyện thân phận của Phò mã lúc trước gây nên mưa gió, cứ nghĩ sau này sẽ không tìm được manh mối gì, aish...” Kiều Chấn làm bộ thờ dài, mà ánh mắt Ly Nhượng vẫn dừng trên người Vân Nghiê, mà Vân Nghiê cũng vẫn nhìn Ly Nhượng.

“Tang sự của Phò mã đã định ngày chưa?” Lời Kiều Chấn khiến Ly Nhượng hồi phục tinh thần.

“Rồi, ba ngày sau.” Ly Nhượng miễn cưỡng đáp, sau đó liếc Kiều Chấn: “Thế nào, Tể Tướng đại nhân muốn tới?”

“Đương nhiên phải tới chứ, tang sự của Phò mã sao có thể không đi?”

“A, Tể tướng đại nhân nếu công việc bề bộn thì cũng không nhất thiết phải đi.” Lạnh lùng cười, Ly Nhượng nói: “Tâm ý, bản cung đã nhận.” Nói xong liền nói với người đằng sau: “Đi thôi, chúng ta còn phải đến chỗ của Trần Tiếp dư.”

Ly Nhượng bước đi, Kiều Chấn đứng đó, sắc mặt xanh mét, nhưng ngay sau đó nhìn thấy người đi theo sau Ly Nhượng, liền mở miệng trêu đùa: “Người bên cạnh Trường công chúa cũng thật khác biệt, trước có Liễu Quý nhân, sau có Trần Tiếp dư, không biết vị này là...”

Ly Nhượng đột ngột ngừng lại, ngay lúc Kiều Chấn tự cho là đúng chuẩn bị mở miệng cười, chỉ thấy Ly Nhượng xoay qua, ánh mắt loé hàn quang, nói: “Những lời này của Tể Tướng đại nhân là nói người Hoàng Thượng xem trọng hay không là việc bản cung có khả năng can dự?”

“A, lão thần cũng không có ý này.” Kiều Chấn cười mỉa: “Lão thần chỉ là nói những người đi theo Trường công chúa đều là mỹ nhân mà thôi.”

“A.” Ly Nhượng cười mỉa: “Kia lần này khiến Tể tướng đại nhân thất vọng rồi.” Ly Nhượng chỉ chỉ người bên cạnh: “Mặt của Lạc Âm bị thương, ngày thường sợ dọa người khác nên phải dùng lụa mỏng che mặt.”

“Này...” Kiều Chấn nhìn Lạc Âm đánh giá một phen, nếu Ly Nhượng không nói thì hẳn cũng không chú ý, trên mặt thị nữ kia mang theo sa mỏng, có thể ẩn ẩn thấy được một vết thương màu nâu đậm trên mặt, mới thoáng nhìn đã cảm thấy chán ghét.

Vân Nghiê này giờ không nói gì thấy Kiều Chấn bị khó xử, liền vội đi đến bên cạnh Ly Nhượng: “Hoàng tử muốn tới chỗ Trần Tiếp dư sao? Bản cung cũng nghe nói đã nhiều ngày qua nàng không khoẻ, chỉ là chưa rảnh rồi đến thăm, Hoàng tử đi xin thay bản cung ân cần hỏi thăm một tiếng.”

Ly Nhượng chỉ cười không nói, nàng đương nhiên nhìn thấu tâm tư muốn giải vây của Vân Nghiê, liền “Được” một tiếng, liếc Kiều Chấn một cái rồi xoay người đi đến chỗ Hồng Hạnh.

Son trang này cũng không lớn, chỗ Hồng Hạnh ở cũng không xa, đi chưa được bao lâu Ly Nhượng đã thấy hai cây đại thụ ở trước sân viện tử của nàng.

“Trần Tiếp dư đâu?” Cũng không biết làm sao, Ly Nhượng vừa tiến vào sân đã thấy phòng chính đóng chặt cửa, bên ngoài có hai cung nhân, thực khiến người ta có chút khó hiểu.

Căn tiểu viện này cảnh trí hoàn toàn khác biệt bên ngoài, tuy nói đang mùa thu, nhưng bên ngoài còn thấy một chút diễm lệ, nhưng vào đây không khí lại trầm lắng chỉ có cô hoang.

Ly Nhượng nhíu mày nhìn quét một vòng, cuối cùng nhìn về phía hai cung nhân đang nom nớp lo sợ, lại hỏi: “Trần tiếp dư đâu?”

“Trần Tiếp dư ở trong phòng.”

Cung nhân khúm núm, Ly Nhượng nổi lên nghi ngờ, không yên tâm bước vội tới phòng chính, ngay lúc chuẩn bị đẩy cửa ra, lại bị cung nhân phía sau chặn lại.

“Trường công chúa, Trần Tiếp dư đã phân phó, ai cũng không thể đi vào!”

“Ngay cả bản cung cũng thế?”

Ly Nhượng mở miệng, cung nhân kia liền sợ tới mức lùi qua một bên, Ly Nhượng thấy vậy vừa mới chuẩn bị tiến lên mở cửa, lại nghe bên trong truyền ra âm thanh của Hồng Hạnh: “Là Trường công chúa sao?”

“Người làm sao vậy? Vì sao nhốt mình trong phòng?” Ly Nhượng vừa nói vừa đẩy cửa ra.

“Chậm đã!” Hồng Hạnh có chút kinh hoảng mở miệng, nhưng lập tức lại bình tĩnh nói: “Mấy ngày trước ngẫu nhiên bị cảm phong hàn, Trường công chúa chớ lại đây.”

Ly Nhượng có chút do dự, cảm giác nàng nói chuyện hoàn toàn không giống Hồng Hạnh mọi khi, hơn nữa mười năm nay, Hồng Hạnh chưa bao giờ bị bệnh, như thế nào vừa mới vào cung liền... Tuy rằng thăm oán, nhưng Ly Nhượng cũng không nói gì, chỉ đứng cạnh cửa nhìn xung quanh. Chỉ thấy trong phòng tối như mực, cửa sổ đóng chặt, ánh mặt trời không thể lọt vào.

“Người cũng không thể cứ nhốt mình như thế được.” Ly Nhượng quay qua nhìn cung nhân: “Đã mời thái y đến chưa?”

“Trần Tiếp dư —” Cung nhân kia còn chưa nói hết lời đã nghe thấy Hồng Hạnh nói vọng ra: “Thái y đã tới khám, nói không có gì trở ngại, Trường công chúa không cần lo lắng.” Dừng một chút, nàng tiếp tục nói: “Chỉ là nay ta hơi mệt mỏi, Trường công chúa...”

“Vậy nghỉ ngơi đi.” Lúc Ly Nhượng chuẩn bị đi, lại vẫn có chút kỳ quái nhìn thoáng qua trong phòng.

Hồng Hạnh có phải có chuyện gì gặt mình không?

Đọc đường đi nàng đều có chút tâm thần không yên: “Nàng nói xem, Hồng Hạnh...” Trên con đường trong cung, chỉ nghe tiếng bước chân hai người vang vọng.

“Nàng đừng nghĩ nhiều như thế, có lẽ thật sự chỉ là bệnh chướng?” Người phía sau ôn nhu nói.

Có lẽ đi.

Phủ của Trưởng công chúa bị thiêu hủy hơn phân nửa, Ly Nhượng liền dẫn theo vài người di cư đến khu phía tây nam, căn viện này vốn sau khi hồi kinh Ly Nhượng đặt mua cho Thanh Oanh và Hồng Hạnh, nay hai người đó...

Ngồi trước gương đồng, Ly Nhượng thẩn thướt một trận, nhặt chiếc lược trong tay lên qua loa chải tóc, sau đó quay qua nhìn người bên cạnh, nói: “Ân Dung, lại đây.”

Người đang ngồi đọc sách kia nghe tiếng liền quay đầu, đôi mắt lộ ra bên ngoài lớp sa mỏng hơi nhú lại: “Sao thế?” Tuy hỏi vậy, nhưng nàng đã buông quyển sách trên tay xuống, đi tới chỗ Ly Nhượng.

“Nhìn nàng này.” Chờ Ân Dung đi tới trước mặt, Ly Nhượng cười tháo khăn che mặt của Ân Dung: “Tay nghề hoá trang của bản cung cũng không tệ chút.”

Ân Dung nhìn vết sẹo dử tồn trên mặt mình, cười không nói, ngồi xuống cạnh Ly Nhượng, duỗi tay ra đặt lên eo nàng.

“Lạc Âm, Ân Lạc.” Ly Nhượng lấy một cái chai bên cạnh tới, đổ thuốc lên chiếc khăn trong tay, cẩn thận lau mặt cho Ân Dung.

Ân Dung cũng không nói gì, chỉ chăm chú nhìn người trước mặt. Nàng im lặng đem toàn bộ lực chú ý đều đặt trên người, cảm giác như vậy...

“Ân Dung, tang lễ ba ngày sau nàng sẽ đi cùng với ta sao?”

“Ừ.”

Lau khô vết bẩn kia, Ly Nhượng đổi một chiếc khăn mới lại lần nữa nhẹ nhàng lau gò má của Ân Dung: “Nhưng đến lúc đó nàng sẽ thấy mẫu thân của mình, có thể hay không...”

“Sẽ không.” Bởi vì nàng hiểu rõ, nếu nàng không ly khai sẽ chỉ mang đến càng nhiều phiền toái cho bọn họ, về phần hiện tại, bọn họ cũng bắt quả chỉ thương tâm một chút thôi.

Lòng Ân Dung đau xót, bọn họ... sẽ đau lòng sao?

Nhìn người trước mặt, đem hình ảnh của nàng khắc sâu vào đáy mắt, cõi lòng vốn cô đơn đột nhiên được lấp đầy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Của Trưởng Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Sáng sớm, nữ tử nhà khác đều nhìn gương làm dáng, Ly Nhượng ngược lại, ngồi trước mặt Ân Dung, cẩn thận cầm bút điểm trang giúp nàng.

“Nếu không thì cứ trực tiếp rạch một đao lên mặt là được rồi.” Mấy ngày liền như thế, Ly Nhượng có chút oán giận nói.

“Được.” Cho dù là thế, Ân Dung vẫn tốt tính đáp.

Nghe vậy, Ly Nhượng nhướn mày, cười khanh khách.

“Khó lắm, sao bản cung lại không nở nhỉ?” Hoạ xong một bút cuối cùng, Ly Nhượng vuốt ve hai má Ân Dung một chút, mềm mại tron nhẵn, xúc cảm không tệ: “Nàng ở bên ngoài nhiều năm như thế, sao khuôn mặt còn trơn nhẵn đến vậy?”

Ân Dung chỉ cười không nói, Ly Nhượng lại nhướn mày, cười: “Có lẽ là thiên sinh lệ chất.” Nói xong lại sờ một cái.

Lần đầu tiên Ly Nhực gặp Ân Dung đã cảm thấy nàng thật phần dễ nhìn, trên khuôn mặt mười phần anh khí lại có chút ôn nhu, khi mặc nam trang nhìn không rõ, nay thay bằng nữ trang, lấy lụa mỏng che mặt, chỉ lộ mỗi đôi mắt, nhìn thật quyến rũ người ta.

Ân Dung tự mình thay xiêm y cho Ly Nhực, bỏ đi hồng y, hôm nay thay bằng một thân bạch sắc trường sam.

“Tân khách hành lễ.” Trên linh đường trắng toát, treo lụa trắng, Ly Nhực đứng một bên im lặng nhìn mỗi người. Lâm thị vẫn như xưa, vẻ mặt không thay đổi nhiều lắm, Vương thị bên cạnh hốc mắt đỏ ửng, có vẻ đã khóc, nhưng nay cũng lạnh nhạt, cứ như không có bất kỳ cảm giác gì với mọi vật xung quanh, về phần Ân Cù vội vàng trở về...

Hắn so với Ân Dung thân là nữ tử thì cao hơn nửa cái đầu, thân hình cường tráng khôi ngô như phụ thân Đại tướng quân của hắn, khoác tang phục im lặng đứng một chỗ, đôi mắt sáng ngời hữu thần nhìn chăm chăm nơi vô định, không biết đang nghĩ gì.

“Trưởng công chúa.” Đợi tới lúc tân khách thừa thốt, Ân Cù liền đi tới bên cạnh Ly Nhực, cung kính nói.

“Thế nào, có chuyện gì?” Ly Nhực có chút khó hiểu nhìn qua, trong ấn tượng của nàng theo lý thì xưa nay Ân Cù và mình không hề có giao thiệp, còn nữa nghe nói hắn vốn kiêu kì, sao hôm nay lại...

“Khi Ân Dung hắn đi, có nói gì không?” Trên mặt Ân Cù không có nhiều biểu tình, cẩn thận nhìn lại, ngũ quan của hắn có chút tương tự Ân Dung.

“Chưa kịp nói gì.” Ly Nhực có vẻ rất lãnh đạm, hôm nay là ngày Ân Dung “phát tang”, từ sáng sớm nàng đã tới phủ Đại tướng quân, đứng lâu như vậy dĩ nhiên có chút mệt mỏi, cho nên chỉ qua loa đáp lại một câu liền im lặng.

Trên mặt Ân Cù xẹt qua một tia đau đớn, nhưng lập tức nhìn Ly Nhực, ra vẻ thoải mái nói: “Đa tạ Trưởng công chúa trước kia đã chiếu cố Ân Dung.”

Ly Nhực sững sờ, lập tức nhếch miệng cười nói: “Không có gì.” Khi nói, Ân Dung bưng trà cho Ly Nhực chậm rãi đi tới từ phía sau Ân Cù.

“Đệ đệ này của ta từ nhỏ đã ít nói, đặc biệt từ sau khi muội muội của hắn qua đời, hắn lại càng kiệm lời hơn.” Ân Cù lớn tuổi hơn Ân Dung rất nhiều, cho nên từ mấy năm trước đã ly khai kinh thành, đi theo Đại tướng quân đóng quân khắp các nơi, sau lập được chiến công, Hoàng Thượng liền để hắn một mình đóng quân ở biên tái, nhaoáng một cái tựa hồ đã rất nhiều năm không trở về: “Cũng đa tạ Trưởng công chúa, qua thời gian dài như vậy tới nay vẫn đều ở bên hắn.”

“Trưởng công chúa.” Ân Dung đi tới bên cạnh Ly Nhực, cầm chén trà trong tay đưa tới trước mặt nàng, sau đó thoáng nhìn Ân Cù.

Ân Cù nhếch môi: “Vi thần xin đi trước.” Dứt lời, một mình cất bước nặng nề đi về phía hậu viện.

“Hắn có vẻ luyến tiếc nàng.” Ly Nhực liếc Ân Dung, thấy nàng nhìn hướng Ân Cù ly khai, rồi hiểu kỳ hỏi: “Thế nào, tình cảm của hai người tốt lắm à?”

“Không.” Thu hồi tầm mắt, Ân Dung cúi đầu, một lúc sau mới nói: “Từ nhỏ phụ thân đã không ở trong phủ, huynh trưởng như phụ thân cho nên... ca ca giống như phụ thân, thay người chăm sóc ta. Trước kia ta rất ngốc, ca ca dạy ta dùng thương, ta luyện thế nào cũng không tốt, vì thế hắn giận, nhưng giận rồi vẫn sẽ dạy ta luyện. Hắn và ta, mặc kệ đã bao lâu trôi qua đều đã từng ở bên nhau.” Nói xong, Ân Dung hít một hơi, lộ ra một tia cười khổ: “Đều đã qua lâu lắm rồi.”

Nụ cười trên mặt Ân Dung chậm rãi phai nhạt, nàng thấy Ly Nhực nhìn mình chăm chú liền lập tức lộ ra nụ cười nhàn nhạt: “Đi thôi, cũng nên đến tiền đình.”

Ân Dung ở trong triều cũng không có nhiều bằng hữu, tuy tuổi trẻ đầy hứa hẹn, nhưng cũng không kết giao bè phái, hơn nữa bản thân cũng không phải hạng người thích nịnh hót, chỉ vì một ngày làm Phò mã cho nên người người trong triều đều lộ ra bộ dáng đau lòng không thôi, tranh nhau đến lễ bái vấn an.

Ly Nhực đứng một bên nhìn bọn họ, thực có chút chán nản.

Ngay lúc Ly Nhực chuẩn bị ra sau đại đường nghỉ ngơi cũng là lúc chợt thấy một mặt lục sắc thân ảnh, nàng nhìn chăm chú liền không khỏi mỉm cười.

Đợi suốt một ngày cũng không thấy người kia đến, Ly Nhực vẫn cảm thấy kỳ quái.

Chỉ thấy Tô Vân Nhi một thân trường sam nhạt màu, trên mặt không điểm trang, sắc mặt hơi xám trắng tựa hồ không được nghỉ ngơi đầy đủ.

Ly Nhực vốn tưởng Tô Vân Nhi lễ bái rồi sẽ khóc một trận, lại không ngờ nàng khoé mắt ửng đỏ nhìn chăm chăm chiếc quan tài trống rỗng thật lâu, sau đó...chuyển hướng đi về phía mình.

Đợi Tô Vân Nhi đến trước mặt, Ly Nhực cực kỳ bình thản, nói: “Người tới trễ.”

“Phải.” Lúc này, Tô Vân Nhi không hề la hét, chỉ thấp giọng lên tiếng, Ly Nhực nghe giọng nàng hơi khàn khàn: “Trước kia ta ra ngoại ô du ngoạn.”

Ly Nhực nhìn Tô Vân Nhi, nhìn ra được, nàng còn chưa dứt lời.

“Khi đó ham chơi, trên con đường nhỏ ở ngoại ô gặp gỡ phải đạo tặc, suýt chút nữa liền phải giao nộp cái mạng nhỏ lại đó.” Không kìm được nở nụ

cười, trên mặt Tô Vân Nhi lộ ra thần sắc hạnh phúc chìm đắm trong hồi ức, sau đó nói tiếp: “Khi đó huynh ấy vì không muốn để ta bị tên đạo tặc kia chém phải, cho nên đẩy ta một cái, cũng không ngờ phía sau ta lại là một cái ao, vì thế...” Nói đến đây, khoé miệng Tô Vân Nhi nhoen cười, mà Ly Nhựt cũng có chút ngoài ý muốn nhìn thoáng qua Ân Dung chỉ im lặng đứng bên cạnh.

Sao nàng lại không hề biết thì ra người kia còn có lúc sợ ý đến thế nhỉ?

“Ân Dung ca ca cứu mạng của ta, ở trong lòng ta huynh ấy lợi hại hơn bất kỳ ai khác.” Quay trở lại từ hồi ức, Tô Vân Nhi chung quy cũng phải đổi mặt sự thật, đổi mặt với linh đường trắng toát kia, đổi mặt với cổ quan tài chỉ có một bộ y phục bên trong đó, đổi mặt với... sự thật là Ân Dung đã “chết”.

“Ta không biết người rốt cuộc có gì tốt, trừ thân phận ta không thể so với, những chỗ khác sao ta lại không tốt bằng?” Kim nén không rơi nước mắt, Tô Vân Nhi ưỡn khuỷu nhìn Ly Nhựt.

Nói vậy nghe vào tai thực sự có chút không thoải mái, nhưng dưới tình hình này, Ly Nhựt đương nhiên sẽ không tức giận, chỉ có chút bất đắc dĩ cười, nhìn Tô Vân Nhi như thể nhìn một hải tặc: “Người đang thị uy với bản cung sao?”

“Không.” Tô Vân Nhi hít sâu, nén nước mắt. Nàng nhìn Ly Nhựt, nhìn không chuyển mắt, đáng vẻ như chỉ hận không thể nhìn thấu Ly Nhựt, cuối cùng chỉ nghe nàng thở dài, cười khổ: “Trường công chúa là chủ, ta là thần, sao có thể thị uy?” Thái độ mềm xuống của nàng khiến Ly Nhựt có chút bất ngờ. Tô Vân Nhi cúi đầu vén tóc bên tai, vẻ mặt cô đơn bất đắc dĩ xoay người: “Ta chỉ là...”

Tô Vân Nhi không nói hết lời, nàng về mặt cô đơn mà đi, trước khi đi nửa câu nói còn bỏ dở thật giống như có thứ gì đó chặn ngang trong tim khiến người ta khó chịu.

Ly Nhựt về mặt khó hiểu quay đầu, nàng vốn muốn hỏi Ân Dung, câu nói nửa chừng đó của Tô Vân Nhi rốt cuộc có ý gì, nhưng không ngờ lại thấy Ân Dung ánh mắt Ân Dung nhu hoà nhìn phía trước, mà nơi đó đúng là hướng Tô Vân Nhi ly khai.

“Nàng đang nhìn gì thế?” Đợi một lát, Ân Dung ngày thường luôn lập tức chú ý tới khi Ly Nhựt nhìn mình nhưng lúc này thế nhưng đã lâu lại không lấy lại tinh thần, Ly Nhựt nhìn nàng, chỉ cảm thấy trong lòng hình như có chút ê ẩm.

“Ừ?” Ân Dung lấy lại tinh thần, nhìn Ly Nhựt, có chút hoảng hốt nói: “Làm sao vậy?”

“Ân Dung.” Đôi mắt Ly Nhựt sáng ngời: “Vừa rồi nàng nghĩ gì?”

“Không... không có gì.” Ân Dung hiếm khi tỏ vẻ muốn nói lại thôi, Ly Nhựt hơi nhíu mày, mà Ân Dung cũng chú ý tới điểm này, vì thế vội vàng nói: “Nàng không mệt à? Ta đỡ nàng đi nghỉ tạm.”

Ly Nhựt im lặng, chỉ gật gật đầu.

Phủ Đại tướng quân cũng không lớn lắm, nay bởi vì “tàng lễ” của Ân Dung, mọi người đều đến tiền đình, hậu viện có vẻ vắng vẻ, thậm chí có cảm giác hơi lạnh lẽo.

Ân Dung dẫn Ly Nhựt tới căn viện vốn là nơi mình ở, chỗ đó thứ nhất là khá xa, thứ hai là mặc dù Ly Nhựt nghỉ ngơi ở bên trong cũng có thể lấy lý do là muốn tìm hồi ức về phụ quân. Nghĩ thế, Ân Dung đẩy cửa phòng ra, nhưng không ngờ vừa mở cửa liền cảm giác một trận kinh phong từ phía sau lưng ập tới, lưng lập tức tê rần, nghiêng ngã lao đảo lao vào phòng.

“Ly –” Ân Dung lo lắng Ly Nhựt gặp phải chuyện gì bất trắc, vừa đứng vững chuẩn bị quay đầu lại, không ngờ phía sau cũng không có ai, chỉ có Ly Nhựt về mặt âm trầm đóng cửa lại. Thấy vậy, Ân Dung có chút khó hiểu đứng thẳng người: “Làm sao thế?”

Nhưng vừa dứt lời, Ly Nhựt liền không một lời giải thích đánh tới một chưởng, một chưởng kia có thể nói ra sức mười phần, Ân Dung bất ngờ suýt nữa nghênh đón, may mà phản ứng mau lẹ, ngay lúc lòng bàn tay còn cách mình một tấc thì nghiêng người né qua.

“Ly Nhựt.” Dưới tình thế cấp bách, lần đầu tiên Ân Dung trực tiếp gọi tên của nàng: “Nàng làm gì thế?”

“Ân Dung, bản cung đã nói, làm Phò mã của bản cung thì nên biết ý tứ!” Một chưởng không trúng, Ly Nhựt lại tiếp một chưởng.

“Nàng...”

Ân Dung chưa bao giờ giao thủ với Ly Nhựt, chỉ nghe nói Trường công chúa Ly Nhựt ở Giang Nam đi theo một sư phụ không biết tên học một thân võ nghệ, nhưng không có ai từng chân chính thấy Ly Nhựt xuất thủ, cho nên Ân Dung đương nhiên không biết được võ công của Ly Nhựt cao thấp thế nào, nay giao thủ, nàng...

Ân Dung có chút cố hết sức tránh thoát ba chưởng, cuối cùng gót chân dĩ nhiên đã chạm đến chân giường bằng gỗ lim.

“Nàng rốt cuộc làm sao vậy?” Ân Dung có chút bất đắc dĩ, gần đây nàng quả nhiên không ngờ động thủ với Ly Nhựt, mà đến nàng cũng biết rõ dù mình có động thủ thì cũng căn bản không phải đối thủ của Ly Nhựt.

Qua ba chưởng dĩ nhiên đã khiến nàng không thể trốn, hoảng hốt...

Mất thấy Ly Nhựt lại lao tới phía mình, Ân Dung đã chuẩn bị sẵn sàng bị một chưởng đánh trúng xương ngực, nhưng bất ngờ là, lòng bàn tay vốn tự lực

cúi xuống lại mềm nhũn rơi lên người mình.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Của Trương Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương

Ân Dung chưa cảm giác được đau đớn, chỉ thấy dưới chân không vững, một chường của Ly Nhượng khiến nàng đặt mông ngồi lên giường.

“Ân Dung,” Ly Nhượng thuận thế đẩy Ân Dung ngồi trên giường, khoe môi nàng cong lên ý cười có chút nguy hiểm, khiến Ân Dung chỉ cảm thấy sau lưng lạnh toát.

“Trưởng—” Ân Dung còn chưa kịp nói, Ly Nhượng đã tựa tiểu phi tiểu cúi đầu, dùng môi ngăn miệng nàng lại.

Đôi môi mới thấm đượm nước trà vương hương trà thơm ngát, ngay lúc Ân Dung còn đang kinh ngạc trước sự mãnh liệt bất ngờ của Ly Nhượng, hoàn toàn không chú ý Ly Nhượng đã đưa tay cời bỏ đai lưng của mình, mà chờ đến khi nàng phản ứng lại, đai lưng đã rơi vào tay Ly Nhượng, hơi dừng chút lực liền bị kéo ra. Không có sự trói buộc của đai lưng, y phục của Ân Dung liền bị mở ra, để lộ cái yếm được đặc biệt chọn lựa cho nàng.

“Ân Dung, nàng mặc nam trang thực đáng tiếc.” Nhìn da thịt ả ả lộ ra bên dưới cái yếm, Ly Nhượng khẽ cắn môi, tiến sát lại, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng khơi một góc yếm.

Ân Dung chỉ cảm thấy thân thể tê dại, thấp giọng kêu một tiếng “Ly Nhượng”, mà lúc này Ly Nhượng mang theo nụ cười mỉa hoặc hạ xuống eo Ân Dung một nụ hôn.

Sự chủ động cùng bá đạo của Ly Nhượng khiến Ân Dung cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng nàng còn chưa kịp tự hỏi, Ly Nhượng đã vươn tay khiêu khích, cời bỏ dây lưng của chiếc yếm.

Con gió sau giờ ngọ mang theo chút ẩm áp, nhưng thời tiết dần vào thu, Ân Dung rất sợ Ly Nhượng sẽ bị cảm lạnh, thật cẩn thận lấy chăn qua. Vốn không ngờ người kia đôi mắt đang khép hờ lại đột nhiên giật giật ngón tay, chậm rãi tỉnh lại.

“Nàng tỉnh rồi.” Vừa giúp Ly Nhượng đắp chăn, liền thấy nàng mở to mắt nhìn mình.

“Nàng không ngủ sao?” Ly Nhượng nhàn nhạt hỏi.

“Ừ.” Ân Dung không nói vì sao mình không ngủ, tuy sự vui thích kịch liệt vừa rồi khiến nàng kiệt sức, nhưng nàng hoàn toàn không buồn ngủ, chỉ nằm đó, im lặng nhìn Ly Nhượng, bất tri bất giác đã qua thật lâu.

“Suy nghĩ gì thế?” Thấy Ân Dung lại xuất thần, Ly Nhượng có chút không vui.

“Suy nghĩ vì sao nàng lại giận.” Ân Dung ôn nhu vươn tay ôm Ly Nhượng vào lòng, nàng nhìn Ly Nhượng, nhìn nàng có chút không vui quay đầu đi, vì thế ôn nhu ước lời: “Là vì Tô Vân Nhi sao?”

Ly Nhượng mỉm môi, cái tên này nàng vốn đã muốn quên, nhưng cố tình Ân Dung còn muốn nhắc tới, vì thế tỏ vẻ không sao cả, nói: “Ta cũng không nhắc tới nàng, là nàng muốn nhắc tới nàng ta đó.”

“Nàng ấy chỉ là một hài tử.” Ân Dung thu về giận dữ của Ly Nhượng vào mắt, có chút sùng nịnh siết chặt vòng tay, để nàng gối lên tay mình: “Nàng từ nhỏ đã một mình trong phủ, Tô tướng quân hàng năm bên ngoài, mà thân mẫu của nàng sau khi sinh hạ nàng liền sớm qua đời, mọi chuyện trong phủ đều do người cô cô không xuất giá của nàng quản, thấy nàng đáng thương nên đương nhiên chiều chuộng nàng, hơn nữa đại ca nàng cũng là người thương yêu muội muội, cho nên nàng tự nhiên cũng có chút kiêu căng.”

“Thế nào, nàng đang nói tốt cho người ta?” Ly Nhượng thoáng nhìn Ân Dung, lòng lại không vui, nhưng may mà không biểu hiện trên mặt, chỉ vẻ mặt không chút cảm xúc xoay qua chỗ khác.

“Không phải.” Ân Dung cười khổ vuốt ve mái tóc Ly Nhượng: “Chỉ là có đôi khi nghĩ, nếu ta không có thân phận thể diện của ca ca, có phải cũng sẽ giống nàng ấy không.”

Lời Ân Dung nói khiến Ly Nhượng sùng sốt, lập tức quay qua nhìn, chỉ thấy vẻ mặt Ân Dung phiền muộn, nhưng vẫn cười nói: “Từ nhỏ ta đã đóng giả làm nam tử, chưa bao giờ trải qua cuộc sống của nữ tử, hoàn cảnh của Tô Vân Nhi đại khái giống ta, cho nên không thể tránh được nghĩ ngợi...”

Nhìn đáng vẻ sầu não của Ân Dung, Ly Nhượng chung quy có chút không đành lòng, vươn tay áp lên má nàng, nhẹ gọi: “Ân Dung.”

“Ừ.” Ân Dung vẫn mỉm cười như cũ, hoặc là nói lúc này nàng còn nhẹ nhàng hơn ngày trước. Nàng nhìn Ly Nhượng: “Ta không sao.”

Một câu đó, khiến Ly Nhượng nghe thực đau lòng, vì thế vươn tay khẽ捏éo lòng bàn tay nàng, nói: “Nàng khác nàng ấy, nàng có ta.” Nói xong liền ngẩng đầu nhìn nàng, cười yếu ớt: “Không phải sao?”

Ly Nhượng chưa bao giờ cẩn thận tìm hiểu biến hoá tình cảm của Ân Dung qua nhiều năm, nàng chỉ cảm thấy người trước mặt nhất định trên lưng phải gánh vác rất nhiều, nhất định có rất nhiều nỗi khổ sở mà mình khó có thể hiểu được, nhưng mà nàng chưa bao giờ nghĩ người trước mặt này sẽ sầu não, sẽ mơ nàng cái gọi là “nếu”...

Ly Nhượng đột nhiên nhận ra, chính mình tựa hồ nghĩ người trước mặt kiên cường lắm. Nàng cũng là nữ tử, cho dù nàng không nhu nhược, nhưng cũng không có nghĩa nàng không có nội tâm tinh tế như nữ tử.

“Ta không giận.” Nhìn Ân Dung, Ly Nhượng đột nhiên trở nên nhu hoà, nàng vươn tay, cũng ôm lấy Ân Dung.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Của Trượng Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Ân Dung là một người không hay thể hiện suy nghĩ trong lòng ra ngoài, nàng chỉ dùng biểu tình bình thản vô thường của mình để che dấu suy nghĩ trong lòng. Ôm Ly Nhượng, nàng nhìn trước mặt, hồi ức tràn về.

Lúc còn nhỏ, trong phủ Đại tướng quân thực sự không yên ổn, giữa đại phu nhân Lâm thị và tam phu nhân Trương thị có nhiều phân tranh. Tam phu nhân Trương thị vốn là một dân phụ mà khi Đại tướng quân chinh chiến xa trường đưa về, lúc ấy Đại tướng quân thấy nàng đáng thương nên thu giữ nàng. Đại phu nhân nghe nói nàng kia sớm thủ tiết nên không khỏi cảm thông, phân phó người trong phủ chăm sóc kỹ lưỡng, bản thân còn đưa y phục đồ dùng cho nàng, cũng không ngờ Trương thị không chỉ không có lòng biết ơn, lại ở phủ Đại tướng quân dùng sắc đẹp câu dẫn hãm, lập tức biến thành tam phu nhân trong phủ. Từ đó về sau, phủ Đại tướng quân liền lâm vào tình trạng không yên ổn.

Khi đó Ân Dung còn nhỏ, kí ức không quá rõ ràng, nhưng vẫn như trước nhớ rõ khi đó trên bàn ăn đại phu nhân và tam phu nhân tranh cãi mắng nhiếc nhau dây dưa không rõ, mà mẫu thân của nàng là một người nhát gan, một lòng thăm nghĩ sống yên ổn qua ngày, hơn nữa khi đó còn có nàng và ca ca Ân Dung, vì thế càng thêm cẩn thận, sợ đắc tội hai người kia.

Khi đó những lúc Đại tướng quân hồi phủ là thời điểm nàng mong đợi nhất, đó không chỉ là vì có thể nhìn thấy phụ thân ngày nhớ đêm mong, mà nguyên nhân phần lớn vì một khi Đại tướng quân hồi phủ, trong phủ sẽ thanh tịnh hơn nhiều.

Bất quá, những ngày như thế cũng không duy trì được lâu.

Sau khi ca ca rơi xuống nước, mẫu thân liền trở nên có chút thần kinh căng thẳng, vì thế ngày ngày ở trong viện tử của mình không muốn gặp người, mà nàng thì có Ân Cù đốc thúc dạy dỗ nên không thể không chịu đựng đau đớn mỗi ngày đều khắc khổ luyện tập. Ân Cù đối xử với nàng vô cùng tốt, cho tới giờ Ân Dung vẫn có thể nhớ rõ tình cảnh khi trước Ân Cù cùng nàng luyện võ, không có mẫu thân hay phụ thân ở bên, khi đó nàng biết ít nhất còn có ca ca ở bên cạnh.

Nhoáng cái đã qua nửa năm, võ nghệ của nàng tiếng bộ, liền cùng Ân Cù tới quân doanh quan sát. Ngày ấy trời đổ tuyết, nàng bị đông lạnh đến nổi răng va lập cập, lúc cùng Ân Cù hồi phủ liền nghe người trong phủ nói tam phu nhân đâm đầu xuống giếng tự sát, đã chết.

P phủ Đại tướng quân vốn ồn ào náo động lập tức lâm vào tĩnh mịch, khi đó nàng đột nhiên cảm thấy có chút không thích ứng. Thật giống như một người vốn đang hành tẩu trên ngã tư đường người đến người đi, ngược mắt nhìn lên thì đã rơi vào một khoảng rừng rậm mờ mịt khôn cùng, khiến lòng người ẽ sợ.

Tất cả mọi người đều nói, là Đại phu nhân bức tử Trương thị.

Nhưng chỉ có mình Ân Dung biết, sự thật không phải như thế.

“Trượng công chúa.” Ngay lúc Ân Dung còn chìm trong hồi ức, một trận đập cửa vang lên, bên ngoài vọng vào giọng nói trầm mà hữu lực của Ân Cù.

“Làm sao vậy?” Ly Nhượng miễn cưỡng nhòm dậy từ trên giường, nói vọng ra ngoài.

“Bên ngoài phủ có người cầu kiến.”

Ly Nhượng xuống giường, Ân Dung ở bên cạnh yên lặng mặc xiêm y cho nàng.

“Là ai?” Ly Nhượng hỏi.

“Là Thương Lương.” Ân Cù đương nhiên đã nghe nói tới chuyện mấy ngày trước Thương Lương vào cung trộm đồ, cuối cùng bị bắt đuổi về Tang quốc, nay hẳn lại xuất hiện trước phủ Đại tướng quân, Ân Cù cũng không biết nguyên do trong đó, cũng sợ liên lụy đến những người trong phủ Đại tướng quân nên không dám để lộ ra, nhưng Ly Nhượng hỏi, hẳn chỉ đành thấp giọng trả lời.

Thương Lương? Nếu không phải hôm nay Ân Cù nhắc tới hẳn thì Ly Nhượng đã sớm quên mất.

Mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, khiến người ta trở tay không kịp. Nghĩ thế, Ly Nhượng nhận lấy xiêm y mà Ân Dung đưa cho, tự mặc vào, đồng thời cũng bảo nàng thu thập sạch sẽ.

Đợi đến khi hai người chỉnh tề lại y phục, Ân Dung mới ra mở cửa.

Ân Cù đứng cạnh ngoài cửa, hiển nhiên có chút rớt ruột.

“Đi thôi.” Ly Nhượng không nói hai lời liền đi ra ngoài.

Ân Cù đứng ngoài cửa lần đầu tiên nhìn thấy Ân Dung, hẳn cũng mời nghe nói gần đây Trường công chúa mới có một thiếp thân thị nữ, tên là “Lạc Âm”, từ nhỏ đã bị thương, trên mặt có một vết sẹo xấu xí, cho nên ngày thường nàng đều lấy lụa mỏng che mặt. Nay qua tầng lụa mỏng nhìn lại, bộ dáng cũng loáng thoáng không rõ ràng, chỉ không biết vì sao cảm thấy có chút quen thuộc.

Chắc hẳn là ảo giác, nghĩ thế Ân Cù lấy lại tinh thần nhìn về phía Ly Nhượng: “Trường công chúa, hẳn chờ ở thiên đình.”

“Ừ.” Ly Nhượng cũng không chú ý tới biểu tình biến hoá trên mặt Ân Cù, trong lòng chỉ xoay quanh mục đích của Thương Lương khi đến đây.

Đến thiên đình còn một khoảng, Ân Cù liền đứng sang một bên: “Hắn ở bên trong, vì thần xin cáo lui.”

Ly Nhượng gật đầu rồi bước vào phòng, Ân Dung đi theo bên cạnh không nói gì, nàng chỉ cảm thấy hình như Ly Nhượng có chút tâm sự, nhưng nàng không hỏi, chỉ đi theo.

Ly Nhượng tiến vào thiên đình liền nhìn thấy Thương Lương đang ngồi, bụng chén nhìn chăm chăm miệng chén không biết nghiền cứu gì, Ly Nhượng liền lại gần, cười nói: “Sao người nhanh như vậy đã trở lại? Không sợ bị đưa về sao?”

Thương Lương ngẩng đầu, lộ ra nụ cười giáo hoạt: “Ly Nhượng, người ngày càng đẹp.”

Ly Nhượng nhướn mày, nửa tin nửa ngờ: “Cái miệng này của người trở nên ngọt thế từ bao giờ? Thế nào, đến Giang Nam được ăn mật?”

Thương Lương ngượng ngùng cười, lướt qua Ly Nhượng nhìn về phía Ân Dung ở sau lưng nàng: “Ồ, người đổi người bên cạnh từ khi nào thế?”

Ly Nhượng thoáng nhìn Ân Dung, trong lòng nổi lên chút do dự khiến nàng đi tới trước mặt Thương Lương: “Nói đi, đến tìm bản cung có chuyện gì?”

Thu hồi ánh mắt, Thương Lương “hắc hắc” cười giáo hoạt khiến Ly Nhượng cảm thấy có chút không thoải mái.

“Ta vốn định gấp gấp trở về uống rượu mừng của người, không ngờ...” Thương Lương liếc nhìn bông hoa trắng trên búi tóc của Ly Nhượng: “Không ngờ việc vui thế nhưng biến thành tang sự.”

Khoé miệng Ly Nhượng khê giết, nàng cũng không tin lời Thương Lương nói, chỉ nhân nhát đáp: “Kia chỉ có thể nói người tới không đúng lúc.”

Thương Lương nhìn Ly Nhượng, cuối cùng chặc chặc lưỡi: “Phải rồi, lần trước lúc ta về, Hoàng tỷ đã nhắc tới người.”

Giang Đĩnh Lam? Sao nàng lại nghĩ tới mình?

Khoé miệng Ly Nhượng nhếch lên, cũng không biết là mỉm cười hay cười khổ.

“Nói gì?”

“Chỉ nói nhớ người, hỏi xem ta có gặp người không?” Nói xong Thương Lương hất cằm “chặc chặc” hay tiếng: “Không ngờ a không ngờ, ta chân trước vừa đi không lâu, Ly Túc liền tứ hôn cho người, thật sự không ngờ!”

“Người rốt cuộc muốn nói gì.” Ly Nhượng cũng không muốn tốn nhiều vô mồm, chỉ trừng mắt liếc Thương Lương một cái, khiến hắn sợ hãi lui lại.

“Được rồi được rồi.” Thương Lương bỗng nhiên cảm thấy không có hứng thú trêu đùa nữa, vỗ vỗ tay nói: “Ta tới là vì lần trước trước khi đi, Hoàng tỷ nói nếu ta gặp người thì nhắn một câu cho người.”

“Nói gì.”

“Thời hạn năm năm sắp đến, người đã nghĩ kỹ chưa?”

Thương Lương cũng không biết hàm nghĩa của những lời này, chỉ là lúc ấy ở trong cung, Giang Đĩnh Lam đặc biệt trịnh trọng nói những lời này, cho nên hẳn phá lệ ghi nhớ, nay nói lại, cũng không khác biệt một câu!

Ly Nhượng nghe thế hơi ngẩn ra, Thương Lương lại có chút tò mò, ghé sát lại, nhỏ giọng hỏi: “Ly Nhượng tỷ tỷ, người có ước định gì với Hoàng tử của ta thế?”

Ly Nhượng trừng mắt, liếc xéo Thương Lương: “Người hỏi nhiều thế làm gì!”

Thương Lương rụt cổ, mà sắc mặt Ly Nhượng trở nên không tốt lắm.

Nàng thế nào lại quên mất, thế nào lại quên mất chuyện này?

Ân Dung đứng một bên, thấy sắc mặt Ly Nhượng xám trắng đi tới trước bàn rót một chén trà uống một hớp. Thấy dáng vẻ nàng như thế, Ân Dung đương nhiên có chút khó hiểu, nhưng nếu nàng đã không muốn nói...

Ly Nhượng ngồi đó, không biết đang nghĩ gì, Thương Lương ăn mấy miếng điểm tâm rồi thoáng nhìn ra ngoài, tựa hồ có chuyện gì.

“Ly Nhượng tỷ, lời ta cũng đã chuyển.” Thương Lương nói xong liền đứng lên: “Nay cũng nên đi, về phần rượu mừng của người, lúc này không được uống, vậy lần tới đi.” Nói xong, hẳn cười khanh khách bước đi.

Lúc đi qua Ân Dung, Thương Lương hơi chậm lại, đột nhiên đứng đó. Ly Nhượng vốn đang nghĩ đến chuyện của Giang Đĩnh Lam, thấy Thương Lương đột nhiên đứng cạnh Ân Dung, tim không khỏi “bình bịch” nhảy lên.

“Trên người người có mùi thơm quá.” Thương Lương ghé sát lại, khẽ ngửi: “Mùi hương này...”

“Là mai hoa lộ của [Thu Cúc Trai].” Ân Dung hơi né tránh, trầm trọng đáp.

“À.” Thương Lương khẽ cười: “Rất dễ ngửi.” Dứt lời liền nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Thiên thính to như vậy lâm vào sự yên tĩnh như chết, hoàng hôn buông xuống, đầy trời mây hồng, ánh sáng mờ nhạt lan tràn đến dưới chân Ân Dung, mà Ly Nhượng vẫn ngồi tại chỗ, không biết đang nghĩ gì, chỉ là đôi lông mày ngày càng chiu chặt, khiến Ân Dung cảm thấy đau lòng.

Khi trời đã sắp hoàn toàn tối, Ân cù tới tìm Ly Nhượng, nói mọi người đã sửa soạn dùng cơm, hỏi Ly Nhượng có muốn dùng bữa không.

Ly Nhượng miễn cưỡng phát phát tay: “Không cần, bản cung mệt rồi, sẽ hồi phủ nghỉ ngơi.”

Vào xe ngựa, Ly Nhượng dựa vào thành xe nhắm mắt lại, Ân Dung ngồi một bên nhìn nàng, cuối cùng đi qua, vươn tay nhẹ nhàng nâng đầu của nàng, để nàng tựa lên vai mình.

Ly Nhượng giật mình, mở mắt. Nhưng thấy là Ân Dung, lập tức nhẹ giọng: “Làm sao thế?”

“Thành xe cứng rắn, không bằng dựa vào vai của ta.”

Ly Nhượng mím môi, sắc mặt lộ vẻ vui mừng, nhưng ngay sau đó cảm giác ấy đột nhiên biến mất, nỗi sợ hãi không biết tên dâng tràn.

Đôi khi, hạnh phúc quá sẽ khiến người ta có chút cảm giác không chân thật, mà cảm giác như vậy khiến nàng hoảng hốt, sợ cảm giác này thật sự chỉ là ảo tưởng của bản thân, đến một lúc nào đó nàng sẽ rơi xuống vực sâu, trở lại ban đầu.

Không có chỗ dựa vào, không có ấm áp, chỉ có cừ hận.

Ly Nhượng không biết nếu để mình trở lại bộ dáng trước kia, Ân Dung còn có thể vẫn thế không?

Dọc đường đi, dáng vẻ Ly Nhượng đầy hoảng hốt là điều Ân Dung chưa từng gặp. Trong lòng nàng có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng rốt cuộc lại nhịn xuống, có những lúc không cần đợi để hỏi, đến khi thoả đáng, tự nhiên sẽ hiểu ra đáp án.

“Chủ tử.” Ly Nhượng xuống xe ngựa, Cung Thúc liền đi ra đón: “Đây là thư trong cung đưa tới.”

Sắc trời u ám, Ly Nhượng nhìn thoáng qua thứ trong tay Cung Thúc, đưa tay ra lấy, rồi trầm giọng phân phó: “Đến chỗ nuôi bò câu lấy toàn bộ tin tức hành tung của Thương Lương mấy ngày qua mang đến cho bản cung.” Dứt lời, Ly Nhượng vừa định đi vào trong, lại đột nhiên dừng lại, xoay người tiếp tục nói với Cung Thúc: “Còn nữa, hành tung của Giang Đĩnh Lam mấy năm gần đây cũng lấy đến cho bản cung.”

Bầu trời, âm trầm không một tia sáng.

Trong thư phòng, dưới ánh nến, Ly Nhượng thần sắc ngưng trọng đề bút viết.

Giang Đĩnh Lam, không nghĩ ước hẹn năm năm lại tới nhanh đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sử Của Trùng Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

“Mấy ngày nay nàng làm sao vậy?” Ân Dung đưa trà đến trước mặt Ly Nhượng, từ lúc gặp Thương Lương hôm tang lễ, Ly Nhượng liền một mực nhốt mình trong thư phòng, thi thoảng khi Ân Dung đưa đồ ăn đến chỉ thấy nàng cúi đầu nhìn vào sổ tay, trong sổ tay viết chi chít gì đó, đứng xa nhìn không rõ.

Ân Dung không muốn hỏi Ly Nhượng, nhưng thấy nàng qua nhiều ngày gầy yếu thành như vậy, lòng thực có chút không đành.

Ly Nhượng ngẩng đầu thoáng nhìn Ân Dung, có chút vô lực, nhưng vẫn nhếch miệng: “Không có gì.”

“Cho dù có bận thì cũng phải ăn một chút chứ.” Nhìn đĩa thức ăn chỉ ăn có hai miếng, Ân Dung khẽ nhíu mày.

“Ừ.” Ly Nhượng đáp, sau đó lại cúi đầu.

Đối với trả lời có lẽ của Ly Nhượng, Ân Dung chỉ đành thở dài ngồi một bên.

Không biết qua bao lâu, đến khi Ly Nhượng ngẩng đầu khỏi quyển sổ thì giật mình nhận ra thế nhưng Ân Dung đã ngồi đó chăm chú nhìn mình. Nàng có chút khó hiểu hỏi: “Làm sao thế?”

“Ta thật ra lại muốn hỏi nàng.” Nói xong, Ân Dung tiến lên lấy đĩa điểm tâm mới mang tới đặt trước mặt Ly Nhượng: “Có chuyện gì mà bận tới mức quên cả ăn?”

Ly Nhượng liếc điểm tâm, có chút bất đắc dĩ lấy một miếng bỏ vào miệng.

“Chỉ là đôi khi quên mất.”

Ân Dung vốn định nói với nàng hai câu, nhưng nghĩ lại, Ly Nhượng đã mệt nhọc suốt mấy ngày nay, nói những lời vô dụng cũng chỉ khiến nàng phiền lòng, liền hít sâu một hơi, đi ra sau nhẹ nhàng bóp vai cho nàng.

Suốt mấy ngày, Ly Nhượng lật lại xem xét hành tung của Thương Lương một lần, hần quả nhiên vẫn ở Giang Nam, chưa từng rời đi, ngay cả một chút manh mối đã từng rời đi đều không có.

Trần Khang Kiều, rốt cuộc có ai ở đó?

Nghĩ vậy Ly Nhượng khẽ nhíu mày cúi đầu, qua một khắc liền thấy một bản sổ tay khác bên cạnh, lòng khẽ động, trong đầu lập tức thoáng hiện lên mặt thân ảnh mỹ lệ kia.

Giang Đĩnh Lam là vị nữ hoàng thượng đẳng trong lịch sử Tang quốc, cũng là vị công chúa đầu tiên tự tay giết chết phụ hoàng của mình. Lại nói, chuyện về nàng quả thật là một truyền kỳ.

Tuy chỉ gặp gỡ vài lần, Ly Nhượng phát hiện trên người nữ nhân kia quả nhiên có một sự quyết đoán khiến người ta bị thuyết phục.

Lúc Ly Nhượng đang đắm chìm trong hồi ức, cửa thư phòng đột nhiên bị đẩy ra.

“Chủ tử, Hoàng Thượng cho người đến truyền chủ tử vào cung một chuyến.”

Ly Túc...

Khi Ly Nhượng dẫn theo Ân Dung vào cung, đi đến Ngự thư phòng thì Ly Túc đang nói gì đó với Lý công công, nhìn thấy Ly Nhượng liền đánh mắt ý bảo nàng ngồi, sau đó vội vàng dặn dò Lý công công vài việc.

“Mấy ngày nay Hoàng tỷ đã khá hơn chưa?” Đánh giá Ly Nhượng, chỉ thấy khí sắc của nàng tựa hồ tốt hơn nhiều mấy ngày trước đó, Ly Túc vốn lo lắng Ly Nhượng vẫn canh cánh chuyện của Ân Dung nay thấy thế thì thoáng yên lòng.

“Cũng chỉ nghỉ ngơi thôi.” Ly Nhượng qua loa đáp, thấy Ly Túc đem một văn thư đặt trước mặt Ly Nhượng: “Hoàng Thượng, đây là...”

“Đây là danh sách những người của Vu quốc lần này đến đây.” Ly Túc nghiêm túc nói: “Thời gian qua trong triều công việc bề bộn, trăm thật sự không tìm được ai lo việc này, cho nên phải phiền Hoàng tử đến giải quyết.”

Ly Túc nói thế, Ly Nhượng đương nhiên đoán được ý đồ của hắn.

“Hoàng Thượng nói gì vậy.” Ly Nhượng thoáng liếc bản danh sách trên bàn: “Thời gian qua ở trong phủ cũng buồn chán, tìm chút việc làm cũng tốt.”

Trước đây vì chuyện thành thân, Ly Túc đem rất nhiều việc vốn để Ly Nhượng làm đi giao cho người khác, sau Ân Dung mất, sự tình chồng chất rất nhiều, Ly Túc đương nhiên không thể không cất cử người khác, chỉ là trong triều rất nhiều người, rất nhiều việc cho tới nay cũng chưa làm xong, vì thế trong triều thật sự không tìm ra người để có thể phó thác, cho nên Ly Túc chỉ đành tìm Ly Nhượng đến.

Lại nói, kỳ thật Ly Túc cũng có nỗi lo của hắn. Chuyện Ân Dung xảy ra đột ngột, nghĩ Ly Nhượng hẳn đã bị đá kích, mặc dù Ly Túc tin tưởng Ly Nhượng, nhưng rốt cuộc cũng có chút lo lắng. Để nàng ở trong phủ mãi, chẳng bằng tìm vài việc cho nàng làm.

“Thế thì tốt, Kiều Vân Cửu cùng sứ thần Vu quốc khoảng ba ngày sau sẽ đến, trăm tính đưa bọn họ trước tiên an trí ở sơn trang bên ngoài thành, dù sao mấy ngày trước trăm mới hồi cung, mọi vật dụng trong sơn trang cũng đầy đủ. Hoàng tử cảm thấy thế nào?”

“Hoàng Thượng lo lắng chu toàn, Ly Nhượng hiển nhiên sẽ làm theo, sau khi trở về sẽ phân phó cho người sửa sang lại sơn trang một lần.”

Ly Túc gật gù đầu, sau đó đột nhiên cảm thán: “Phải rồi, Hoàng tử.”

Ly Nhượng ngồi ngay ngắn ở đó, chờ Ly Túc nói tiếp, nhưng Ly Túc đột nhiên tạm dừng, qua một lúc lâu mới nói: “Mấy ngày trước khi trăm hồi cung đã đến Đại Lý tự.”

“Hoàng Thượng đi gặp Thái Hậu?”

“Ừ.” Ly Túc gật gù, chỉ là biểu tình trên mặt có chút buồn bã: “Thân thể Thái Hậu ngày càng không ổn, tuy bệnh đau đầu đã khá hơn, nhưng mà...” Nói đến đây, hai hàng lông mày của Ly Túc đột nhiên nhíu chặt: “Nhưng mà nay Thái Hậu hằng đêm gặp ác mộng, suốt ngày không thể nghỉ an ổn, trăm nhìn Thái Hậu mới qua mấy ngày đã tiêu tụy rất nhiều, trăm thật sự có chút không yên lòng về Thái Hậu.”

“Thái Hậu hằng đêm gặp ác mộng, có thể bị dọa không?” Ly Nhượng cũng nhíu mày: “Hoàng Thượng có từng hỏi qua rốt cuộc Thái Hậu mơ thấy gì không?”

“Thái Hậu không nói nhiều, chỉ nói đó là chuyện rất lâu trước kia.” Ly Túc thờ dãi, có chút bất đắc dĩ nhìn về phía Ly Nhượng: “Hoàng tử quen biết thần y, nêu ngay cả chứng đau đầu kinh niên của Thái hậu cũng có thể chữa khỏi, chẳng bằng mời hắn vào kinh thành chẩn bệnh cho Thái Hậu, Hoàng tử cảm thấy được không?”

Ly Nhượng khẽ cười: “Thần y ở trong núi sâu, muốn gặp một lần dĩ nhiên thập phần khó khăn, nhưng nếu thân thể Thái Hậu không khoẻ, Ly Nhượng hẳn sẽ có hết sức.”

“Tốt lắm, đợi an trí cho sứ thần Vu quốc xong, Hoàng tử hãy đi một chuyến đi.”

Ly Túc lại nói mấy chuyện vụn vặt cùng Ly Nhượng thì Lý công công tiến vào bẩm báo, nói Tể tướng Kiều Chấn có việc gấp cần gặp.

Ly Nhượng vốn định rời đi, nhưng Ly Túc lại mở miệng kêu để Ly Nhượng ở lại, nói nghe xem Tể tướng có gì bẩm báo.

“Hoàng Thượng.” Kiều Chấn về mặt u sầu đi đến, nhưng thấy Ly Nhượng, lời vốn tới bên miệng rồi lại nuốt trở lại, khom người thật sâu hành lễ với Ly Túc.

“Kiều ái khanh vội vàng đến như thế, có chuyện gì sao?” Đối mặt với Kiều Chấn, Ly Túc có vẻ không kiên nhẫn.

Kiều Chấn nhìn thoáng qua Ly Túc, bộ dáng muốn nói lại thôi càng khiến Ly Túc không vui.

“Kiều ái khanh có chuyện gì không thể nói trước mặt trăm và Hoàng tử sao?”

Lời Ly Túc nói khiến trên mặt Kiều Chấn khẽ lướt qua tia xấu hổ, nhưng ngay sau đó hắn liền khom người nói: “Vi thần cũng không có ý này, chỉ là đang suy nghĩ nên nói thế nào.”

“A.” Lại kiểu lòng vòng cũ rích đó, Ly Túc cười lạnh: “Nghĩ tốt rồi thì nói đi.”

Nhìn thoáng Ly Nhượng, chỉ là lần này Kiều Chấn chỉ liếc một cái rồi lập tức nói: “Hoàng Thượng, dạo gần đây trong dân gian lưu truyền một chuyện, lão thần không biết có nên nói hay không.”

“Người đã muốn nói, lại còn không biết có nên nói hay không?” Ly Túc nhấp một ngụm trà, nhấp trà va với miệng chén vang lên vài tiếng “leng keng”. Hắn ngừng đầu nhìn Kiều Chấn, thấy trên khuôn mặt đầy nếp nhăn kia có chút lúng túng, liền nhàn nhạt nói: “Nói đi.”

“Vi thần nghe nói chỗ quân doanh của Đại tướng quân, trong quân doanh có kẻ ý thể hiếp người, cưỡng đoạt đồ của dân chúng, thậm chí chẳng khác gì

cường đạo cướp đoạt nữ hài nhà người ta.”

Lời Kiều Chấn nói khiến Ân Dung vẫn đứng bên cạnh Ly Nhượng đầu ngón tay hơi nhúc nhích, đôi mày rậm cũng bởi vậy nhíu lại, may mà không có ai phát hiện.

“Nếu thật sự có việc này, quan phủ địa phương đương nhiên đã thông báo cho triều đình.”

“Hoàng Thượng có lẽ không biết, quan phủ nơi đó đều e ngại thế lực của Đại tướng quân, cho nên —”

“Ái khanh, không có bằng chứng gì, người bảo trăm làm sao tin người?” Đây hiển nhiên đã không phải lần đầu tiên Kiều Chấn nói đến chuyện của Đại tướng quân, Ly Túc thấy nhưng không thể trách, hiển nhiên mất hứng với việc này: “Cho dù chuyện này có thật, trăm cũng không thể chỉ tin những lời phiến diện của người.”

“Hoàng Thượng! Tướng ở bên ngoài, có thể không tuân lệnh vua, nay Đại tướng quân tay cầm trọng binh, nếu có ngày hấn phản —”

“Đủ!” Ly Túc nhíu chặt mày phẫn nộ quát: “Trăm nói, việc này bất quá chỉ là lời dân gian đồn đại mà thôi, về phần những lời suy đoán của Tể tướng, trăm tự có chừng mực.” Nói xong liền phất tay áo: “Còn nữa, trăm không muốn tiếp tục nghe Tể tướng ở trước mặt trăm nói xấu Đại tướng quân nữa.” Trong đôi mắt thâm thúy xẹt qua một tia lạnh lẽo, Ly Túc nói: “Đại tướng quân có trung tâm hay không, trăm thấy được.”

Lời Ly Túc nói khiến sắc mặt Kiều Chấn xám xịt, hấn hung hăng cắn chặt răng, cuối cùng quay đầu nhìn thấy Ly Nhượng về mặt ung dung nhàn nhạt cười như thị uy, đáy lòng không khỏi một trận không vui.

Ly Nhượng đương nhiên nhìn thấy biểu tình của Kiều Chấn, liền có ý tốt cười nói: “Hoàng Thượng chó tức giận, Tể tướng cũng vì quan tâm triều chính, lòng nghĩ đến Hoàng Thượng mà thôi.” Nói xong nhếch môi đi tới bên cạnh Kiều Chấn: “Nếu Tể tướng đại nhân cảm thấy việc này kỳ quái, thế thì để Tể tướng đại nhân đi điều tra rõ ràng đi, như vậy coi như cho Hoàng Thượng một cái công đạo rồi.”

Tuy Ly Túc không muốn, nhưng nếu Ly Nhượng đã mở miệng thì cũng đáp ứng, cho Kiều Chấn một bậc thang để leo xuống.

Lúc Kiều Chấn đi, sắc mặt vẫn không tốt lắm, hấn khẽ liếc Ly Nhượng, tuy ánh mắt vẫn sắc bén, nhưng trong đáy mắt cũng có chút khó hiểu.

Ly Nhượng là người bên phía Đại tướng quân, sao lại đi giúp mình?

Kiều Chấn nghĩ mãi không rõ, mà lúc này Ly Nhượng đã nói cười với Ly Túc, hoàn toàn không đặt chuyện này trong lòng.

“Nàng đang lo lắng cho Đại tướng quân sao?” Trên đường trở về, Ly Nhượng thấy Ân Dung đi hơi chậm, liền hỏi.

“Ừ.” Ân Dung trả lời đơn giản.

Ly Nhượng khẽ cười: “Đừng lo, hai người bọn họ đấu đá nhau lâu như vậy, đã bao giờ thật sự đâu? Bất quá chỉ mấy lời đồn đại mà thôi.”

Lời đồn đại, thật sự chỉ là lời đồn sao?

Ly Nhượng cười, nụ cười đó dưới sắc cam của ánh tịch dương mùa thu lại không một tia ấm áp, mà thậm chí mang theo chút lạnh lẽo của mùa đông.

Ngay khi Ly Nhượng đến ngự hoa viên liền thấy một cung nhân vội vội vàng vàng chạy qua, Ly Nhượng biết nàng, nàng là nha đầu đi theo bên người Hồng Hạnh.

Vì sao thần sắc của nàng lại có vẻ kích động như thế, có phải Hồng Hạnh đã xảy ra chuyện gì không?

Ngẫm nghĩ, Ly Nhượng không khỏi nhíu mày, bước vội đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Của Trương Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Theo sau cung nhân kia, thấy nàng lén lút đi tới một góc hậu cung, sau đó nhét một bao gì đó vào bụi rậm. Ly Nhượng nhíu chặt mày, nhưng cũng không đi lên, chỉ đứng ở chỗ tối nhìn nàng dần dần đi xa.

“Làm sao vậy?” Ân Dung đi theo sau nên không rõ, hỏi lại.

“Nàng là nha đầu bên cạnh Hồng Hạnh, nay lên lút tới đây làm gì nhỉ?” Ly Nhựt lòng đầy nghi ngờ, chờ người kia đi ra rồi mới bước ra khỏi chỗ tối, đi tới chỗ người kia vừa mới bỏ đi.

Đó là một cái bao không lớn không nhỏ, mềm mềm, hình như là mấy món xiêm y.

Lúc Ly Nhựt xoay người chuẩn bị nhặt lên, lại bị Ân Dung giơ tay ngăn cản.

“Bản.” Ân Dung quyết đoán nói, sau đó nhặt một nhánh cây dài nhỏ bên cạnh, nhẹ nhàng bới bới mở cái bao ra.

Cái bao vốn không gói quá chặt, dưới nhánh cây của Ân Dung dần dần bị mở ra.

“Chỉ là một bộ y phục.” Ân Dung nói.

Y Phục, cũng không bắt ngờ.

Chỉ là, vì sao phải vất vả đi bỏ một bộ y phục như thế?

Ly Nhựt cúi đầu nhìn, bộ y phục kia chất liệu đẹp để quý giá, tựa hồ không phải đồ người thường sử dụng, như vậy kiện y phục này chỉ có thể là của Hồng Hạnh.

Ngay lúc Ly Nhựt đang nghĩ như vậy, Ân Dung tinh mắt dùng nhánh cây chỉ vào tay áo của kiện y phục kia, nói: “Đây là vết máu à?”

Ly Nhựt ban đầu sững sốt, lập tức phản ứng cẩn thận nhìn lại, thế nhưng thật sự trên cổ tay áo màu thủy lam kia có một vết máu loang lổ đã biến thành màu đỏ sẫm.

Sao lại có vết máu?

Ly Nhựt cau mày nhìn về phía Ân Dung, mà Ân Dung cũng có chút khó hiểu nhìn nàng.

“Đi, đuổi theo.” Ly Nhựt không kịp nghĩ nhiều liền cùng Ân Dung đuổi theo, có lẽ cung nhân kia khiếp đảm, lúc đi đường rất mau, Ly Nhựt đuổi theo không kịp, đợi đến khi tìm được bóng dáng của nàng kia thì đã đến trước tầm cung của Hồng Hạnh.

Ly Nhựt đứng trước cửa, ngẩng đầu liếc nhìn tầm biển, ánh tịch dương chói mắt khiến người ta mờ mắt không được.

Không biết vì cái gì, trong lòng đột nhiên trống rỗng, như thể đoán trước được sắp có chuyện gì không hay sắp xảy ra.

“Không vào sao?” Ân Dung thấy sự do dự trên mặt Ly Nhựt, liền mở miệng nhẹ giọng hỏi.

Có vào không? Có thể nào...

“Đi.” Ly Nhựt chỉ cho mình thời gian do dự rất ngắn, nàng không muốn mình lo lắng quá nhiều, chỉ sợ mình nghĩ nhiều quá thì thật sự sẽ không cất bước nổi.

Vào cung, Ly Nhựt chỉ thấy bên trong vắng lặng, có vẻ đặc biệt hoang vu, giống nơi Hồng Hạnh ở chỗ sơn trang, khắp nơi đều lộ ra cảm giác tiêu điều chết chóc.

“Sao ngay cả một cung nhân cũng không có?” Ân Dung nhìn quanh bốn phía, lại không thấy một bóng người.

Lòng Ly Nhựt ần ần bất an, nhưng vẫn đi nhanh vào, qua một gian cuối cùng nhìn thấy mấy cung nhân tụ tập đứng đằng kia, Ly Nhựt bình tĩnh nói: “Trần Tiệp dư đâu?”

Cung nhân ban đầu sững sốt, thấy rõ là Ly Nhựt liền lập tức nơm nớp lo sợ quỳ xuống: “Trưởng công chúa cát tường.”

“Trần Tiệp dư đâu?” Ly Nhựt không có tâm tình, chỉ hỏi lại.

“Ồ... ở trong phòng ngủ.”

Ly Nhựt đi lướt qua bọn họ vừa định vào phòng chính, nhưng vừa đi được một bước thì dừng lại, xoay qua hỏi: “Người mặc thủy sắc tiểu tam, đi theo Trần Tiệp dư đang ở đâu?”

Mấy cung nhân châu đầu thì thầm một trận, cuối cùng cũng có người lớn gan tiến lên nói: “Trưởng công chúa nói là Bình Nhi tỷ tỷ sao? Vừa rồi nàng mới có việc đi ra ngoài, không biết...”

“Phòng nàng ở đâu?” Không đợi nàng kia nói xong, Ly Nhựt đã không kiên nhẫn ngắt lời.

Ngươi nọ rút cổ, còn tưởng mình nói gì khiến Ly Nhựt không vui, cho nên sợ hãi rút rè vươn tay chỉ chỉ bên cạnh: “Căn phòng trong góc đằng kia.”

Ly Nhực bước nhanh vào phòng, Ân Dung đi theo sau, nhận thấy được vùng phụ cận này quả thật tràn ngập mùi thuốc, tuy rất nhạt, nhưng vẫn đủ để đoán được.

Đến trước gian phòng kia, Ly Nhực gần như đá văng cửa phòng, cánh cửa “rầm” một cái đụng phải tường sau đó bị đàn hồi bật ngược trở lại một chút, Ly Nhực có chút mất kiên nhẫn ngăn lại, sau đó bước vào.

Người trong phòng đang gấp y phục, không biết là do quá mức khẩn trương hay vì quá mệt nhọc, đôi tay trắng nõn run nhè nhẹ. Nàng nghe tiếng cửa bị phá liền nhảy dựng lên, đến khi thấy rõ Ly Nhực, khuôn mặt tinh xảo lập tức trắng bệch.

“Trưởng –” Người kia còn chưa kịp hành lễ, Ly Nhực đã lao tới túm chặt cổ tay nàng.

“Vi sao người phải lên lút vút bộ y phục kia đi, đó là y phục của ai? Có phải của Trần Tiếp dư không? Nàng làm sao?” Ly Nhực chỉ sợ mình hiểu lầm cái gì, lại lỗ mãng lao tới chỗ Hồng Hạnh thế thầy, sẽ chỉ khiến nàng lo lắng, chẳng bằng trước tìm nha đầu này hỏi rõ rồi mới quyết định. Chỉ là Ly Nhực không ngờ đến khi mình mở miệng dĩ nhiên đã gầm lên.

“Trưởng... Trưởng...” Nha đầu kia sắc mặt xám trắng, run rẩy lui lại, nhưng Ly Nhực giữ chặt cổ tay nàng không cho nàng nhúc nhích.

“Còn không mau nói!” Mặc kệ người kia, Ly Nhực dùng sức, siết chặt đến mức khiến nha đầu kia sắp khóc.

Ân Dung nhìn, thật sự có chút bất đắc dĩ quay đầu đi, thấy lúc nha đầu kia né tránh lại không ngừng kéo kéo tay áo của mình, cảm thấy kỳ quái liền tiến lên giữ tay kia của nàng, đồng thời vén tay áo lên.

Trên cánh tay cân xứng có vài vết huyết ban màu đỏ, loang loang lổ lổ khiến người ta nhìn thực buồn nôn.

Ly Nhực sùng sốt, lập tức phản ứng, buông lỏng tay ra: “Người...”

“Trưởng công chúa, nô tỳ... nô tỳ...” Nàng kéo tay áo, ý đồ che lấp hồng ban trên người, nhưng Ân Dung và Ly Nhực đều thấy rõ.

“Người đâu... người đâu!” Ly Nhực và Ân Dung thối lui ra tới ngoài cửa, thấy mấy tiểu thái giám đi tới, Ly Nhực sắc mặt ngưng trọng xoay đầu phân phó: “Nhốt nàng trong phòng khóa lại, không cho phép ai ra vào!”

Dứt lời, đánh mắt với Ân Dung, sau đó cùng đến Thái Y viện.

Hồng ban trên người nha đầu kia, Ly Nhực đã quá quen thuộc, nàng đã từng trông thấy trên người những người bị bệnh hủi, trên người trên tay toàn thân bọn họ đều phủ đầy hồng ban như thế, làn da thối rữa chảy mủ, cực kỳ ghê tởm, không dám nhớ lại.

Vừa đến Thái y viện, Ly Nhực liền lập tức phân phó Thái y mang dược đến, lần lượt đổ đầy người mình và Ân Dung.

“Rõ ràng đã sắp xếp điều tra hết một đám cung nhân, sao còn có người nhiễm bệnh!” Ly Nhực giận không thôi nhìn các vị Thái y, mà Lý công công đứng một bên cũng vẻ mặt lo lắng.

Mọi người trong Thái y viện đều quỳ trên đất không dám hé răng, Ly Nhực đi qua đi lại nói: “Lập tức đem cung nhân kia ra khỏi cung, người trong cung cũng lập tức phải điều tra một lần không cho phép nhầm!” Dứt lời, xoay qua nhìn về phía Lý công công: “Phòng nha đầu kia ở cũng phải mau chóng tẩy trừ, còn những người ở cùng nàng cũng phải điều tra rành mạch! Tuyệt đối không để lại hậu hoạn.”

Ly Nhực giao phó xong mọi chuyện, đột nhiên nghĩ đến Hồng Hạnh. Sau khi đám Thái y rời đi liền nhắc lần váy chạy tới cung điện nơi Hồng Hạnh ở. Trải qua một trận náo loạn như thế, cung điện vốn lạnh lẽo vắng vẻ lập tức chật ních người, có thái giám cung nữ, có thị vệ áp giải, còn có vài vị Thái y.

Bất quá, động tĩnh bên ngoài lớn như vậy, chủ ốc lại vẫn đóng chặt cửa, thập phần im lặng.

“Trưởng công chúa, Trần Tiếp dư một mình trong phòng không muốn đi ra.” Thái y có chút khó xử hành lễ với Ly Nhực.

Ly Nhực nhàn nhạt nhìn lướt qua: “Nếu Trần Tiếp dư không muốn đi ra thì đừng quấy nhiễu nàng nghỉ ngơi.” Để Thái y lui đi, Ly Nhực nhẹ nhàng gõ cửa phòng, bên trong cũng không có động tĩnh, nàng có chút kỳ quái thoáng nhìn Ân Dung, rồi mới nhỏ giọng gọi: “Hồng Hạnh.”

Tiếng gọi này, cuối cùng cũng đổi lấy câu trả lời của Hồng Hạnh.

“Trưởng công chúa.”

“Người ở trong phòng làm gì thế? Để ta vào thăm người.”

“Không...” Hồng Hạnh ho một tiếng: “Không được, ta đang nghỉ, bên ngoài nhiều người quá, ta nhiễm thương hàn còn chưa khỏe, cho nên sẽ không ra.”

Hành vi như thế hoàn toàn khác Hồng Hạnh mà Ly Nhực vẫn biết.

“Người –”

Lần này, không đợi Ly Nhượng nói hết lời, Hồng Hạnh đã vội vàng mở miệng nói: “Hồng Hạnh mệt mỏi muốn ngủ, không thể tiễn Trưởng công chúa.”

Ly Nhượng nhìn Ân Dung, trên mặt Ân Dung cũng đồng dạng tràn đầy nghi ngờ.

Lúc trở về, Lý công công sợ Ly Nhượng vất vả nên phái một tiểu thái giám đánh xe đưa hai người về phủ.

Trên đường, Ly Nhượng ngồi trong xe ngựa, cố ý vô tình hỏi: “Người có biết nha đầu tên Bình Nhi bên cạnh Trần Tiệp dư không?”

Tiểu thái giám lái xe kia dáng vẻ linh hoạt, hần chớp chớp mắt, nói: “À, Bình Nhi trong cung Trần Tiệp dư à, vừa đến chỗ Trần Tiệp dư liền rất được sủng ái.”

“Mới vào cung?” Tuy Ly Nhượng nổi giận ở Thái y viện, cũng khiến bọn họ dè dặt cái tên Bình Nhi xuống, trong cung nay tuy mọi người nghe nói có người lại bị hui, nhưng cũng không biết là người phương nào, cho nên tiểu thái giám này mới dám không chút cố kỵ ăn nói thế.

“Đúng vậy, trước đó mấy ngày không phải Hoàng Thượng cho người chiêu mộ vài cung nhân mới vào cung sao? Bình Nhi hẳn là lần đó sau khi vào cung được tiến cử đến chỗ Trần Tiệp dư.”

Mới vào cung? Lòng Ly Nhượng khẽ giật thót, xoay qua nhìn Ân Dung.

Ân Dung cụp mi suy nghĩ một lát, sau đó gật gật đầu.

Trách không được nàng nhìn nha đầu kia có chút quen mắt, thì ra là mình chọn lựa vào hậu cung làm cung nhân. Nghĩ thế, trong lòng hai người đột nhiên xẹt qua một dự cảm bất an.

“Lập tức hồi cung!” Ly Nhượng đột nhiên đoạt lấy dây cương trong tay tiểu thái giám.

“Giá!” Gió vù vù thổi qua, thần sắc trên mặt Ly Nhượng đặc biệt ngưng trọng, tiểu thái giám bên cạnh có chút không thể tin được co rụt lại, mà Ân Dung trong xe cũng vẻ mặt nghiêm nghị.

Sao hai người bọn họ không nghĩ ra nhỉ? Bình Nhi này là mới vào cung, cho nên theo lý thuyết, trong cung phạm là những cung nhân bị nhiễm bệnh hui đều đã bị đưa ra khỏi cung, vì thế nàng đã lây từ ai?

Là từ tần phi trong cung!

Hành vi dị thường của Hồng Hạnh suốt mấy ngày qua rốt cục cũng có lời giải thích, nhưng dọc đường đi Ly Nhượng vẫn một lòng mong mỏi, mong đó bất quá chỉ là mình suy nghĩ quá nhiều, nhưng mà...

“Hoàng Thượng, Trần Tiệp dư nhiễm bệnh hui, nhất định phải đưa nàng đến trấn bệnh hui bên ngoài thành!” Trong Ngự thư phòng, Văn Nghệ quỳ trên mặt đất thê lương kêu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Của Trưởng Công Chúa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Khi Ly Nhượng đuổi tới nói, Văn Nghệ đang quỳ gối trong Ngự Thư phòng, Ly Túc ngồi trước án nhìn tấu chương, hai hàng lông mày nhíu chặt, cũng không biết có phải thật sự đang nhìn tấu chương không.

“Hoàng Thượng.” Ly Nhượng cao giọng hô, Ly Túc ngẩng đầu lên, như thể người chờ đợi đã lâu rốt cục đã đến, thờ phào nhẹ nhõm một hơi: “Hoàng tử.”

Ly Nhượng liếc nhìn Văn Nghệ, sau đó hai chân cùng quỳ xuống: “Hoàng Thượng, Ly Nhượng có tội.”

Nàng quỳ khiến Ly Túc sợ ngây người, hần đứng bật dậy, ngay cả tấu chương rơi xuống cũng không kịp đỡ, sải bước tới trước mặt nàng: “Hoàng tử người làm gì vậy?”

“Hồng Hạnh vốn là người bên cạnh Ly Nhượng, nay nàng làm ra chuyện như vậy, suýt chút nữa nguy hại đến Hoàng Thượng, Ly Nhượng hẳn nhiên có tội.”

Ly Túc đỡ tay Ly Nhượng, có chút mất tự nhiên nói: “Hoàng tử nói gì vậy, mau đứng lên, trẫm chưa bao giờ trách Hoàng tử.”

Ly Nhượng giằng co không muốn đứng lên, Văn Nghệ ở bên cạnh nhìn, lộ ra nụ cười châm chọc, lập tức nói: “Hoàng Thượng, Trần Tiệp Dư thân nhiễm

bệnh hủi, nếu không sớm đưa ra khỏi cung thì chi sợ sẽ đưa tới phiền toái không cần thiết.”

Ly Túc đương nhiên biết việc Vân Nghê nói là chuyện quan trọng trước mặt, nhưng đưa Hồng Hạnh đi sớm hay muộn một chút thì có khác gì nhau? Hẳn đợi lâu như vậy, giả bộ không nghe thấy là vì để chờ Ly Nhượng đến. Nay Ly Nhượng đến, nhưng cũng không phải cầu xin cho Hồng Hạnh, mà ngược lại tự nhận tội, trong thời gian ngắn Ly Túc có chút không biết phải làm thế nào.

“Hoàng Thượng, việc này nếu là lỗi của Ly Nhượng, Ly Nhượng tất nhiên sẽ giải quyết thoả đáng.” Đợi một lát, ngay lúc Ly Túc định mở miệng, Ly Nhượng liền nhẹ giọng nói.

Vân Nghê nghe thế sững sốt, lập tức cười lạnh, chỉ là nhìn Ly Túc, cùng đợi đáp án của hắn.

Trời đã tối, Lý công công vào đôi nền, bóng của mỗi người đều bởi vậy mà bị kéo dài ra, cả Ngự thư phòng rộng lớn lâm vào sự yên lặng chết chóc.

Qua thật lâu sau, Ly Túc cuối cùng gật gật đầu: “Hết thấy đều cứ làm theo ý Hoàng tỷ.”

Câu trả lời thế này, rơi vào tai Vân Nghê cũng không cảm thấy kỳ quái.

Hoàng Thượng là như vậy, đối với Trưởng công chúa Ly Nhượng tựa hồ vĩnh viễn lựa chọn thuận theo, cũng giống như năm đó nàng một thân thương tích chỉ trích Ly Nhượng bạo ngược chuyên quyền bên trong hậu cung, một mình ra lệnh cưỡng chế Thái y chỉ chẩn bệnh cho Liễu quý nhân, lại đòi lấy một tiếng không kiên nhẫn “Đủ”, cùng một câu “Hoàng tỷ làm việc đương nhiên có đạo lý của nàng.”

Những người trong Hoàng tộc đối xử với người khác đều lãnh khốc tuyệt tình như thế, chỉ có đối xử với người nhà mới có một chút tình cảm thôi, phải không?

Vân Nghê cũng không nói thêm gì, ngay lúc Ly Túc nâng Ly Nhượng dậy thì nàng cũng đứng lên. Ly Túc đứng đó, đáy mắt tràn đầy đau lòng: “Hoàng tỷ, nhất định đừng uỷ khuất bản thân như thế nữa.”

Ly Nhượng gật gật đầu, đứng dậy liếc Vân Nghê một cái, khí sắc của Vân Nghê tốt hơn trước nhiều lắm, đứng đó, đôi mày liễu cong cong, cũng không nhìn ra cười hay không cười, như thế khiến lòng Ly Nhượng không khỏi thót một cái, nhưng trên mặt vẫn duy trì biểu tình như vừa rồi, không nói gì nữa.

Ly Túc đem chuyện của Hồng Hạnh giao cho Ly Nhượng lo, Ly Nhượng đương nhiên liền chuẩn bị vội vàng chạy tới chỗ Hồng Hạnh sau khi ra khỏi chỗ Ly Túc. Chỉ là vừa mới bước ra khỏi Ngự Thư phòng liền nghe được một thanh âm thanh thúy vang lên từ phía sau.

“Hoàng tỷ bận rộn thật đấy.” Vân Nghê tựa tiểu phi tiểu đi tới, nhìn Ly Nhượng đánh giá một phen, có vẻ phiền muộn nói: “Mấy ngày không gặp, sao Hoàng tỷ tang thương đến vậy?”

Ly Nhượng cũng không ngại nhiều lời, chỉ mím môi rồi xoay người đi.

Ân Dung nhìn Ly Nhượng, thế này vốn không phải tính tình của nàng, nếu là nàng ngày xưa tất sẽ không dễ dàng rời đi như vậy, nay hành vi thế hẳn là vì quá mức lo lắng cho Hồng Hạnh.

Vân Nghê đứng tại chỗ, thân ảnh gầy yếu kia như ẩn như hiện dưới ánh nến u ám.

Ly Nhượng, tâm tư của người, chẳng lẽ bản cung không rõ sao?

Ba người lòng đầy tâm sự, mà Ly Nhượng không muốn dây dưa với Vân Nghê, cũng thật sự là bởi trong lòng đang lo lắng cho Hồng Hạnh, chờ sợ chậm trễ thêm một khắc thì nàng sẽ phải chịu thêm một phần đau khổ, nhưng về mặt khác tự nhiên là bởi chuyện Vân Nghê sảy thai khiến lòng nàng ít nhiều thấy có lỗi, cũng không nguyện châm chọc với Vân Nghê.

“Nhiều người đứng đây làm gì!” Vừa đến nơi, phóng mắt nhìn bên ngoài cung điện không lớn không nhỏ có ước chừng ba đội nhân mã. Đây là thế nào? Vừa rồi chỉ có một mình nha đầu Bình Nhi, bên ngoài cũng chỉ có một đội nhân mã, nay thêm một Hồng Hạnh phải cần nhiều người đến canh giữ như thế sao?

Nực cười!

Ly Nhượng gầm lên, thủ vệ dần tản ra.

Thái y ở bên trong rất bận rộn, vẻ mặt sầu khổ.

“Trần Tiếp Dư thế nào rồi?”

Ly Nhượng ngăn cản một vị Thái y, mà Thái y kia thấy là Ly Nhượng liền có chút bất đắc dĩ lắc đầu: “Trần Tiếp Dư không ngờ đã mắc bệnh nhiều năm, nay phát bệnh nên càng...”

Thái y không nói tiếp, nhưng Ly Nhượng cũng đã đoán được kết quả.

Nhiễm bệnh nhiều năm?

Bệnh hủi này cũng không phải loại bệnh sẽ lấy mạng người ngay lập tức, mà một khi bị nhiễm sẽ có hồng ban, đợi đến khi phát bệnh thân thể sẽ thối rữa thập phần thống khổ. Thái y nói, Hồng Hạnh đã nhiễm bệnh nhiều năm, như vậy...

“Trường công chúa, nhất thiết đừng đụng vào Trần Tiệp Dư.” Lúc Ly Nhượng đi vào, Thái y lại một lần nữa dặn dò.

Ly Nhượng gật gật đầu, vừa mới chuẩn bị vào, Ân Dung ở phía sau liền tóm lấy cổ tay nàng.

Ly Nhượng ngoái lại, nhìn về mặt Ân Dung đầy lo lắng nhìn mình, lòng liền ấm áp, liền vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng: “Yên tâm, ta không sao.”

“Nhất định phải đi sao?”

Ly Nhượng cười gật gật đầu: “Ừ.”

“Ta đi với nàng—”

Không đợi Ân Dung nói hết lời, Ly Nhượng đã kiên quyết nói: “Nàng ở bên ngoài đợi ta, tất rất nhanh sẽ ra.” Dứt lời liền đẩy cửa đi vào.

Trong phòng vẫn âm trầm như trước, Hồng Hạnh cuộn mình trên giường, cánh tay hơi thông xuống, vết thương thối rữa loang lổ che kín cánh tay, khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

“Hồng Hạnh.” Đứng bên ngoài bức màn, Ly Nhượng nhẹ giọng gọi.

Người trên giường nghe thấy, ngón tay khẽ nhúc nhích, tỉnh lại từ trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

“Hồng Hạnh.” Ly Nhượng lại gọi.

Vừa mới rời vì ngăn cản người khác tiến vào, Hồng Hạnh cơ hồ đã dùng hết khí lực, mà khoảnh khắc lúc hai cánh cửa đóng chặt vị phá vỡ, Hồng Hạnh cuối cùng cũng buông xuôi. Nàng nằm trên giường, nặng nề ngủ, mặc kệ bọn họ xử trí nàng thế nào, nàng đều nhận mệnh.

Nhưng mà, nàng không ngờ thế những sẽ lại gặp được Ly Nhượng một lần nữa.

Hồng Hạnh mở mắt ra, đôi mắt vốn sáng ngời nay lại như bị phủ một tầng sương mù, lộ ra vẻ u ám.

“Chủ tử.” Nàng lại như trước gọi Ly Nhượng.

“Ngươi khỏe không?” Nhìn dáng vẻ có chút kinh khủng kia của nàng, Ly Nhượng cảm thấy câu hỏi của mình thực có chút buồn cười.

Nàng có khỏe không? Chẳng lẽ hai mắt mình không nhìn ra? Dáng vẻ này, nàng có thể—

“Vẫn khỏe.” Hồng Hạnh cố nặn ra nụ cười: “Đã đến lúc này rồi, chủ tử không nên tới nhìn ta.”

Ly Nhượng không trả lời, nàng chỉ có chút đau lòng. Hồng Hạnh thông minh lanh lợi ngày xưa đi theo bên mình đâu rồi? Người gầy yếu suy sụp trước mặt thật sự là nàng sao?

“Ta cứ nghĩ sư phụ giúp ta áp chế căn bệnh này thì có thể an an ổn ổn ở bên cạnh chủ tử.” Hồng Hạnh khẽ ho: “Nhưng không ngờ lại gặp phải người cũng bị bệnh hủi, căn bệnh vốn áp chế đã lâu bỗng nhiên không chịu khống chế bùng phát.” Nói xong, Hồng Hạnh cười khổ lắc đầu: “Là ta không có mệnh, không thể tiếp tục ở bên chủ tử.”

“Hồng Hạnh.”

“Ta vẫn gạt chủ tử, năm đó mẫu thân của ta nhiễm bệnh hủi, ta bị bắt đày đưa tới trấn hủi, sau thật vất vả mới trốn thoát lại bị bọn buôn người bắt đi.” Nói đến đây, Hồng Hạnh không kiềm được nở nụ cười: “Sau đó, liền được chủ tử cứu.”

Hồng Hạnh nằm đó, nhìn chằm chằm một góc phòng, mơ màng thao thao bất tuyệt.

“Ta cũng không muốn gạt người, nhưng ta sợ nếu chủ tử biết sẽ đuổi ta về nắm mồ của những kẻ nửa sống nửa chết kia, ta từng bước cẩn thận, chỉ cần không phát bệnh thì sẽ không có việc gì. Sau đó chủ tử để ta cùng sư phụ học y, sư phụ biết bệnh của ta nên dùng được áp chế, ta cứ nghĩ...” Cười khổ lắc đầu, Hồng Hạnh rung rung mắt nhìn Ly Nhượng: “Chủ tử có oán ta không?”

“Không, sẽ không.” Ly Nhượng theo lời nàng nói cũng hiểu được sự tình nàng trải qua: “Gia Cát Thuần giúp ngươi áp chế bệnh, ngươi cũng không nghĩ cuối cùng sẽ biến thành thế này.”

Một lời thấu hiểu của Ly Nhượng khiến Hồng Hạnh rốt cục không nhịn được bật khóc.

“Yên tâm, bản cung sẽ không để ngươi trở lại nắm mồ của những kẻ sống dở chết dở đó, bản cung...”

Ngay lúc Ly Nhượng đang nói, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến thanh âm của Vân Nghê: “Hoàng tỷ, lúc này cũng không còn sớm nữa, bản cung cũng tới đây nhìn một cái, thế nào còn chưa đưa Trần Tiệp Dư ra khỏi cung thế?”

Ly Nhực cứng đờ, nàng vốn định lên lút đưa Hồng Hạnh ra khỏi cung, nay Vân Nghê ở đây, vậy...

“Hoàng Hậu sao lại đến đây?” Ly Nhực đi ra nhìn Vân Nghê: “Hoàng Thượng nói, việc này giao cho ta xử lý, Hoàng Hậu tới chỗ này...”

“Bản cung chính là không yên lòng, nên đến nhìn một cái.”

Vân Nghê tới, rõ ràng là sợ Ly Nhực đứng giữa động tay chân, mà mục đích của nàng đương nhiên Ly Nhực hiểu rõ.

“A, Hoàng Hậu đã lo lắng như thế, vậy có muốn vào nhà nhìn Trần Tiếp Dư một cái hay không?”

Vân Nghê phát phát chiếc khăn trong tay: “Không cần, vẫn cứ để người vào tiến bước Trần Tiếp Dư đi.”

Khi nói chuyện, Vân Nghê đã vẩy vẩy tay với mấy người đứng phía sau, lập tức có mấy tên thị vệ đi ra.

“Mau dùng bao tải đưa Trần Tiếp Dư ra khỏi cung, bằng không để trong cung...chắc chắc, thật sự xui xẻo.”

Mấy tên hộ vệ kia lá gan cũng lớn, thấy Ly Nhực không ngăn trở nên đi vào.

Ngoài phòng, Ly Nhực lạnh nhạt nhìn Vân Nghê: “Làm phiền Hoàng Hậu đi một chuyến, trong lòng Ly Nhực thật sự có điểm áy náy.”

Những lời khách sáo như thế, Vân Nghê đương nhiên sẽ không coi là thật.

Mà lúc này, một tên hộ vệ bỗng nhiên vội vàng đi ra.

Vân Nghê siết chặt chiếc khăn trong tay: “Thế nào?”

“Trần...Trần Tiếp Dư đã uống thuốc độc tự sát.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Sử Của Trương Công Chúa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.